

LABDARÚGÁS

ÁRA: 8 FORINT. 1980. JÚLIUS. XXVI. ÉVF. 7. SZ.

18 csapat várja a bajnoki rajtot

Az év válogatott együttese az edzők szavazata alapján

Az EB

Törőcsik András tesztlapja

Így kell kiesni!

1958. Világbajnokság

Válságos helyzet. A nagycsapat 1956-ban szétesett. Csak *Grosics, Bozsik, Sándor* és *Hidegkúti* maradt meg a „világverő" és világhírű gárdából. A többiek még nem nőttek fel a nagy feladatok megoldásához. Bár *Mátrai, Sipos, Sárosi, Bundzsák, Tichy* és a nagycsapatban is szerepelt Fenyvesi sem volt akármilyen játékos. (Hű, de elkelnének ma!)

Olyan kalappal köszönünk hát, amilyen a fejünkön van. De az is számít, hogyan? Mi, például, akkor rosszul. S ez tanulság is. Hadd írjam le.

Egy VB-re készülve két fő gonddal kell számolni. Az egyik a fizikai terhelés elviselése. Mi ebben 1958 előtt is, utána is általában megbuktunk. A másik megoldandó feladat az idegi terhelés elviselése. Ez is egyik gyengénk, mind a mai napig.

Tévedtünk, amikor a magyar csapatot több mint két héttel a VB megkezdése előtt Skandináviába küldtük, hogy tét nélküli potyamérkőzéseket játsszon, gyenge ellenfelekkel szemben. A céltalan lötyögés pszichológiailag rosszul hatott, s erre talán a legjobb példa, hogy az a Wales vert ki minket a legjobb nyolc közé jutás versenyéből, amelynek játékosai két nappal a VB megkezdése előtt Londonban a Victoria pályaudvaron találkoztak először.

De hogyan vert ki?

Ehhez először az kellett, hogy Svédország Stockholmban legyőzzön minket. Le is győzött 2-1-re. Fura módon.

1-1 helyett 0-2

Félidőben 1-0-ra vezetnek a svédek. A második félidőben rákapcsolunk.

A Népsport ezt írja: „Az 53. percben Tichy kerül helyzetbe és 14 méterről hatalmas lövést ereszt meg a jobb felső sarokba. A labda azonban a kapufát találja el, és onnan pattan egyenesen Svensson kezébe. (A magyar játékosok szerint a labda már túl volt a gólvonalon.) Svensson gyorsan kidobja a labdát Liedholmnak, ő hosszan szökteti Harmint, a jobbszélső átjátssza Sárosit és a kapujából feleslegesen kimozduló Grosics felett 20 méterről az üres hálóba ível. 2-0."

Lakat (a kispadon): Mi volt ez?

Sós (mellette ül). Gólt kaptunk!

Tichy: Kb. 18 méterről rúgtam meg a labdát. Rádőltem, nehogy fölé menjen. Jó tíz centiméterrel a felső kapufa alatt jutott hálóba. Onnan jött vissza. Vitathatatlanul gól volt. Tiszta gól!

Markos Imi (a sokszoros válogatott Bocskai jobbszélső fia), Stockholmban élő újságíró kollégám másnap izgatottan hív telefonon. Megnézte a mérkőzésről készült filmet. *Gól volt.*

A filmgyárban még meg is állították a gépet a labda hálóba érésekor. Többször. Később a magyar tévében is vetítették a jelenetet. Világosan kivehető volt ott is a gól. De mit tehettem volna? Sajnálkozást, rokonszenvet, együttérzést elértem. „Jogorvoslatot" nem. Játékvezetői tévedés ellen nincs helye óvásnak.

De ettől teljesen függetlenül: miért állt Harmin góljánál Grosics a 16-os vonalon?

Grosics: Rohantam ki a kapuból Lajosnak gratulálni. Én onnan a túloldalról is láttam, hogy bent volt a labda.

Aztán kapusunk reklamált is a játékvezetőnél. Kis híján kiállították.

Nemcsak világbajnokságon jelent döntő csapást, ha 1-1 helyett 0-2-re alakul az eredmény. Igyekeztünk, Fenyvesi kihagyott egy nagy helyzetet, szépítettünk is, de 2-1-re kikaptunk. Holott — nem lehet ugyan tudni, hogy 1-1 után hogyan alakult volna a játék és az eredmény— a mérkőzést meg is nyerhettük volna. (Svédország később döntőt játszott Brazília ellen.)

Ajándékcsomag Wales-nek

Döntő csapásról szóltam. Nem volt igazam. Svédország ellen az 1-2 nem ütött ki minket a további küzdelmekből. 1-1-et játszottunk Wales ellen, 4-0-ra vertük Mexikót, s a helyzet úgy alakult, hogy Wales-szel újra meg kellett mérkőznünk a legjobb nyolc közé jutásért.

A mai szabályok szerint csoportunkban simán másodikok lettünk volna, hiszen a walesiek gólaránya 2-2 volt, a miénk viszont 6-3. Az akkori (s ma komikusnak ható) szabályok értelmében azonban pontegyenlőség esetén a két csapatnak második mérkőzésre kellett kiállnia. Fokozta a szabály furcsaságát az a tény, hogyha a megismételt mérkőzés is döntetlenül végződik, akkor újra elővészik a gólarányt, s akkor már az számít. Ha tehát mi a walesiekkel döntetlenül játszunk, már bent vagyunk a legjobb nyolc között.

Stockholmban mérkőztünk, üres stadion előtt. Nagyszerűen kezdtünk, urak voltunk a pályán. 1-0-ra vezettünk. *Czeisler Lajos*, akit a svéd szövetség küldött ki a magyar csapat mellé „attasénak", megnyugtatott:

— *Rúgunk még ötöt! Ne izgulj!*

Nos, rúghattunk is volna, ha nem is ötöt, de hármat biztosan. Csakhogy kihagytuk a helyzeteket. S ismerve „hagyományos" erőállapotunkat, a második félidő elé még nagyobb nyugtalansággal néztem. Teljes joggal. Úgy 20 percen keresztül még csak ment valahogy, de aztán a walesiek átvették az irányítást. *Allchurch* felejthetetlen bombagóllal (igaz, távolról) egyenlített. És támadtak a walesiek. Már csak a döntetlenért szorítottunk. Méltán, mert védelmünk jól zárt.

És a 77. percben gólt kaptunk. A magyar labdarúgás történetének talán *legbutább* gólját.

Népsport: „A 77. percben Grosics túl röviden rúgja Sárosihoz a labdát, a hátvéd nem tudja átvenni, Medwin éri el, ő 13 méterről Grosics mellett a kapu bal oldalába lövi a walesiek győztes gólját."

Én: Walesi támadás után kapukirúgás. Grosics leállítja a labdát és ahelyett, hogy kirúgná a mezőnybe, Sárosi felé gurítja. Sárosi háttal kocog kifelé. Grosics ordítani kezd „Laci! Laci!" Sárosi nem érti mi van, zavartan megfordul, de akkorra már ott is a labda. Nem tudja birtokba venni, s így a pettyes a walesi jobbszélső lába elé gurul. Medwin szemmel láthatóan meglepődik, de a biztonság kedvéért Grosics mellett begurítja a labdát a hálóba. Mert mit lehet azt tudni?

Lakat: Mi volt ez?

Sós: Gólt kaptunk!

Sárosi: Kész idegbaj, ami hátul volt! Az említett gól előtt walesi helyzet maradt ki. Siettem el a helyszínről, mert Mátrai, Sipos és Grosics vitatkozott, s ebben nem akartam benne lenni. Meg aztán, gondoltam, hogy fújok is egyet, Gyula majd úgyis húzza az időt. Egyszer csak hallom, hogy Gyula kiabál. Félfordulatot tettem, s máris ott volt a labda, de nem tudtam átvenni. Medwin is meglepődött, de berúgta.

Grosics: Húzni akartam az időt. Gondoltam, kirúgom a labdát Lacinak és majd eljátszadozunk. Nem néztem fel, s már lendült a lábam, amikor észrevettem, hogy Sárosi háttal áll, helyesebben, nekem háttal megy kifelé. Laci! Laci! Másodszorra már ordítottam. Sárosi el is érte a labdát, de az elpattant tőle, pont a walesi játékos elé. Ilyen nagyot soha életemben nem hibáztam! És ilyen „süket" gólt se kaptam.

Így estünk ki 1958-ban, a svédországi VB-n.

Vigaszul szolgáljon, hogy ha netán kihúzzuk 1-1-gyel és bejutunk a legjobb nyolc közé, ott a VB-t nyert brazil csapat ellen kell mérkőznünk. Kisebb tudással erőtlenül. Lehet, hogy az évszázad legbutább gólja egy gólzáporos vereségtől mentett meg minket?

Barcs Sándor

Szepesi György:

Többet várunk!

Még néhány nap, s felhangzik a bajnoki nyitány hetek óta várt sípszava. Végre újra megtelnek a lelátók, s új reményekkel tekint az új idény kezdetén játékos, edző, vezető a simának korántsem ígérkező 1980—81-es labdarúgó-esztendő eseménydús hónapjai elé! Nem érzem indokolatlannak a mértéktartó derűlátást, feljogosít erre, hogy ha szerényen is — de valamelyest előreléptünk a múlt évi bajnokságban. Bár a labdarúgást sok jogos vád érte a közelmúltban is, talán mégsem azoknak volt mindenben igazuk, akik divatból állnak be a magyar futballt ócsárlók jelentékeny kórusába, s azoknak sem, akik olcsó szellemeskedéseik céltáblájául még mindig szívesen választják ezt az egykor oly népszerű sportot.

Biztató jelnek tekintem például, hogy az 1979—80. évi bajnokságot az az egyesület nyerte, amely a legszívósabban küzdött a bajnoki pontokért, s bár ritkán csillogott játéka, megbízhatósága a csapatmunka egységét tükrözte. Szilárd védelem, erőteljes középpálya — ez volt a játékrendszer alapja, s mert az még akkor is biztonságot nyújtott, ha a csatárok összjátéka nem mindig volt csiszoltan gördülékeny, végül is a Honvéd azzal nyert csatát, hogy szervezett játékával az ellenfelek fölé kerekedett. Célratörő, tudatos egymásraépültség jellemezte a piros-fehér együttes játékrendjét, s az ellenfelekhez igazított taktika sokfajta változata vezette sikerhez hónapokon át Tichy Lajos remekül összeválogatott gárdáját. S mert a kitűnő edző a legbátrabban fiatalított is — elég *Garaba*, *Dajka*, *Esterházy* nevét megemlíteni — menet közben oldotta meg az évekre szóló csapatépítés korántsem egyszerű feladatát is. Ez a fiatalítási hullám jó példa lehet más egyesület számára. A húszas keret legfőbb célja, hogy az eddig gyakran indokolatlanul lezárt, élvonalhoz vezető nagykapu nyíljék meg a tehetségek előtt. S mert a fiatalok — ha igazán van bennük szikra — rendszerint élnek a felkínált lehetőséggel, csak edzői bátorság kérdése, hány, ma még ismeretlen nevű ifjú kerül rivaldafénybe az induló bajnoki esztendőben.

Példamutatónak tartottam, hogy az ősszel még oly sok gonddal küszködött Dózsa, hogyan verekedte ki magát a válsághelyzetből, s szerzett olyan ezüstöt, amelyre a kritikus hónapokban még hűséges szurkolótábora sem számított. Az önmagával, s az ellenfelekkel egyaránt megbirkózó újpesti gárda ebben a sikeres csatában új erényekkel gazdagodott: keményebb, harcosabb, ha úgy tetszik — korszerűbb lett a lilák játéka, mert a 70-es évek sorozatbajnoka megtanult küzdeni is.

És itt érkeztem el ahhoz a számomra biztatónak tűnő jelenséghez, amely csak azért érdemel kiemelést — egyébként ez a természetes — mert sokáig nem ez volt a jellemző a magyar bajnokságra: végre ismét kiélezettebbé vált a küzdelem, s kevesebb az előre megjósolt eredmény. Gondoljunk csak vissza, hányszor jártak pórul a mindig jól értesültek egy-egy biztos információjukkal, akár a rangadókról, akár a végső helyezést eldöntő mérkőzésekről volt is szó. Hiszen még az utolsó fordulóban is arról szólt a fáma, hogy hány televíziós készülékkel bővült a rákospalotai előfizetők tábora, míg végül a pályán került pont a pletykaözön végére.

Szó se róla, akadt még gyenge, lélektelen játék szép számmal, a színvonal is messze járt a joggal elvárt mércétől. Sajnos, nincs helyem valamennyi csapat név szerinti értékelésére, de azért elég egy pillantást vetni a tömör bajnoki tabellára, hogy megállapítsuk: erős középmezőny van kialakulóban labdarúgásunkban. S mert 1980—81-ben az NB I-be felkerült három csapat játékereje is magasabb színvonalat ígér a múlt évienél — tavaly viszonylag gyorsan kialakult a három kieső — még kiegyensúlyozottabb s küzdelmesebb pontvadászat várható ez előjelek szerint. A bajnokság igazi értékmérője azonban a nemzetközi porond lesz, ott dől el végső soron, hogy a hosszabb távra tervezett változás kedvező jelei mutatkoznak-e már?! A múlt évi siralmas kupaszereplés után — három csapatunk már az első fordulóban búcsúra kényszerült — az idén mást, többet, jobbat vár a közönség: oly sok keserű csalódás után azt, hogy mind a bajnokságban, mind a nemzetközi kupákban végre legyen miért tapsolnia. S mert 1981 tavaszán sorsdöntő világbajnoki sorozat szerepel a műsorban, lélektanilag sok mindent megalapozhat, s jó néhány, ez idő szerint még nyitott kérdésre adhat választ az idei ősz. Azaz pontosabban már a nyár is, augusztus két jelentős válogatott mérkőzésén, Svédország és a Szovjetunió ellen, a Népstadionban.

Kitüntetés

Barcs Sándort, a Magyar Távirati Iroda vezérigazgatóját, a Magyar Labdarúgó Szövetség elnökségének tagját, a MNK Elnöki Tanácsa, nyugállományba vonulása alkalmából, a Magyar Népköztársaság Zászlórendje kitüntetésben részesítette. Képünkön Losonczi Pál, az Elnöki Tanács elnöke átadja a kitüntetést

Honvéd

Küzdeni fogunk tisztességgel

Amikor már bizonyossá vált, hogy a Bp. Honvéd a bajnok — ez a ZTE elleni győzelem után már egyértelművé vált — *Tichy Lajos*, az együttes vezető edzője néhány perc türelmet kért. Csupán annyit mondott akkor: szeretne kicsit egyedül maradni. Amikor újra találkoztunk csak ennyit jegyzett meg: mennyire fáj, hogy *Bozsik* és *Babolcsay* nem érhette meg ezt a percet. Néhány nappal később Kispesten olyan népünnepély zajlott, amely utoljára akkor volt a pályán, amikor először lett első a Honvéd. S annak jó harminc éve már. Akkor katonák emelték magasba a győzteseket, most önfeledt fiatalok csoportjai.

A győzelem mindig szép és felemelő. Főleg azok számára, akiknek ez ritkán adatik meg az életben. A piros-fehérek pontosan 25 évet vártak erre a napra. Sokszor és sokan ígérték meg a kispestieknek: most pedig megnyerjük a bajnokságot. Hol vannak már azok az edzők, s azok a játékosok, akiknek mindezt véghez kellett volna vinni?

Ünneplés Kispesten. Tichy a levegőben, Kozma a vállakon

Lelkes játék — ugyanazokkal

Tichy Lajos jókedvű, ugyanakkor gondterhelt is egyszerre. Úgy gondolta, hogy a Volán mérkőzés után Székesfehérvárott is nyerni tudnak a Videoton ellen. A találkozó után nyomban felmentette csapatát azzal, hogy fáradt volt. A 32 forduló minden idegessége, idegi izgalma ezen a meccsen jött ki az együttesből. Az a gondolat föl sem merülhetett, hogy kiengedett a Honvéd. „Fegyelmezett, higgadt, sportszerűen élő társaság." Többször is így jellemezte csapatát az edző. *„Erőt ad az nekünk, hogy mindenki küzd és akar. Ha másként lenne, akkor középszerű teljesítményre lennénk csupán képesek."*

Sok esetben a megfogalmazásban az igazság. A Bp. Honvédban nincsenek klasszis labdarúgók. Mesteremberek játszanak az együttesben, olyanok, akik tudják: mindig egyenletesen kell dolgozni, hogy jöjjön az eredmény. *„A többi együttes fölé az emelt minket, hogy nagyon akartunk."* Ezt később mondta *Komora Imre*, a technikai vezető, már röviddel az új idény kezdete előtt. Lelkesedéssel, akarással a magyar mezőnyben lám ilyen messzire el lehet jutni.

Lényegében 15—16 játékos vívta ki a sikert. *Gujdár*, majd betegsége után *Menyhárt* állt a kapuban. A védelemben *Paróczai, Kocsis, Nagy, Lukács, Varga, Garaba* szerepelt a legtöbbször. Bár itt történtek posztváltások. Volt aki előbbre rukkolt a középpályára. Attól függően ki tudott többet adni a kapu előtt, vagy éppen a pálya középső harmadában, amikor hol a védekezést kellett segíteni, hol pedig meglódítani a labdát a jó irányba az ellenfél veszélyeztetett területei irányába.

Középen *Pál* volt a biztos pont, egészen a hajrá végéig, amikor megsérült, s kivált a sorból. *Pintér*, a nagy harcos alig-alig jutott szóhoz. Mindössze hat meccset játszhatott sérülései egész sora miatt. Itt *Gyimesi*, aztán ebbe a sorba került *Dajka* hívta fel magára a figyelmet. Elöl *Bodonyi, Weimper, Kozma*, majd az új középcsatár, *Esterházy* vitt színt a játékba. *Furkó, Gőgicz, Melis, Kotul* csak kiegészítő ember volt rövid szakaszokban, vagy csak percekre. Húsz játékos, de igazi törzsgárdatag, a győzelem fő kovácsa csak 13—14 ember volt. S ez önmagáért beszél. Az egységet igazolja, a mindig fellelhető folyamatosságot.

Bajnokság, BEK, MNK

És most hogyan tovább?

Augusztus 9-én útjára indul a labda. Kezdődik minden elölről. De Honvéd számára nem egyszerűen újrakezdés az 1980—81-es idény. Tichy számol:

— *Indulunk a Bajnokcsapatok Európa Kupájában, s a bajnokságban, majd az MNK-ban is várnak a feladatok. Mindenki a mi legyőzésünkre összpontosít.*

— Tart a sok feladattól?

— *Ha így lenne, nem vállaltam volna el újabb három esztendőre az irányítást. Nagyon sok tapasztalatot szereztünk. Ebbe mindenkit bekalkulálok. A vezetők is, a játékosok is értik, érzik a feladatot. Most az kell, hogy meglegyen hozzá az erőnk, a bátorságunk. A bajnokságban két döntő dologban léptünk előbbre. Az egyik: a rangadókon nem kaptunk ki egyszer sem a Népstadionban. Sőt mi gyűjtöttük a legtöbb pontot a Dózsa, az FTC és a Vasas ellen. Vidéken is nyerni tudtunk a legdöntőbb meccseken. Ami javításra szorul az a hazai mérleg.*

Az őszi idény?

— *Ott akarjuk folytatni, ahol abbahagytuk. A Szabadság-hegyen és Kispesten készültünk az idényre, s játszottunk nemzetközi mérkőzéseket is. A játékosállomány szinte ugyanaz marad, terveink között szerepelt Kuti megszerzése. Úgy érzem a mostani garnitúrával képesek leszünk arra, hogy újra ott legyünk az esélyesek között. Mindenütt sok volt a változás. Új játékosok jöttek, régiek mentek, változott több helyütt a szakvezetés is. Minket ebben az időszakban is a kiegyensúlyozottság jellemzett. Egyszer s mindenkorra lezárult az a korszak, hogy jöttek és mentek a játékosok Kispestre és el innen. Akiket legutóbb hoztunk, gondolok Menyhártra, Garabára és Esterházyra, beváltak. Garaba és Esterházy nagyválogatott lett. Kell ennél nagyobb elégtétel azok számára, akik idehozták őket az NB II-ből? E példával is igazolni kívántam: más a helyzet ma már nálunk. Ebben a légkörben lehetett követelni és várni a jobb teljesítményt. Van hitele a kimondott szónak vezető és játékos előtt. S ez a lényeg, ez a döntő. Előttünk a 34 bajnoki forduló, s remélem két-három meccspáros a BEK-ben. Csak egyet ígérhetek: küzdeni fogunk tisztességgel.*

Ú. Dózsa Ahogyan tavasszal...

Egyszerű a képlet: helyezzük az újpestiek őszi és tavaszi eredménysorát egymáshoz közel, azonnal kitűnik a lényeges különbség.

Ősszel: 17 mérkőzés, 8 győzelem, három döntetlen, 6 vereség, 38-35 gólkülönbség, 19 pont.

Tavasszal: 17 mérkőzés, 11 győzelem, négy döntetlen, két vereség, 48—29 gólkülönbség, 26 pont.

Az őszi teljesítmény a hatodik, a tavaszi az első helyet eredményezte, ha kizárólag azt az idényt tekintjük.

A bajnokság végén az újpestiek a második helyezést szerezték meg, így alakult ki számszakilag az a furcsa átlag, hogy a hatodik és az első a másodikkal egyenlő!

Mi történt ősszel? Törőcsik nem tarthatott társaival a felkészülésben, mert ő még a sérülését kezeltette, Tóth Zoltán pedig cserbenhagyta csapatát. Ettől megbomlott a bajnokcsapat szerkezete, önbizalmát vesztett, kapkodó, régebbi önmagához nem is hasonlító együttes lépett pályára hétről hétre. Gyors búcsú a BEK-től, bár ott még erőtartalékaikat is mozgósították a játékosok, aztán hazai és idegenbeli vereségek, pontvesztések követték egymást, és ez így ment, úgy látszott, szinte megállíthatatlan folyamatnak vagyunk szemtanúi.

Nem így történt. Mert amilyen váratlanul érte labdarúgó-közvéleményünket a jelentős hanyatlás, egyszerre csak az újpestiek visszatalálták régebbi önmagukhoz.

Egy vereséggel végződött összecsapáson, Zalaegerszegen fordult a kocka. Ekkor határozottan érezhető volt, hogy újra tudnak egymásért küzdeni a fiúk, a csapat sorsa jobbra fordulhat. Továbbra is akadozott a gépezet, sem támadásban, sem védekezésben nem lehetett összehasonlítani a gárdát a korábbival, de az akarás kezdett kifogástalan lenni.

Így aztán az őszi idény végén már érezte mindenki, az újpestiek nemcsak akarnak, hanem valójában is versenyben lehetnek még a bajnoki címért is. Az elsőséget a Bp. Honvédtól nem tudták elhódítani, annál is inkább nem, mert a tavaszi idény legsúlyosabb vereségét éppen a kispestiek ellen szenvedték el a Népstadionban. Ekkor lett tulajdonképpen behozhatatlan a listavezető előnye. De a hajrában sikerült megszerezni a második helyezést, ami feltétlenül reményt nyújt a jövőre nézve.

— ***Amióta az első csapattal dolgozom háromszor nyertünk bajnokságot az NB I-ben*** — mondta Várhidi Pál, az Ú. Dózsa vezető edzője. — ***De talán egyik bajnoki cím sem okozott ilyen örömet, mint ez a nehezen kikívott második hely. Sokat kellett tenni érte, nehéz volt megszerezni, de sikerült.***

Fazekas László a magyar bajnokság gólkirálya lett 36 góllal és ez a teljesítmény az európai góllövők versenyében, a belga Van den Bergh mögött az „Ezüstcipőt" jelentette a válogatott jobbszélsőnek. Fazekas azonban kétéves szerződést kötött az Antwerpen csapatával, és így az újpestieknek legfőbb gondjuk a kiváló játékos pótlása. Nem lesz könnyű az bizonyos, mert Fazekas minden évben belőtt jelentős számú góltermése jó ideig bizony hiányozni fog a lilák mérlegének serpenyőjéből. Három játékos is készülhet arra, hogy Fazekas helyét betöltse, mégpedig a rendkívül tehetséges Bodnár, a Ganz-MÁVAG-tól visszaigazolt Herédi, és ha a megegyezés létrejön, a Vasas Izzó játékosa, Boda. Mindnyájan szépreményű labdarúgók, akiknek bizonyítaniuk kell.

— *Bodnár többször is játéklehetőséget kapott, de eddig nem sikerült bebizonyítania, hogy a jobbszélső poszton neki kell feltétlenül játszania* — jelentette ki Várhidi Pál. *Egyébként is ez probléma nálunk. Néhány fiatal játékos, Bodnáron kívül Kardosra és Jurácsikra gondolok, amikor bekerültek az első csapatba, azt gondolták, nekik már nem kell túl sokat tenniük, helyzetük változatlan marad. Nos, ez nem így lesz, mindenkinek meg kell küzdenie a csapatba kerülésért, és remélem sokkal nehezebb lesz bekerülni az együttesbe, mint azt sokan képzelik.*

Ehhez természetesen jól kell szerepelnie az Ú. Dózsának. A célkitűzés — mint már évek óta — most is változatlan, az első három hely valamelyikéért kell harcba indulniuk a játékosoknak. De nem akarnak hasonló sorsra jutni, mint az elmúlt évben, a nemzetközi porondon, a lehető legtovább akarnak elérni az UEFA Kupában.

Kikkel éri ezt el az újpesti egyesület? Rothermel is Kollár vetélkednek az egyes számú mezért a következő bajnokságban is. A ferencvárosi kapuvédő ügyében folyó tárgyalások a zöld-fehér egyesülettel a legjobb mederben haladtak cikkünk megírásakor. A hátvédsor négy helyére hét labdarúgó pályázik, közülük csak Dunainak és Tóth Józsefnek a helye biztos. Kardosnak, Sarlósnak, Jurácsiknak, Kolárnak és Viczkónak harcolnia kell a csapatba kerülésért, hozzájuk jöhet esetleg egy nyolcadik, Miklós Árpád is. A középpályás sor — remélik — erősödik majd Újpesten, mert sikerült leigazolniuk két tehetséges fiatalért — Gyöngyösiért és Handelért — a kiforrott tudású, egyszeres válogatott Kovács Bélát a kék-fehérektől. Kiss formajavulásában, Tóth András és Nagy László tapasztalatában bíznak elsősorban a vezetők. A csatársorban a jobbszélső helyéért lesz nagy vetélkedés, az előbb már említett három labdarúgó között, de az eredményesség érdekében többet kell tennie Törőcsiknek és Feketének is, mint a legutóbbi esztendőben. A tartalék csapat játékosai közül csak Steidl marad Újpesten, négyen a Ganz-MÁVAG-hoz, többen más egyesületekhez szerződnek.

— *Fazekas kiválásával meggyengültünk* — mondta Tóth András, aki a nagy elődtől veszi át a csapatkapitányi tisztséget, helyettese egyébként Dunai lesz. — ***De ettől függetlenül nem nyugszunk bele, hogy leírjanak bennünket. Az Ú. Dózsával a következő évben is számolni kell annak, aki a bajnoki címre pályázik.***

Nagy László lövésre lendíti a lábát Judik mellett. Az újpestiek balszélsőből lett középpályása amolyan taktikai emberként kerül számításba (FARKAS JÓZSEF felv.)

Vasas

Változtatni a vidéki mérleget

Nagy reményekkel vágott neki a Vasas a bajnokságnak. Bizony nem kis meglepetést keltett, amikor Mészöly Kálmán, a csapat fiatal szakvezetője, lelkesedéstől hevítve kijelentette, hogy bajnokságot akarnak nyerni! Nyilatkozatát néhol derültséggel fogadták, sőt szemrehányással illették, mert nem tartották megalapozottnak. *Nos, az élet nem igazolta Mészöly derűlátását. Az edző azonban mégsem érdemel elmarasztalást,* sőt inkább dicséretet, azért mert volt bátorsága magasra tenni a mércét. Más kérdés, hogy játékosai ezt nem tudták átugrani.

És miért nem?

Azért, mert a Fáy utcában csillogtatták csak erényeiket, *márpedig az a csapat, amely idegenben nem képes jó szereplésre, nem végezhet az élen.* Ismeretes, a Vasas vidéken egész éven át csupán kétszer nyert: Pécsett és Salgótarjánban, két olyan csapat ellen, amely kiesett. *Mészölynek nem sikerült játékosaiba átplántálni azt a hitet, akaratot, óriási küzdőszellemet, győzni akarást, amely egykor az ő játékát jellemezte. És sűrűn előfordultak formaingadozások is, s ezektől még a válogatott játékosok sem voltak mentesek. Mészáros, Müller, Váradi és Kiss, tehát a legjobbak is, számos mérkőzésen elszürkültek, miként Zombori is. A védelmet pedig nem sikerült stabilizálni, s bizony előfordultak taktikai fegyelmezetlenségek is.*

A másik oldal

Az éremnek azonban van egy másik oldala is, s ez szépen csillog, mert erényeket takar. *A csapat lényegében véve egyenletesen, megbízhatóan szerepelt.* Ősszel 19, tavasszal pedig 21 pontot gyűjtött össze, *nagyjából helytállt a rangadókon, a Fáy utcában pedig néhányszor remekelt, főleg ősszel, amikor is az ellenfelek lógó orral, tarsolyukban nagy arányú vereséggel hagyták el Angyalföldet.* Igazán dicséretes az is, hogy a saját nevelésű Rixer gyökeret vert az együttesben, s az ugyancsak fiatal, Budafokról igazolt Rácz is végig játszott, Kiss pedig remek igazolásnak bizonyult, hiszen válogatottságig vitte, s ma Törőcsik után a legnagyobb magyar csatárígéret.

A Vasas alapjában véve az elvárásnak megfelelően szerepelt, hiszen a célkitűzés az első három hely valamelyikének megszerzése volt, s ez sikerült! Más kérdés, hogy Mészöly nem tudta megvalósítani azt amit remélt, s végül is nem távozott megelégedettséggel a Fáy utcából.

Valamennyi sikeremet...

Helyére most új edző került: Bundzsák Dezső, aki tizennégy évet játszott a Vasasban, huszonötször volt válogatott, 1964-ben vonult vissza, s azóta tizenhárom évet tevékenykedett edzőként. Hat éven át Görögországban, aztán Szegeden, a FŐSPED-nél, s a MÁV DAC-nál. Bundzsák most 52 éves, s nagy tapasztalatok birtokában vág neki, élete eddigi legnehezebb szakmai feladatának. Érthető, hogy van benne egy kis szorongás, de bizakodás is. Íme:

— *Nagy vágyam teljesült, amikor visszahívtak a Fáy utcába. Valamennyi sikeremet Angyalföldnek, a Vasasnak köszönhetem. Nagy megtiszteltetés ez a megbízatás, de persze nagy felelősséget is jelent. A Vasasban nagyon jó a vezetés, s a játékosanyag is, s remélem megbirkózok a nehézségekkel. Azt a munkát szeretném folytatni, amit Mészöly Kálmán elkezdett, de nem tudott befejezni. Két évvel ezelőtt készült egy hároméves fejlesztési terv, s most jön az utolsó év. A bajnoki cím elérése a szívünk vágya, de nem tudom képes-e erre a csapat. Akkor tudok majd véleményt alkotni a játékosokról, ha megismerem őket az öltözőben, az edzéseken, látom őket a kispadról, ha lesznek személyes tapasztalataim. Szimcsák István és Bacsó István a két segítőtársam, nekik alaposak az itteni ismereteik, biztos, hogy ebből én is tudok profitálni. A régiek közül Mülleren kívül Gass távozott el, s igazoltunk Kecskemétről, egy nagyon tehetséges, gyors, robbanékony jobbszélsőt, a 23 éves Farkast, s ha ő beválik, másként alakulhat az eddig megszokott felállási forma is. Mindenesetre nagy lesz a harc a csapatba kerülésért. Az egyik fő törekvésem majd az lesz, hogy megfelelően funkcionáljak a vezető edzői szerepkörben. Megkönnyíti majd ezt számomra az, hogy teljes mértékben bízhatok edzőtársaimban.*

Első vagy második

Kellermayer Sándortól, a Vasas elnökétől, azt kérdeztük: az első csapattal szemben, mi az elvárás?

— *Nem mondjuk azt, hogy bajnokságot kell nyerni, de azt szeretnénk ha a csapat az első két hely valamelyikét megszerezné. Azt tartjuk döntőnek, hogy becsületes, tisztességes legyen a légkör, s mindenki tudása, munkája legjavát adja. Ha ez így lesz, aligha marad el az eredmény. A régi bajnokság tapasztalatait a szakosztály megvitatta, leszűrte a szükséges tanulságokat, s ezt felhasználja munkájában. Az előrelépés egyik feltétele az, hogy változzék a vidéki kedvezőtlen mérlegünk. Ez pedig csupán játékfegyelem, bátorság, szív kérdése. Munkánkban természetes érvényesíteni akarjuk az OTSH állásfoglalásának előírásait.*

A Fáy utcában tehát továbbra is nagy a bizakodás. Talán ennek most valósabb alapja lesz, mint legutóbb volt.

Vasas—DVTK 2-0. Rixer ugrik ki a diósgyőri védők között

Videoton

Új edzővel a régi úton

A Videoton az 1978/79. évi bajnokságban a 9. helyen végzett 34 ponttal, az 1979/80-as bajnoki idényt pedig a 4. helyen zárta 43 ponttal. Az előrelépés így papíron (és „kívülről" nézve) tehát egyértelmű. A fehérvári vezetők, játékosok és szurkolók közül sokan mégis elégedetlenek. Hogyisne! A csapat a 29. fordulótól a 33. forduló utánig a második helyen állt és az UEFA Kupa egyik biztos résztvevőjének látszott. Pontosabban: csak a 32. fordulóig, mert ekkor — saját pályáján — vereséget szenvedett a Pécsi MSC-től. S az utolsó mérkőzésen bekövetkezett az, amitől a pesszimisták féltek: vereség a Volántól a Czabán Samu téren, s csúszás a negyedik helyre. Elment hát a dobogós helyezés, meg a nemzetközi porondra való kilépés lehetősége.

A hajrában ment el a második hely

Kétségtelen, hogy a Videoton Fehérvárott vesztette el a második helyet. Ősszel csak döntetlen otthon a Debrecennel meg a Szfv. MÁV Előrével (az FTC-vel is, de hát a Ferencváros mégis sokszoros bajnokcsapat), tavasszal iksz az Ú. Dózsával és a végén vereség a PMSC-től. No és a MÁV Előre elleni 0-3, igaz a MÁV Előre volt a pályaválasztó, de mégiscsak Fehérvárott játszottak.

Mentség, vagy inkább magyarázat persze van. Személyi okok, amelyek egyben szakmaiak is. A legérzékenyebben Szabó, a középcsatár sérülése és sokáig tartó távolléte érintette a csapatot, de hosszú hónapokon át sérült volt Kovács László kapus, Ferencz és Nováth, a két tehetséges szélső, sőt Májer is. Lantos Mihály vezető edzőnek nem kis gondot okozott a csapat újbóli felépítése, az összeállítás kényszerű megváltoztatása, a csatársor gólképességének és a védelem biztonságának növelése. Hogy összesen mégis csak 22 játékost kellett szerepeltetnie, az elsősorban a védelem és a középpályás sor állandóságának volt köszönhető. A négy hátvéd és a három középpályás majdnem minden mérkőzésen játszott, a jó formában védő

Disztl Péter pedig nem is „engedte" vissza a csapatba

a sérüléséből időközben felépült Kovács Lászlót.

Verebes József, a Videoton új vezető edzője pályaedzőként egy bajnoki idényt töltött el Lantos Mihály mellett.

— Úgy gondolom, elég nagy a felelősségem — mondja elöljáróban Verebes József.

Szakmailag mindenben azt a munkát akarom folytatni, amit Lantos Mihálytól láttam,

közvetlen közelről. A legfontosabb teendők egyikének változatlanul a támadás és a védekezés egységének a megvalósítását tartom. Lehetőleg tíz emberrel támadni, s ha kell védekezni. Ezzel a taktikával győztük le 4-2-re az Újpesti Dózsát és az MTK-VM-et, 5-2-re a Ferencvárost és a Rába ETO-t. Jól tudom, hogy ehhez a játékhoz átlagon felüli állóképesség, erőnlét, valamint gyorsaság kell, gondolkodásban és végrehajtásban, azaz futásban egyaránt. Nos, a mi játékosanyagunk alkalmas erre. Ezt játsszák különben a világ élvonalában s e korszerű játékmódszer nélkül mi sem tudnánk helytállni.

Megváltozott hozzáállással

— Mi lehet a csapat új vezető edzőjének fő célkitűzése?

— A játékról most szóltam, a helyezésről pedig annyit: legrosszabb esetben szeretnénk megismételni a legutóbbi negyedik helyet. Szerintem ugyanis az idei negyedik helyezés — a véghajrában a második helyről történt visszacsúszásunk ellenére —

igenis előrelépés volt a tavalyival szemben.

És nemcsak helyezésben, vagy játékteljesítményben. Az új szakosztályvezetésnek is köszönhetően morálisan történt fontos változás a csapatban. Megváltozott a játékosok hozzáállása, megjött a bizonyításvágyuk, az önbecsülésük. Ki tudtak javítani olyan kudarcot, mint például a pécsi 1-7. Emelkedett a tudatossági szintjük, megnőtt a taktikai fegyelmük és figyelmük. Rájöttek, hogy esetenként 1-0-ra győzni semmivel sem kisebb dolog, mint 4-1-re.

— Miben kell még fejlődnie az együttesnek?

— Még az eddiginél is keményebb edzéseken készülünk fel, s nagyon sokat fogunk futni. Ez a játék rengeteg futást igényel, többet mint bármikor. Fejleszteni kívánom a csapat taktikai tárházát. Idegenben általában jól megy a kontrajáték, itthon viszont leginkább rendezett, felállt védelemmel kerülnek szembe támadóink. A védelmi rendszerek felnyitására szükséges új sémák begyakorlása.

Javítanunk kell a csatárjátékunkon

Rengeteg helyzetet tudunk mi kidolgozni, csak éppen az i betűre nem tudjuk feltenni a pontot. Még valamit a csapatjátékról. Ebben mindenkinek meghatározzuk a feladatát, s azt minden játékosnak teljesítenie kell. Csakis így működhet a gépezet olajozottan.

Elégedetten mondja Verebes József, hogy morális problémák nincsenek a csapatban, nagyon jó a szellem. Gondot jelent viszont, hogy Disztl és Nagy Tibor egy időre kiesik a csapatból, katonai szolgálat miatt. Végül megállapítja:

— Nagyon sajnálom az utolsó két fordulóban történt kisiklást. Ha ez nincs, ősszel már az UEFA Kupáért játszhatnánk. Most már persze nem tudunk segíteni, előre kell néznünk. Úgy vélem, ebben a csapatban az új bajnokságban is „benne van" a harmadik vagy negyedik hely megszerzése.

Tieber elől az utolsó pillanatban ment Menyhárt, a Bp. Honvéd kapusa. A csatár mögött Varga I. (KABÁCZY SZILÁRD felv.)

Tatabánya A fehérvári példa hevít

Ha valakiről el lehet mondani, hogy tele van egészséges optimizmussal, az feltétlenül Szentmihályi Antal, az egykori válogatott kapus. Amikor három évvel ezelőtt, újdonsült edzőként azt nyilatkozta, hogy a MÁV Előre bentmarad — megmosolyogták. És a bravúr bekövetkezett, sőt egy évvel később megismétlődött. Aztán elment Tatabányára és újabb derűlátó vélemény formálásával, sokakat ismét megdöbbentetett. Azt mondta: ott *leszünk az első öt között*, de lehet, hogy a legjobb háromban, mert Tatabányán nagyszerűek a feltételek, jó a vezetés, miként a játékosanyag is.

Nos, voltak időszakok, amikor úgy tűnt, hogy Szentmihályi önbírálatra kényszerül. Ezt, most utólag sem tagadja. Valahogyan az volt az érzése, hogy a játékosok idegenkedve fogadták, kevés bennük az önbecslés, a mérkőzéseken nem küzdenek olyan nagy lelkesedéssel mint ahogyan ő szeretné, s az edzésmunkájuk is lehetne szorgalmasabb, igényesebb. *Azt mondta akkoriban, hogy száműzni kellene néhány játékosból a megelégedettséget.* A mélypontot a Volán elleni, otthoni 1-1 jelentette, amikor is az edző nagyon nekikeseredett. *Aztán hirtelen egy olyan fordulat történt, amelyre Tatabányán bizonyára sokáig emlékezni fognak majd. A csapat a tavaszi idény második felében*

valósággal megtáltosodott

és sorra aratta győzelmeit, mégpedig nemcsak hazai környezetben, hanem idegenben is: Győrött, Diósgyőrött, Pécsett, s másutt, némi túlzással azt lehet mondani, amerre csak járt!

Majtán József, a szakosztály elnöke, joggal büszke arra, hogy hasonló idegenbeli szereplésre, egyetlen más csapat sem volt képes.

Miként érték el ezt?

Tudatos megfontolt, sokat gyakorolt játékmóddal, nagy taktikai fegyelemmel, elszánt harcossággal. Tatabányán az első pillanattól kezdve a játék irányítására törekedtek, s függetlenül attól, hogy ki volt az ellenfél, támadószellemben küzdöttek. Játékfelfogásukból nem hiányzott az egészséges kötetlenség sem, *sutba vágták a sablonokat*, a szó igaz értelmében, *mertek játszani!* Idegenben kevesebbet kockáztattak, *jobban ügyeltek, a hátsó, szilárd biztonságra*, arra, hogy a labda elvesztése után lehetőleg minél többen legyenek hátul, s ha megszerzik, viharos gyorsasággal támadjanak, jobbára ellenrohamok formájában.

A Tatabánya ötödik helye kitűnő teljesítményként értékelhető! Ezért aztán nem kis meglepetésnek számított, hogy Szentmihályi, noha még szerződése egy évre Tatabányára kötötte, továbbállt. És visszatért a csapathoz, a volt szövetségi kapitány, dr. Lakat Károly, akinek elévülhetetlen érdemei vannak Tatabányán, ahol tizenegy évet töltött.

Nehéz feladat lesz,

hisz olyankor veszi át a csapat szakmai vezetését, amikor az együttes kitűnő évet zárt, s ráadásul a vezetés még többre vágyik. *Majtán Józsefnek az a véleménye, hogy a Tatabányai Bányász többre is képes,* de róla köztudott: hozzáértése dacára, hajlamos rózsaszínű szemüveget viselni. A tréfa azt tartja róla: *három mérkőzésből hét pontra számít!*

— *Igazán lelkesítő, hogy nagy szeretettel fogadtak a játékosok és a vezetők, s valósággal sugárzik belőlük a tennivágyás* — mondta Lakat dr. — *A játékosanyag jelentősen nem változott, néhányan a régebbiek közül távozták, de jöttek újak is, mint például Fejes Kispestről, Fischer Szombathelyről, Horváth Pécsről és Méhesi Egerből, s tagja lett az első csapat keretének a hórihorgas, fiatal középcsatárunk Kiprik is.*

— *Az együttes régi*

gerince nem változik,

amit elsősorban erősíteni kell az a csatárjáték. Eddig nem látszott megoldottnak a balszárny játéka, kíváncsi vagyok mit tud balszélsőként Horváth, aki viszonylag gólerős játékos. Végtelenül boldog lennék, ha az új bajnokságban idegenben megközelítőleg olyan jól helytállna a csapat mint legutóbb, de a hazai mérlegünket talán javítani lehet. Tudom, hogy a vezetők többre vágynak, de én a realitás talaját járom, s azt mondom: ötödikként továbbra is be tudunk ékelődni a fővárosi csapatok közé, az elégedettségre adhatna okot. Jövőre aztán nagyobbak is lehetnének az igényeink. Tulajdonképpen a Videoton példája hevíthet bennünket, mert ez a gárda vidéki csapat létére évek óta versenyben van a legjobbakkal, mégpedig időszakonként az első helyért is. Mi is ezt az utat szeretnénk járni, mert a Tatabánya számára csak ez jelenthet előrelépést.

Újság még Tatabányán az, hogy

a negyvenedik évéhez közeledő

Szabó György, továbbra is szerződtetett játékos marad, s mint mondta: meg szeretné hálálni edzőjének azt, hogy neki köszönheti egyetlen válogatottságát. És Gyurinak, van még egy nagy-nagy óhaja: *Szusza Ferenc nyomába szeretne eredni*, aki azzal büszkélkedhet, hogy Magyarországon még senki sem szerepelt annyi NB I-es mérkőzésen mint ő: 463-szor! Szabó 436-nál tart!

Bp. Honvéd—Tatabánya 4-0. Gól a tatabányai kapuban. Kiss megtört — Bodonyi örvend

FTC Láttuk a hibákat, de nem elég következetesen és keményen léptünk fel...

Meglehetősen nehéz, problémákkal teli bajnoki félévet zárt a múlt őszön a Ferencváros labdarúgócsapata. Nem csupán az együttes játéka hagyott kívánnivalót maga mögött, hanem belső tartása is megroppant, egykori tüze nem lobogott, éppen hogy parázslott, nem egy játékosa elvágyott, a meg nem értés lebegte körül az öltöző levegőjét. A külföldre szerződött Bálint s a disszidált Magyar után egy újabb válogatott vált ki a sorból, Nyilasi Tibor, aki bejelentette, hogy abbahagyja a játékot. (Tavasszal aztán „megtért" a fiú. A szerk.) A vérveszteséget szenvedett gárda vesztett régi erejéből, ütőképességéből, elszürkült, s néha alig emlékeztetett korábbi önmagára. A félév „bizonyítványát" bizony elég szigorúan és önkritikusan értékelte *Harót János* az egyesület ügyvezető elnöke. Többek között az alábbiakat szögezte le:

— *Veszteségek értek bennünket, nehéz helyzetben vagyunk, nehezen tudunk eleget tenni azoknak az elvárásoknak, amelyeket e patinás klubbal szemben támaszt a közvélemény. Pillanatnyi helyzetünkben látványos kiugrásra aligha számíthatunk, nem valószínű, hogy bekopog hozzánk a tél folyamán néhány klasszisjátékos szerelésért, tehát elsősorban saját magunkra, munkánkra számíthatunk. Így különös gondot kell fordítanunk tehetségeinkre, nevelési szempontból is s szakmailag egyaránt. Rendet kell tennünk a pályán és az öltözőben. A pályán még hatékonyabb edzésmunkára, s lelkesebb, odaadóbb játékra, az öltözőben egészségesebb kollektív szellemre, igényesebb szemléletre van szükség. Egységesebb, erélyesebb, következetesebb szakosztályvezetés szükségeltetik, ehhez több segítséget kell adnia az elnökségnek is. Persze saját erőből nem tudjuk megoldani úgy a feladatunkat, ahogy szeretnénk. Feltétlen erősítésre van szükség ahhoz, hogy nemzetközi mércével mérve is jó csapata legyen a Ferencvárosnak...*

Rendet tenni a pályán, az öltözőben, hatékonyabb, keményebb edzésmunkát a hétköznapokon, hangsúlyozta az ügyvezető elnök s nyomatékkal aláhúzta, hogy egy csseppet sem elégedett az együttes félévi „jegyeivel". És akkor a labdarúgók a második helyen zárták az őszi idényt.

Aztán jött a téli szünet, majd a zöld-fehér együttes néhány más klubbeli labdarúgóval kiegészítve Liga-válogatott név alatt hosszú tengerentúli portyára utazott. Negyven napot töltött Dél- illetve Közép-Amerikában, rengeteget utazott, sok meccset játszott, s meglehetősen fáradtan tért haza. A tavaszi rajt mégis sikeres volt, 4-2-re legyőzték a Dunaújvárosi Kohászt, majd idegenben 1-1-es döntetlent értek el a Tatabánya ellen, s ha nehezen, de az Üllői úton lebirkózták 1-0-ra az STC-t. Ezután kezdődött el a nagy hullámzás. Otthon 5-2-es vereség a Videotontól, majd azt követően újabb alapos verés a Népstadionban az Ú. Dózsától. A nagy gyengélkedést két gólzáporos győzelem próbálta feledtetni, fél tucat góllal tömték ki a fradisták a Volán és a PVSK hálóját is, ám mielőtt istenigazában tűzbe jött volna a ferencvárosi tábor, jött néhány újabb hideg zuhany. Keserves 1-1 a MÁV Előre ellen, majd egymás után három vereség. (Vasas 0-1, Rába ETO 1-3, PMSC 1-2.) Ezután már olyan lépéshátrányba került az együttes a dobogós helyekért folyó versengésben, amelyet nem tudott behozni. A Bp. Honvédtól elvett egy pontot, legyőzte a Békéscsabát, a ZTE-t, döntetlenül végzett Debrecenben és az MTK-VM ellenében, majd a bajnoki évzárón gyenge játékkal kikapott a DVTK-tól, s a hatodik helyen végzett a bajnoki táblázaton.

Ha az első félévben botladozott, gyengélkedett az együttes, akkor a másodikban sokszor lehangolóan, mi több, kiábrándítóan futballozott. Elképzelés, ötlet, szív és lelkesedés nélkül játszott nem egy mérkőzésén, s az év végén egyértelművé vált, hogy az elnöki elvárásból bizony alig realizálódott valami. Nem sikerült a kemény edzésmunkát sem meghonosítani, mint ahogy a kollektív szellem, az egymásért való küzdés sem izmosodott.

— *Bármennyire is láttuk a hibákat, körvonalaztuk a követendő utat, mégsem sikerült előre lépnünk* — emigyen zárta az évet Harót János. *Sőt... a vártnál is gyengébben szerepelt a csapat. Most könnyű lenne azt mondani, sajnos ez a játékosállomány csak ennyire képes, nincs benne több, bele kell nyugodni a táblázaton elfoglalt helyünkbe. Nos ahhoz valóban nem elég erős, hogy vele a nemzetközi porondon is helyt lehessen állni, de a magyar mezőnyben igenis kell bírnia a versenyt bármelyik együttessel. Csak ahhoz többet, odaadóbban kellett volna dolgoznia, mint ahogy ezt most tette. Joggal merülhet fel a kérdés: ha nem voltunk megelégedve mi vezetők az edzések intenzitásával, az ott végzett munkával, akkor miért nem tettük időben szóvá, miért nem vontuk felelősségre a lazítókat, miért nem követeltünk többet s szigorúbban? Hát igen, e téren hibáztunk, s ennek felelősségét vállalnunk kell. Igaz, nem egyszer észrevételeztünk hibákat, de nem elég keményen és következetesen léptünk fel ellenük, kijavításukért, néha túl humánusak, már-már elnézőek voltunk s így egyértelmű a felelősségünk. Azt hiszem, ha meglehetősen keserűeket is, de bőven szereztünk tapasztalatokat a jövő építéséhez. Az, hogy a Ferencvárosba való, jól képzett, kiforrott labdarúgókat hozzunk a klubhoz, erre kevés a remény. De nem tehetetlenség, hanem lehetőség kérdése mindez, s ne higgye senki, hogy itt nálunk csupa hozzá nem értő, rövidlátó ember ténykedik, akinek fogalma sincs kit kellene leigazolni ahhoz, hogy igazán erős, ütőképes legyen az együttes. Nagyon is jól tudjuk, kik jelentenének erősítést, kiknek a megszerzése szükségeltetik ahhoz, hogy nevéhez méltóan szerepeljen együttesünk. Más kérdés mit tudunk tenni ez ügyben, milyenek a lehetőségeink. Nem egy vidéki kiscsapat többre képes, mint mi. Lakáshoz még a régi labdarúgóinkat is csak a legnagyobb nehézségek árán tudjuk hozzásegíteni. Az igazolási lehetőségeink tehát igencsak végesek, így nagy szerepet kap a jövő feladatai között az utánpótlással való foglalkozás. Ha nem is a közeljövőben, de néhány év múlva egészen biztos beérik egy-két tehetséges gyerekünk, a mai tizennégy-tizenöt évesek közül. Mert ebben a korosztályban vannak értékeink, csak vigyázni kell rájuk, el ne kallódjanak.*

Amíg nem lép előre az új generáció, addig még a ma játékosaira vár az a feladat, hogy amit a pályán elrontottak, azt ott javítsák ki. Az új szakvezetés, Novák Dezső vezető edző és segítői, Szűcs Lajos és Monostori Tivadar feladata, hogy rendbeszedje a csapat zilált szénáját, megértesse a társasággal, a több, a sokoldalúbb munka, a közös felelősség az egyfelé húzás szükségességét. Mert egy újabb év elherdálását már nem engedhetik meg maguknak a zöld-fehér futballisták...

Ugyancsak sok őrzője akadt Nyilasinak a 2-2-es Honvéd—FTC mérkőzésen

PMSC Újra a középmezőny élén

13, 15, 14, 12, 12, 12, 11, 14, 11, 9, 8. 8, 10, 9, 7, 7, 7.

Nem titokzatos számok ezek, hanem a Pécsi MSC helyezését jelentik a bajnoki táblázaton, a tavaszi idényben. Ősszel egyszer még a 3. helyen is állt a csapat, egyszer a negyedik, kétszer pedig az ötödik helyen voltak a pécsiek. A bajnoki idény előtti célkitűzésük — tudjuk — 35 pont összegyűjtése volt, pozitív gólkülönbséggel, függetlenül a helyezéstől. Nost, a tervet sikerült teljesíteniük, hiszen 36 pontot szereztek, gólkülönbségük 57—40. S maga a hetedik hely is mindenképpen dicséretes. Ezt elsősorban a hazai mérkőzéseknek köszönhetik: két kisiklástól eltekintve (vereség a Rába ETO-tól és az MTK-VM-től) nem kaptak ki saját pályájukon.

A kiesett emberek pótlása

Elismerésre méltó a jó helyezés azért is, mert lényegében egyik legjobb játékosuktól, Kiss Sándortól megváltak, s jelentős erősítésre nem került sor Pécsett. *Szőcs* János vezető edzőnek jelentős érdemei vannak az együttes jó szereplésében. Amikor különböző okok miatt hosszabb időre kiesett egy-egy játékos, hamar megtalálta a legjobb megoldást, a legmegfelelőbb embert. Bodnártól visszavette helyét a kapuban az újra egészséges — és tavasszal egészen nagy formába lendült — Katzirz, a súlyosan sérült Pál helyett bekerült az első csapatba Tapaszti, majd tavasztól a védelem egyik oszlopává vált a fiatal Róth. Az autóbalesetet szenvedett Lőrincz pótlásáról is tudott gondoskodni. A csapatrészek közül nagyszerű volt a védelem (nyolc mérkőzésen nem kaptak gólt, tizennégyszer pedig csak egyet-egyet), a tavaszi idényben pedig a középpályás sor, amelynek tagjai meccseket eldöntő gólokat is szereztek. Jó néhány mérkőzésen a támadósor is kitett magáért.

Szőcs közismerten a kemény edzésmunka híve, nem csodálható hát, hogy a játékosok erőnlét, állóképesség, gyorsaság tekintetében is kitűntek.

— *A tokszalagszakadást szenvedett Lutz pótlása is komoly problémát jelentett* — néz vissza egy percre Szőcs János vezető edző. — *Az ismert okok miatt tavasszal több fiatal került az együttesbe, s bár ez egy ideig a csapatjáték rovására ment, tavasszal ezek a fiúk már nemcsak beértek, hanem ugyanolyan értékek voltak, mint a többiek. És csak akkor változtattam az összeállításon, ha erre taktikai okokból — több védő vagy több támadó, idegenbeli vagy hazai mérkőzések — szükség volt. A tavalyi eredményt mindenesetre túlszárnyaltuk.*

A középpályás sor felelőssége

Most már azonban a jövő kerül szóba. Mi várható a PMSC-től. A vezető edző így látja:

— *Ha nem is minden, de sok függ az igazolásoktól. Ebben a pillanatban, most még nem tudhatom, kiket tudunk igazolni, hogyan erősödünk egyáltalán. Kerekes Gyuri valószínűleg elkerül a csapattól. Talán hozzánk jön Horváth a PVSK-ból. Toma, aki kulcsember, nyolc hónapra bevonul. Csatár kellene nekünk, legalább egy, de esetleg kettő. Az egyesület és a szakosztály vezetőivel már beszélgettünk a feladatról, a célokról. Újból feltétlenül az úgynevezett középmezőny élén szeretnénk végezni, mint az idei bajnokságban. Ehhez persze nagyon sokat kell tennünk. Jó lenne — ez talán a legfontosabb — nagyjából együtt tartani a jelenlegi gárdát. Huszonkét játékos jutott szóhoz, erre ebben a bajnokságban már nem lesz lehetőség. Úgy kell majd gazdálkodnunk, hogy a 14—16 főnyi törzs mellett megfelelő képességű másik 4—6 labdarúgónk legyen.*

— Hallhatnánk az „elintézendő rovatban szereplő feladatok" közül néhányat?

— *Új idény kezdődik, nyilván egy-két új ember is lesz az együttesben, tehát újra csapatot kell építeni. Újból a középpályásainkra hárul a legnagyobb feladat, a legtöbb munka. Ott kell lennünk elöl, hátul, a labda birtokában érezniük kell támadó feladatukat, a labda nélkül pedig a védőmunkájukkal kell tökéletesen tisztában lenniük. Ugyanez elmondható nagyjából a csatárokról is, azzal a megtoldással, hogy nekik a helyzet kihasználásban is javulniuk kell. Úgy vélem, a mi csapatunkban megfelelő a fiatalok és a tapasztaltabb, de még mindig nem öreg játékosok aránya. Egyformán lelkes játékot várok mindenkitől.*

Farkas László technikai vezető, a hajdani kitűnő csatár véleménye szerint a 7. hely megtartása nem tűnik elérhetetlennek. Mint az utazások felelőse, ezt mondja:

— *Ősszel is a saját buszunkon utazunk a vidéki és a fővárosi mérkőzésekre. A távolabbi helyekre természetesen a mérkőzések előtti napon.*

Idegenben sem ijednek meg

Katzirz Béla csapatkapitány, aki tavasszal már a csapat legjobbjai közé tartozott, így beszél:

— *A hajrá jól sikerült a bajnokságban, a hetedik helynek igazán örülhetünk. Ebben az évben, azaz jövő tavasszal ismételni szeretnénk, vagy talán még javításra is lesz lehetőség. Az idegenbeli mérkőzéseinkre egy kicsit jobban kell összpontosítanunk, noha azt senki sem mondhatja, hogy idegenben megijedünk. Példa lehet erre akár a kispesti, akár a székesfehérvári találkozó. Bízom benne, hogy a hazai meccseinken még több szurkoló lesz majd kinn, mint az elmúlt bajnokságban, és legalább úgy biztatnak bennünket, mint eddig. Igyekszünk majd meghálálni a bizalmat és a szeretetet. És a fiúk nevében is megígérhetem, hogy mindent megteszünk a derekas helytállásért, az újabb jó eredménysorozatért, a tisztes helyezésért.*

Nagy Imre (balról), a PMSC csatára a Volán kapuját ostromolja. Mellette Kellner (ARATÓ LÁSZLÓ felv.)

MTK-VM

Az nem lehet, hogy egyszer se...

Felemás esztendőt zárt az MTK-VM. Voltak emlékezetes percek, mérkőzések, aztán akadtak olyanok is, melyeket jobb mihamarabb elfelejteni. A végső nyolcadik hely — amely egyébként a célkitűzésben szerepelt — is ezt tükrözte. Ötvenszázalékos teljesítménnyel, 12 győzelemmel, illetve vereséggel, 10 döntetlennel, 48 adott és 50 kapott góllal érték el ezt a helyezést a kék-fehérek, úgy hogy egész évi teljesítményüket nézve közelebb voltak a kiesés szélén táncoló, a végén már középmezőnynek nevezett társaság tagjaihoz, mint az élmezőnyhöz. Mind a négy pontot megszerezték az STC-től és a PVSK-tól, viszont pont nélkül maradtak a DVTK és az Újpesti Dózsa ellenében. Érdekesség, hogy jó játékot, kifejezetten színvonalas küzdelmet éppen azok a mérkőzések hozták, amikor az MTK-VM végül is kikapott. A Hungária körúti, Dózsa elleni mérkőzésen mutatott játék elkelt volna a kiscsapatok ellenében is. Kiábrándító volt viszont, amit hazai pályán a MÁV Előre, a Rába ETO és a DVTK-val vívott találkozókon mutattak.

A 34 mérkőzésen 24 játékos jutott szóhoz, ami azt jelenti, a csapatkeresés még nem fejeződött be. A házi gólkirály *Borsó* lett 10 találatával, ez egy középpályástól szép teljesítmény, a csapat támadóira nézve viszont rendkívül szomorú. Nem véletlen, hogy a három kiesett csapaton kívül csak a DVTK, a Volán és a Debrecen rúgott kevesebb gólt, mint az MTK-VM.

Ami pozitívumnak számít: az edző bátran fiatalított, beépült a csapatba *Kertész, Boda, Paksi* és *Fodor*, valamint *Bognár* is kapott lehetőséget. Mindez feltétlenül segítséget nyújthat az új mesternek, *Szentmihályi* Antalnak. Probléma inkább az idősebbekkel volt, akik nem tudtak színt vinni a játékba, hiányzott belőlük az a plusz, amit a vezetés és a szurkolók is joggal elvárhattak volna.

Mit vár a szakosztály-vezetőség?

— Győzelmeket, sikereket, örömöt — mondja a technikai vezető *Csetényi Csaba*. — Azt, hogy kialakuljon egy olyan gárda, amelyik méltó partnere lehet bármelyik nagycsapatnak és újra kiléphet a nemzetközi porondra.

— Ehhez persze a játékosok teljesítményén túl következetes vezetésre, céltudatos igazolásokra is szükség van.

— Nem akarunk össze-vissza igazolni. Úgy érezzük a csapat gerince megvan, kiegészítő embereket keresünk hozzájuk. A játékosok bízhatnak bennünk, a jó teljesítményt, a becsületes munkát viszonozzuk. Aki viszont sportszerűtlenül él, szégyent hoz az MTK-VM-re, az nem marad sokáig nálunk.

— Milyen teljesítménnyel volna elégedett?

— Három esztendeje hagytam abba a játékot, egy olyan szezon után, amelyet szívből kívánok a maiaknak is. Nyolc közé kerültünk a KEK-ben, s csak a későbbi győztestől a Hamburgtól kaptunk ki. A bajnokságban is jól szerepeltünk, és a győzelem — ez régi igazság — mindent eltakar. Nem volt nálunk se vita, se veszekedés, mindent alárendeltünk a sikernek.

— Így igaz — csatlakozik a beszélgetéshez *Bakos* Antal, az MTK-VM fáradhatatlan, csupaszív intézője. — Szóval, ha a három évvel ezelőtti teljesítményt garantálnák nekünk a '80—81-es szezonra, akkor egy szót sem szólnánk. Úgy érzem ehhez több szív, több lelkesedés kellene, a játékosokban a tehetség megvan. Elég régen dolgozom itt, s valahogy azt tapasztalom, ahogy múlik az idő, úgy lesznek egyre kényelmesebbek, könnyelműbbek a játékosok. Régen nagyobb dicsőség volt focistának lenni, ma már az élet bármely területén könnyebben és hamarabb lehet érvényesülni, mint itt. Jó volna, ha azt megértené egy játékos, hogy emberek ezreinek a hangulata függ tőle, ennyien figyelik, izgulnak érte.

...és a játékosok?

A három évvel ezelőtti tablót böngészve kiderül, azóta egy csapatra való játékos vonult vissza, ment el, vagy éppen maradt ki a legjobbak közül. Csak néhány név a terjedelmes listáról: *Takács, Siklósi, Palicskó, Csorna, Nyírő, Sipőcz, Burg, Tulipán, Kőhalmi, Kunszt.* A régieket mostanában többnyire *Gáspár* és *Koritár* képviseli.

Gáspár József végigjátszotta az elmúlt bajnokság valamennyi mérkőzését, 50 gólt kapott. Vajon ő mit vár?

— Még kevesebb kapott és még több rúgott gólt, — mondja a szimpatikus fiatal kapus — úgy, hogy mindez elegendő legyen a tabellán valami jó helyezéshez. Szeretném, ha csapatom kiléphetne a nemzetközi porondra, hiszen az az igazi megméretés. S akkor ugye a válogatásnál is jobban figyelnek az emberre.

Koritár Lajos egyike az igazi MTK-soknak. Saját nevelés, minden a kék-fehérekhez köti. Ő bizakodó.

— Az nem lehet, hogy egyszer se jöjjön ki nekünk a lépés. Minden évben volt valami akadály, most úgy tűnik, nincs. Nekem már nincs sok időm, szeretnék szépen búcsúzni. A tőlem telhetőt megteszem, s azon vagyok, hogy a fiatalok se lazsáljanak, könnyelműsködjenek a pályán és a magánéletben. Először tegyenek le valamit az asztalra, s csak azután követeljenek. Mi sem voltunk, s nem is vagyunk angyalok, de mindig tudtuk, kinek, mivel tartozunk. Ez az, amit a maiak sokszor elfelejtenek.

A kék-fehérek házatáján tehát bizakodó a hangulat. Persze milyen is lehetne néhány nappal a rajt előtt. Hogy aztán a tervekből, álmokból mi valósul meg, nem tudni. Mindenesetre annyi már biztos, hogy ha a négy megkérdezetten múlna a siker, akár valamelyik érmet is oda lehetne adni a kék-fehéreknek.

Sebestyén gólt szerez az MTK-VM—Bp. Honvéd 2-1-es mérkőzésen

ZTE A fordulatok éve után...

A dologban az volt a legfurcsább, hogy annak idején, még a tavaszi idény indulása előtt, amikor amolyan esélylatolgatásokat végeztem, egyetlen szakember sem várta a zalaegerszegi kék-fehéreket a legjobb három csapat közé. Pedig a ZTE-nek az őszi idény alapján joggal lehettek volna akár vérmes reményei is. Mindössze két ponttal maradtak el a listavezetőtől, egy ponttal a másodiktól. Huszonegy pontot szereztek meg, ez kiugró teljesítménynek számított akkoriban, és még a rosszmájúak sem tulajdonították a bravúrt szerencsének. Gólkülönbségük — amely akkoriban még igencsak pozitív volt — miatt szorultak csak az ötödik helyre, azonos pontszámmal, mint a harmadik.

Ha akartak is, de nem tudtak rácáfolni a kétkedőkre a zalaegerszegiek.

Lassan, de biztosan csúsztak

egyre lejjebb a tabellán, végeredményben meg kellett elégedniük harmincnégy ponttal (az őszi huszonegyhez tavasszal csak tizenhármat szereztek) és ennek megfelelően a kilencedik helyezéssel.

A zalaegerszegiek védelmének egyik erőssége, az olimpiai válogatott kerettagságig eljutott Kanász, a következő bajnokságban is rendelkezésre áll egyesületének (FARKAS JÓZSEF felv.)

Kitűnő őszre, balsikeres tavasz következett tehát: amíg a bajnokság első felében valamennyi hazai mérkőzésüket megnyerték a Palicskó-emberek (pedig ellenfeleik között nem szerepeltek kisebb együttesek, mint az Ú. Dózsa, a Videoton és a Ferencváros), addig tavasszal az ismert környezetben kilenc pontot elveszítettek, enyhe kifejezés, hogy bukdácsoltak. Nem csoda, ha a bajnokság végére az oly lelkes közönség egy része elpártolt a csapattól. Nem sikerült győzniük náluk jóval gyengébb képességű ellenfelekkel szemben sem.

Vidéki mérlegük

is gyengébb lett (az őszi átlagon alulinál is gyengébb), főleg ami a számszerűséget illeti. Ősszel ugyanis öt döntetlenjüknek megfelelően öt, tavasszal négy pontot sikerült begyűjteni a vetélytársak barlangjában. Ez a négy pont csak annyival ért többet, mint amennyit mutat, mint amennyivel a csapat jövője szempontjából egy vidéki győzelem a döntetlennél többet ér. A ZTE tavasszal ugyanis idegenben valamivel bátrabb játékot nyújtott, ha éppen kevésbé eredményeset is.

Néhány héttel ezelőtt a labdarúgó-szakosztály beszámolt az egyesület elnökségének a véget ért bajnokság tapasztalatairól, értékelte a munkát, megállapította, hogy elsősorban szemléletbeli változásokra lenne szükség. A szakosztály összetétele is alaposan megváltozott, ugyanis az eddig az elnöki tisztet eredményesen betöltő Vajda Tibort saját kérésére felmentették, helyét Gergály Gyula foglalta el. Gergály Gyula egyébként valamikor NB I-es labdarúgó volt, jelenleg a csapatot patronáló egyik termelő szövetkezet elnöke. Palicskó Tibor szerződése lejárt, helyette Lantos Mihály lett a vezető edző, és a későbbiekben három pályaedző segít majd neki. A tartalékcsapat volt edzője, Bita József, a régebbi pályaedző, Jánki Miklós, és a nemrégen még szolnoki—szegedi, azután ismét szolnoki Himer István.

Mit várnak

az egyesületben Lantos Mihály szakmai munkájától?

— *Hároméves szerződést írtam alá* — mondta Lantos. — *Ennek az időnek elégnek kell lennie ahhoz, hogy a fiúkkal együtt kielégítsük a jogos várakozást. Ez pedig a következő. Az első évben a középmezőnyben kell végeznünk, legalábbis az idei helyezést kell megismételnünk, vagy az idei pontszámot kell elérnünk. Ez nem lehet probléma. De időközben olyan csapat magját kell kialakítanunk, amely a továbbiakban jelentősebb feladatok megoldására is képes. Hogy ez mit jelent? A hároméves ciklus végén ki kell jutnunk a nemzetközi porondra, és ez egyértelmű. Nem könnyű feladat, de megoldható!*

Július hetedikén, hasonlóan, mint máshol, összejött a társaság, előreláthatóan az újakkal kiegészülve. Kik maradnak a csapatnál, kikkel erősít az egyesület? Három kapust kíván a húszas keretben megnevezni a szakosztály, ezek Kovács, Déri, valamint Sándorfi, aki a Szondi SE-ből tért vissza anyaegyesületébe. Bolemányival is szerződést kötnek, de őt az MLSZ rendelkezése értelmében a húszas kereten fölül egy évig szeretnék még foglalkoztatni, csakúgy, mint Mihaleczet. A vezetőség beszélt a játékosokkal, és megállapodott velük abban, hogy a szabadságról visszatérőben, kiknek nyújtják át a szerződést aláírásra. E szerint Fodor, Kanász, Kereki, Péter, Szimacsek, Soós, Konrád, Halász, Szentes, Csepregi, Németh és Takács biztosan Zalaegerszegen maradnak. Le szeretnék igazolni a Haladásból Kovács Lászlót, a jobbhátvédet, a PVSK-ból Horváth Lászlót, a Bem SE-ből a Komló volt játékosát, Szabót, a Vasasból Gasst. Ha cserejátékost kérnek valamelyik labdarúgóért, akkor Simon, Antoni és Rácz neve merülhet fel. Hozbor nősülés előtt áll, vele minden bizonnyal szerződést kötnek.

Július hetedikén kezdték a foglalkozást tehát, Lantos Mihály, az új vezető edző irányításával, az úgynevezett tiszta felkészülési időszakot napközis rendszerben, naponta két edzéssel, a gyakorlások között közös ebéddel és pihenővel. Július 27-e után nemzetközi tornát terveznek Zalaegerszegen, Göcsej Kupa néven, és ezt a későbbiekben hagyományossá szeretnék tenni. A mérkőzéssorozatra a belga La Louvre-t, az iraki légierő együttesét, és a jugoszláv Rijeka gárdáját hívták meg. A torna után kétszer is pályára lépnek a zalaegerszegiek a Slovan Bratislava ellen. A felkészülési időszak végén hazai együttesekkel játszanak.

— *Sok egyéni kezdeményezésre nyílik most lehetőség, csakis rajtunk, vezetőkön múlik, hogyan intézzük a legfontosabb ügyeket* — jelentette ki Hegyi Oszkár, a ZTE labdarúgó-szakosztályának vezetője. — *Szeretnénk megfelelően megerősödni, aztán a bajnokságban bebizonyítani, nem volt hiábavaló a munkánk. Továbbra is nagy gondot fordítsunk az utánpótlás-nevelésre, szeretnénk, ha Takács és Halász — ők a legfrissebb saját nevelésű emberek az első csapat keretében — után mások is bemutatkoznának a legjobbak között.*

Dunaújváros

Az őszi idényt akarják felejteni

A történelem — úgy fest — a labdarúgásban is ismétli önmagát. Ha nem is mindig s nem is mindenhol, de Dunaújvárosban az 1979—80-as bajnoki esztendőben kísértett a múlt. Egy évvel korábban meglehetősen mérsékeltre sikeredett az őszi forduló, az együttes a 14. helyről várhatta csak a tavaszt, s az akkori pontszegénység elég aggasztónak tűnt a jövőt illetően. A bajnokság második felében viszont ugyancsak összekapta magát a társaság, lényegesen egyenletesebb, kiegyensúlyozottabb teljesítményt nyújtott, nem egy találkozón ötletesen, tetszetősen futballozva fokozatosan felzárkózott a középmezőnyhöz, s végül 32 ponttal a 11. helyen zárta a bajnoki évet. De nem csupán pontszámban gazdagodott egy fél év alatt a dunaújvárosi gárda, hanem tervszerűbb, hathatósabb, színesebb lett a csapatjátéka. Túltette magát a kiscsapatok ama ősi szemléletén, hogy nem illik s főleg biztonsági okokból nem tanácsos az oroszlán, illetve a nagycsapatok bajuszát megrángatni, mert azt mindig a „kicsi" bánja. A Kohász a neves ellenfeleit is nem egyszer megleckéztette, s nem csupán hazai pályán vitézkedett, hanem lassan az idegen pályán is tekintélyt teremtett magának.

A sikeres évzárás után várható volt, hogy az új bajnoki idényben a Dunaújváros szilárdít korábban megszerzett futball-„állásain", s szép fokozatosan a számottevő együttesek sorába lép. De nem! Visszatért a múlt,

az első nyolc mérkőzésen mindössze két pontot tudott összekaparni

a gárda, szinte az egész őszt végigszenvedte, s a 15. helyen zárta a félévet. Tavasszal aztán minden a korábbi menetrend szerint folytatódott. Az együttes fokozatosan talpra állt, ismét egységes lett, visszakapta korábbi tartását, sőt gyorsabb, korszerűbb lett csapatjátéka. Megint elkezdte a pontgyűjtést, az őszi tizenháromhoz tavasszal újabb húsz bajnoki pont került s a végeredmény: a tizedik hely az 1979—80-as bajnokságban.

Hogy mi okozta az őszi gyengélkedést és a tavaszi nagy felfutást? A csapaton belüli morális problémákon túl elsősorban az okozott komoly gondot a szakvezetésnek, hogy alapos átszervezésre szorult az elmúlt évi együttes. Judik a Ferencvároshoz igazolt, Staller leállt, s Szepesi is kérte a hozzájárulást távozási szándékához. A fiatal középcsatárt, Segesvárit UEFA-csapatbeli szereplése miatt nem vehette egy ideig figyelembe Novák edző, ráadásul Bódi is kivált a sorból, operálni kellett, akadt tehát gondja bőven a Kohász vezető edzőjének. Az átszervezés gondokkal, zökkenőkkel járt, az új középhátvéd, Giron beilleszkedése a védelem tengelyébe nem ment egyik napról a másikra, a kezdeti sikertelenségek alaposan megtépázták az együttes önbizalmát, már a náluk gyengébb ellenfelek ellen is remegő lábakkal léptek pályára a játékosok, s így még a nekik álló, a már-már megnyert mérkőzéseket is elbukták. Lassan a kiesőjelöltek táborába sorolták már a csapatot, s egyre kevésbé várt tőle feltámadást a közvélemény. Más véleményen volt viszont a szakosztályvezetés s maga a vezető edző, Novák Dezső, aki váltig bízott a gárdában s abban, hogy a következetes, célratörő szakmai munka nem veszhet kárba. Tavaszra aztán rendeződtek a sorok, Giron egyre magabiztosabb, megbízhatóbb játékot nyújtott, megerősödött,

az együttes meghatározó csapatrészévé vált a középpályás sor.

A Videotontól átigazolt Nagy II és a szekszárdi Weitner csatasorba állításával új arcot kapott a dunaújvárosiak támadó- és védőjátéka, s Sulijával nagyszerű egységet alkotott e sor. A csatárok is nagyot javultak, Kuti ismét visszanyerte régi formáját s így az őszön meglehetősen magára hagyatottan küszködő Szűcs partnerre talált, s sorozatban átlagon felülit nyújtott. Amikor már sikerült a veszélyeztetett zónából kijutni s megnyugtató helyről szemlélnie az együttesnek a kiesés elleni harcot, akkor vált igazán magabiztossá a társaság, akkor mert játszani, merte adni önmagát az edző és a szakvezetés s a közönség nagy örömére. A vezető edző gondos szakmai munkája s a mindvégig következetesen dolgozó szakosztályvezetés végül is garancia volt arra, hogy ismét talpra álljon a Kohász, Fejér Antal szakosztályelnök olyan vezetési stílust alakított ki az évek folyamán a labdarúgó-szakosztályban, amely

mentes volt a szélsőségektől,

s mindig higgadtan tudott dönteni, akkor is ha jól mentek a dolgok s akkor is ha problémáktól, gondoktól volt terhes egy együttes élete.

Az elkövetkezendő időszak feladatairól, terveiről *Korniss István* technikai vezető így beszélt:

— Reálisan értékelve a csapat erejét, az elkövetkezendő bajnoki évben is a mostanihoz hasonló szereplést várunk labdarúgóinktól. Persze mindebben jelentős tényezőként hathat, hogyan, miként alakul játékosállományunk, erősödünk, vagy gyengülünk? Egy dolog máris biztos, egy igazán jó formába lendült, gólveszélyes támadóval szegényebbek lettünk, Szűcs olyan súlyos lábtörést szenvedett, hogy jó esetben csak az év végén kezdheti el a mozgást. Hozzánk került Séfer, a Sabaria csatára. Ami saját erőforrásainkat illeti, ifisták közül a tehetséges Bogárdit és Miskovicsot kölcsönadjuk az NB II-es Dunaújvárosi Építőknek, hadd erősödjenek. Az utánpótlás-nevelést még szervezettebbé, gyorsabb üteművé kívánjuk tenni, az 1980—81-es bajnoki évben Czigler Ernő veszi át a felügyeletet a közvetlen utánpótlás felett, ő az ifjúsági vezető edző s egyben az ifjúsági I. csapat edzője, segítője pedig Kőhalmi Mihály. De természetesen dr. Varga Lászlónak, első csapatunk vezető edzőjének is kötelessége lesz a fiataljaink istápolása. Bízunk abban, hogy ezúttal lényegesen izgalommentesebb ősz elé nézünk.

Szűcs és Giron (ZÁHONYI IVÁN felv.)

Volán

Fejfájás nélküli bennmaradást

Egy évvel ezelőtt a Volán SC ezzel a célkitűzéssel vágott neki — fennállása óta első ízben — az NB I-nek: bennmaradás, lehetőleg fejfájás nélkül. A célt sikerült elérniük, de azért egy kis fejfájást olykor okozott a csapat. A tavaszi idény második mérkőzése után a 16. helyen álltak, de aztán összeszedte magát a gárda s egész sereg váratlan siker örvendeztette meg a vezetőket és a szurkolókat. Köztük például az ETO, az MTK-VM a Debrecen (idegenben!) legyőzése, pontszerzés az Ú. Dózsától és Békéscsabán az Előrétől, a hajrában pedig két bravúros győzelem a Dunaújváros és a Videoton fölött.

Kilenc mérkőzésen nem kaptak gólt

Sárosi László vezető edzőnek kétségkívül roppant nehéz dolga volt a rajt előtt. Újonccsapatot vett át, egy sereg új játékost kellett beépítenie s az öregek és fiatalok (utóbbiak nem túl sokan vannak) szerencsés „keverékét" megtalálnia. S az idegenből jött rutinos játékosok, meg a fiatalabbak (mint Seres) főleg a tavaszi idényben bizonyítottak. *Martossal* megerősödött a védelem, *Juhász* Péterrel pedig — tavasztól — a támadósor. *Kovács* László a kapuban kilenc (!) mérkőzésen nem kapott gólt. Persze a tavaszi csapat az őszihez viszonyítva alaposan átalakult, a vezető edző ezért vagy azért lemondott öt-hat játékosáról. A csatársor teljesítménye is javult: ősszel öt, tavasszal már csak egy mérkőzésen bizonyult gólképtelennek ez a sor. A Volán különben (egy-két kivételtől eltekintve) a nagyok ellen mutatta meg, hogy vannak értékek a csapatban. A Ferencváros és a Videoton legyőzése, pontszerzés a Vasastól és az Ú. Dózsától ezt bizonyítja. Ugyanakkor saját pályájukon nem bírtak például a Salgótarjánnal, a Debrecennel, s idegenből is kevesebb pontot hoztak el a vártnál a velük körülbelül egy „súlycsoportban" levőktől. Ha ezeken a meccseken jobban összpontosítanak, most négy-öt pont többlettel jóval előbb állnának.

Összesen 24 játékos jutott szóhoz, de egy sincs közülük, aki minden mérkőzésen szerepelt volna.

Most már NB I-es rutinnal

Sárosi László vezető edző első mondata így hangzik az idei tervekkel, reményekkel kapcsolatos kérdésünkre:

— *Mit várhat az ember az NB I-ben mindössze egy idényt eltöltött csapattól? Természetesen újbóli bennmaradást, nyugalmasabb körülmények között. Ezeknek a fiúknak a zöme tavaly mutatkozott be az első osztályban, józserével hármuknak volt NB I-es rutinja. Most már a többiek is megszerezték az NB I-ben nélkülözhetetlen tapasztalatot, ez sokat jelenthet a jövőre nézve.*

Sárosi László nemhiába csatár is volt hajdanán, együttesét a támadójátékra tanította meg. Bátran játszik az együttes, még idegenben sem vonul „sündisznó állásba", ámbár természetesen szervezetten védekezik, ha időnként erre kényszeríti a nagyobb tudású ellenfél. Sárosi tárgyilagosan magyarázza:

— *Az, hogy ilyen szépen bennmaradtunk, nem tesz elfogulttá. Elsősorban a támadójátékunkon van javítani való. Gyorsabban kell játszanunk. Ez képesség dolga is. Alapfelállásunk változatlanul a 4—4—2 lesz, de ebből a lehetőség szerint pillanatok alatt 4—3—3, sőt 4—2—4 lehet.*

Elmondja a továbbiakban, hogy az erőnléttel általában nem volt baj 79/80-as idényben. A játékosok végig bírták a mérkőzések iramát, mert tisztességgel felkészültek s mert idény közben gyakran gondoltak rá, hogy nem egy évre jöttek az NB I-be, ahogy mondani szokták, nem átszállójegyet váltottak. A védelem játékáról:

— *Kezdeti botladozás után rendbejött a védelmünk, s amikor a tavaszi rajtra átalakult, már eléggé összeszokott csapatrésszé vált. Két rossz meccsünk még így is volt, amikor hat gólt kaptunk a Ferencvárostól, a Honvédtól meg ötöt. Ez figyelmeztető lehet az új bajnokságra. Minden mérkőzésre 90 percen át kell összpontosítani. Mi kiscsapat vagyunk, egy perc kiengedést sem engedhetünk meg magunknak.*

Szurkolókat Újpestről is!

Szó kerül a továbbiakban a játékosok magánéletéről, a közönségről, a vasárnapi játékról.

— *A pályán kívül nincs gond a társasággal* — mondja Sárosi. — *Értelmes sportemberek, akik tudják, hogy a mai mérkőzések mit követelnek meg a játékosoktól. A szurkolókról... Rákospalota lakosai — és ez igazán örvendetes — egyre jobban megszokják, talán meg is szeretik a Volánt és mind nagyobb számban jönnek a mérkőzéseinkre. Azt szeretnénk, ha a palotai szurkolók még inkább a magukénak éreznék a csapatot, s Újpestről is még többen jönnének át a mecscseinkre. Továbbra is számítok edzőtársaim, Bárkányi Tibor és Kaló Pál segítségére, meg a szakosztályvezetés — személy szerint Horváth Lajos dr. szakosztályelnök és Sági János technikai vezető — támogatására. Tapolczai Kálmán, a Tröszt vezérigazgatója és Grosics Gyula, a sportkör elnöke minden gondunkat megértéssel tette a magáévá és bizonyára mellettünk lesznek ebben a bajnoki idényben is.*

Itt nem tudott eredményesen beavatkozni a Volán védelme. Fekete a hálóba lő. Balról jobbra: Ebedli, Fekete, Fazekas, Sebők, Márkus, Jurácsik (CSATORDAY ZOLTÁN felv.)

DVTK

Lesz még Diósgyőrben focifesztivál

3. Diósgyőr 34 19 6 9 60—37 44
12. Diósgyőr 34 12 8 14 47—42 32

Két számadat; a DVTK 1978—79, illetve az 1979—80 évi bajnoki szereplésének végeredményéről.

A számok maguk helyett beszélnek. A vasgyári együttes egy esztendő leforgása alatt a magaslatokról mélypontra került. Elöljáróban azonban szögezzük le: annyira nem jó most a gárda, hogy a harmadik legyen, de annyira rossz sem, hogy a középmezőny második felében végezzen. A csapat jelenlegi helye valahol a kettő között lenne.

A látványos visszaesés ellenére sem lehet ezúttal a diósgyőrieket egyértelműen elmarasztalni. Részükre ez a bajnokság meglehetősen rendhagyó volt. Több fronton kellett helytállniuk: a bajnokságon kívül az olimpiai válogatott gerincét is a diósgyőri fiúk képezték. Később a nagyválogatottban is szóhoz jutottak jó néhányan. Mindezen felül a legtovább maradtak állva a nemzetközi kupaküzdelmekben. Az UEFA Kupában két fordulót vettek sikerel. A tények ismeretében várható volt, hogy előbb-utóbb összeroppannak. A magyar mezőnyben a legnagyobb teher az ő vállukon volt. A korábbi szürke kiscsapatra hallatlan felelősség nehezedett. Az érdeklődés középpontjába kerültek, dicséretükre legyen mondva, hogy egy ideig remekül helytálltak. Az olimpiai válogatottal sikert, sikerre halmoztak, egy olyan fesztivál-hangulatot teremtettek Diósgyőrött, amely régóta hiánycikk volt hazai labdarúgó életünkben. A nemzeti sikerekért kicsit feláldozták a klubsikereket, bár az MNK megnyerésével vigasztalódhattak.

Szabó Géza a csapat vezetőedzője nem túlságosan letört:

— Tisztában voltunk azzal, hogy a bronzérmet még egyszer nem sikerül megszereznünk. Az 1978—79-es bajnokság, csodálatos esztendő volt, minden bejött. Az új idényben a középmezőny elejére, úgy a 6—7. helyre vártuk a gárdát. Ám az olimpiai selejtezők során a szövetségi kapitány úgy ítélte meg, hogy ránk építi a csapatát. Úgy vélte, hogy labdarúgóink lelkesedése, győzni akarása sikerre vezetheti az olimpiai csapatot is. Úgy érzem nem választott rosszul. Játékosaink mindent megtettek a moszkvai repülőjegyért. Máig sem értem, hogy a csehszlovákok elleni visszavágó mérkőzésen miért nem a Diósgyőrre épített a kapitány. Korábban 7—8 játékosunk szerepelt, a döntő fontosságú találkozón már csak négy játékosunk jutott szóhoz. A prágai vesztes találkozó után mégis a diósgyőriek nyakába varrták az eredménytelenséget. Egyik napról a másikra „ejtették" az összes válogatott játékosunkat. Egyedül Szántó került be a válogatott keretbe. Ezek után lelkileg összetört, csalódott játékosokat kaptam vissza, akiknek a bajnoki mérkőzéseken már nem volt annyi tartalékuk, hogy ott is kiemelkedően szerepeljenek. A bizalom, amely ősszel körülvett minket, tavasszal ellentétes fordulatot vett. Rosszul esett ez mindnyájunknak, hiszen úgy éreztük, hogy egy nehéz szakaszban segítettünk előrehúzni a magyar labdarúgás szekerét.

— *Kudarcnak érzi a 12. helyezést?*

— Nem érzem annak. Az idei teljesítményünket feltétlenül befolyásolta a ránk nehezedő fokozott idegi és fizikai megterhelés. Ilyen szintű csapat, ilyen sokrétű feladat megoldására még nem képes. A válogatottban játékosaink felfokozott hangulatban léptek a pályára, amelyet a bajnoki mérkőzésekre már nem tudtak konzerválni. Az ellenfeleink jóval frissebben készülhettek ellenünk. Az őszi idényben tervezett 18—19 pont helyett csak 15-öt tudtunk szerezni. Tavasszal már nem lehetett olyan reális célunk, hogy az élmezőnyben végezzünk, amely valamilyen kupaszereplésre jogosíthatna bennünket. Így minden figyelmünket az MNK megnyerésére fordítottunk. Az MNK-siker komoly fegyvertény volt, biztosítottuk, hogy lelkes közönségünk újra neves külföldi csapatokat üdvözölhessen Diósgyőrött. A bajnoki helyezésünkre visszatérve, megkell őszintén mondani, hogy játékosaink közül többen is, olykor könnyedébben vették a mérkőzéseket. Úgy gondolták, hogy a válogatottakkal teletűzdelt csapatunk eleve eséllyel lép a pályára. Ez pedig nálunk nem megy. Ezek a fiúk lelkesedésükkel váltak ki a hazai mezőnyből és jövőben is csak ezzel a tulajdonságukkal érhetnek el sikereket. Az ellenfeleink presztízst csináltak abból, hogy legyőzzenek bennünket. A bajnoki véghajránál nem kevesebb, mint kilenc játékosunk egyetemi vagy főiskolai vizsgájára készült, ez a tény is befolyásolta a teljesítményüket.

— *Hogyan látja a DVTK jövőjét a hamarosan meginduló újabb bajnokságban?*

— Jelenlegi játékosállományunkat képesnek tartom arra, hogy a középmezőny élén végezzen. Az átlagéletkor most a legjobb. Rutinos játékosok mellett ott vannak a feltörekvő tehetséges fiatalok is. *Gróf, Teodoru II, Szlivka* még csak 18 esztendősek. Sajnos gondjaink is vannak, mivel *Salamon* már külföldre szerződött, *Kutasi* pedig családi és érzelmi okokból — úgy tűnik — visszatér szülővárosába, Szegedre. A két válogatott hátvéd pótlása nem kis gondot jelent az egyesületnek. Mindent összevetve, azért bizakodó vagyok. Nagyon remélem, hogy lesz még Diósgyőrött futballfesztivál...

Pelé-üdvözlet a magyar labdarúgás rajongóinak

Bp. Honvéd—DVTK 0-0. Salamon talpalja el a labdát Bodonyi elől (MTI Fotó, PETROVICS LÁSZLÓ felv.)

Rába ETO

Jobb folytatás!

A RÁBA ETO számára is június 14-én ért véget a tavaszi idény. A zöld-fehérek a Fáy utcában a Vasas ellen búcsúztak az 1979—80-as bajnokságtól. Nem tudjuk, vajon, ha mindenki alapos önvizsgálatot tart az új idény kezdéséig, eljut-e a teljes felismerésig? A Rába ETO az elmúlt időszakban sokszor és sokat szerepelt a hírekben. És legtöbbször nem a legjobb példák között. Mindezt tudomásul kell venni, s fenékig ki kell üríteni a keserű poharat. A Rába ETO hosszú időn át egyik meghatározója volt a magyar labdarúgás élvonalának, olyan együttes, amely bajnokságot is nyert. Egyetlent, a felszabadulás után, amely vidéki együttes nevéhez fűződik. Állandóan főszereplői voltak az MNK-nak, s ha kijutottak a nemzetközi porondra, akkor igyekeztek tisztesen helytállni. Ilyen szempontból az eltelt bajnoki esztendő sok ellentmondást hordozott magában.

Fegyelem és egyéni teljesítmények

Kovács Imre azon szakvezetők közé tartozik, akik mindig hajlandók arra, hogy valósan értékeljenek. És ez a kiindulási alap egyben meghatározza a jövő körvonalait is. Mert — s ez nem lehet egy pillanatig sem vitás — Győrött az új idényben többre és jobbra törekednek a réginél. És ezt úgy akarják megvalósítani, hogy kendőzetlenül igyekeznek feltárni a bajok forrásait.

— *A múlt bajnoki évre a megalapozott terveink voltak* — mondta Kovács Imre, a Rába ETO vezető edzője. — *Meg kívántuk szilárdítani az előző bajnokságban elért helyünket. Az MNK-ban pedig a legjobb nyolc közé kívántunk jutni. Mivel előző évben mi nyertük meg az MNK-t, ebből adódóan a KEK-ben a tisztes helytállást tűztük ki feladatul.*

— Teljes egészében valósnak ítélhető tervek. És — nem jöttek be. Miért? Mi és hol romlott el?

— *Nálunk gyakori volt a hullámzás. Sokan már-már rólunk nevezték el a hullámvasutat. Éppen azért, mert teljesítményünk nem volt kiegyensúlyozott. Erre egy egészen friss példa. Diósgyőrött döntetlent értünk el a hajrában, aztán a ZTE idehaza vert meg minket... Miért is történhetett ez? Vissza kell kanyarodni a bajnoki év kezdéséhez. Elég nagy volt a fluktuáció a Rába ETO-ban. Játékosok jöttek és mentek. De, ami ennél is döntőbb dolog, azok a kulcsemberek, akiktől sokat vártunk, lassabban fejlődtek, vagy — s ezt szomorúan le kell szögeznem, egyáltalán nem jutottak egyről kettőre, azaz semmit nem fejlődtek a most zárult időszakban.*

— Mi volt még a hiba?

— *Baj volt a játékfegyelemmel. Ez mind a hazai, mind pedig a nemzetközi meccseken megmutatkozott. Éppen ennek egyik látványos megjelenési formája a KEK-től való búcsúzás. És éppen Győrött. Azért itt hadd mondjam meg, volt jó példa is. Megnyertük a győri nemzetközi tornát, s a grazi nemzetközi küzdelemsorozaton is mi voltunk az elsők. Mindezt együtt kell vizsgálni, s levonni a jövőt illetően a tanulságokat.*

— A futball csapatjáték. Mégis döntő, hogy az egyének mennyiben járulnak hozzá játékukkal a sikerhez. Ezen a téren mik a tapasztalatai? Mit hozhat a jövő, amely már itt kopogtat az ajtón?

— *Elöljáróban annyit: nem akadt egyetlen olyan labdarúgója sem a Rába ETO-nak, aki egész éven át kiemelkedőt nyújtott volna. Hogy mégis kit emelnék ki? Csupán néhány olyan labdarúgót, aki egy-egy időszakban jó teljesítményt nyújtott. Kik ők? Csonka, Magyar, Onhausz, Hannich és Szabó Ottó. A többiektől jóval többet vártam. Palla nem úgy védett, ahogyan azt tudása alapján kellett volna. És itt van Póczik. Egyáltalán nem tudta igazolni „márkás" hírét. És még hadd mondjak valamit Pölöskeiről is. Főiskolai tanulmányai miatt nem tudott úgy fejlődni, ahogyan azt mi és a válogatott szakvezetése egyaránt szerette volna.*

A Rába ETO együttesében 24 játékos jutott szóhoz a 34 találkozón. Palla, Kiss, Csonka, Pozsgai, Onhausz, Magyar, Szijjártó, Mile, Jugovics; Pásztor, Póczik, Fűzi, Hannich, Szabó Ottó, Szabó Ferenc, Glázer, Hajszán, Koltai, Pénzes, Pölöskei, Pardavi, Lipót, Baumann, Gyurmánczy.

Kiss, Szabó Ferenc, Hajszán, Koltai, Pénzes, Gyurmánczy és még néhány társuk csak elvétve szerepelt. Baumann a hajrában kapott lehetőséget. Pozsgai 15 meccsen szerepelt. Őt a KEK-mérkőzés után eltiltották el, majd idén újra — ezúttal hosszabb időre. A középhátvéd abba is hagyta.

A Rába ETO több játékossal nem kötött új szerződést. A legismertebb közülük Szabó Ferenc. Pontosan egy tucat játékos távozott Győrből. Ugyanakkor vihart kevert a hír: az FTC szerette volna leigazolni Pölöskeit. A szakvezetés ettől a kéréstől mereven elzárkózott. Olyan álláspontra helyezkedett, hogy saját nevelésű, a csapat húzó emberei közül való játékost nem ad ki. Annál is inkább húsbavágó ez az ügy is, mert Csonka és Jugovics katonai szolgálatra vonult be.

•

Július 7. óta edzésben van a csapat. Három héten át Győrött napközis rendszerben készülnek az új idényre, majd augusztus 9-et megelőző időszakban több előkészületi mérkőzést vívnak.

Győrött az elmúltnál mindenképpen jobb folytatást várnak az új bajnoki évben. Ennek megfelelően alakították ki a terveket, ehhez igazították az igényeket, a jogos elvárásokat.

Palla megszerzi a labdát Törőcsik elől

Békéscsaba

Idegenben is harcosabban

Valamikor az NB I-es „kor" kezdetén még a legnevesebb élvonalbeli csapatok is egy kissé szorongva utaztak le Békéscsabára. Tudták, ha nem is a legnagyobb játéktudású, de az egyik leglelkesebb, legharcosabb, leghajtósabb együttessel találják szembe magukat. A csabaiak elveszik a levegőt ellenfeleik elől. Nem hagyják nyugton őket egy pillanatig sem, ott loholnak, lihegnek a sarkukban, becsúsznak, bevetődnek a labda, az érkező csatárok elé, egyszerre hárman is megtámadják a labdát vezető ellenfelet, „csípnek, harapnak" kellemetlenkednek, ahol tudnak, hihetetlen becsvággyal küzdik végig a kilencven percet, olyan légkört teremtenek, amelyben csapat legyen a talpán amelyik képes a pontrablásra. Így volt ez a kezdet kezdetén, aztán ahogy teltek, múltak az évek „belakta" magát az NB I-be a békéscsabai együttes. Élvonalbeli rutinra, tapasztalatra tett szert az idők folyamán, lassan kicserélődött a régi lelkes, rohanó csapat, az utódok már nem elsősorban az igyekezetből, az akaraterőből kívántak megélni s ez nem is lett volna baj. De

egy kicsit feledték, hogy mi mindenre volt képes korábban az a bizonyos békéscsabai „futballszív ..."

A múlt bajnoki évben is hiánycikknek számított a valódi „paprikás" csabai játék. Igaz, a hagyományokhoz méltóan általában megnehezítették a hozzájuk látogató ellenfelek dolgát, saját pályájukon egész évben nem szenvedtek vereséget, de még a hazai találkozókon nyújtott teljesítmény is alatta maradt az elvárásnak, s a bajnokság utolsó két mérkőzését pedig alighanem sokáig nem bocsátja meg kedvenceinek a lelkes viharsarki szurkolótábor. A biztos bentmaradás tudatában szinte már vakációzott az említett kilencven percek alatt az Előre, a tervszerűségnek, a tettvágynak, az igyekezetnek még csak a nyomait sem lehetett felfedezni játékukban, egyszerűen figyelmen kívül hagyták, hogy valamivel is tartoznak azoknak a sportszerető embereknek, akik ezúttal is kiültek a lelátókra. Sok nehézséggel, problémával küszködött egész éven át az együttes, szinte végigkísérték a kapusgondok, a védelem szervezettségének megbomlása s a támadó játék gyengélkedése. Királyvári kiválása után az átszervezett hátsó sor stabilitása meggyengült, s Pásztor hosszú kiesése a játékmesterétől fosztotta meg a gárdát. De nem csupán a sérülésekre vezethető vissza a szürkeség, a maradandó alkotásoktól mentes, a csak a megkapaszkodást hozó bajnoki esztendő.

A békéscsabai játékosok a hétköznapokon csak annyit, csak úgy dolgoztak, amennyit eredményeik tükröznek.

A zöm a könnyebbik végét fogta meg, pluszt nem adott s így még az azonos játékerőt képviselők mellett is lemaradtak. Az év befejeztével Ondrik István vezető edző elbúcsúzott az együttestől s új ember vette kezébe a kormányrudat. A klub Marosvölgyi Károllyal, az első csapat korábbi pályaedzőjével kötött szerződést a vezető edzői posztra. A fiatal szakember ismerője a csapatnak, tudja mi szorul javításra, mi a záloga az előrelépésnek.

— Azt hiszem az első s legfontosabb feladat, véget kell vetni azoknak az időknek, amikor a kiesés réme mindig ott lóg a csapat feje felett. Előbbre kell lépni, sokkal nagyobb fegyelemmel, intenzitással készülni az edzéseken. Mint pályaedző úgy érzem közel kerültem a játékosokhoz, ismerem gondjaikat, erényeiket, hibáikat s nagyon bízom abban, hogy sikerül partnernek megnyernem őket az elkövetkezendő feladatok megoldásában. Úgy érzem megértették, hogy korszerű edzések, megerőltető munka nélkül nincs korszerű, eredményes játék. Úgy vélem nagy segítséget jelent a csapatjáték korszerűsítésében az, hogy a szakosztályelnöki tisztet a jövőben Piller Sándor látja el. Az elmúlt idényben a legtöbb gond a védőmunkában jelentkezett. Mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy

a tizennyolc csapat közül egy kapott több gólt, mint mi,

s két kieső gárdának is kevesebbszer vették be a kapuját. A jövőben sokkal erőteljesebb fegyelmezettebb s főleg tudatosabb védőmunkára lesz szükség s persze jobb kapusteljesítményre. A középpályán ezzel szemben kifejezetten jól állunk. Véleményem szerint ha Pásztor, Kőhalmi, Cseppregi összetételű sor a most leszerelt Majánnal kiegészül, az országban egyik legjobb lehet „műfajában". A csatárjátékunkkal annál több a probléma, nincs igazán jó befejező csatárunk, aki a legnehezebb helyzetben is higgadtan cselekszik a kapu előtt. Idegenbeli játék terén is nagy javulásra van szükség, amennyire örvendetes, hogy hazai mérkőzéseinken nem szenvedtünk vereséget, annyira szomorú a kép, ha elhagyjuk városunk határát.

A fővárosban például egy pontot sem szereztünk,

s vidéken is mindössze hatot.

A skótok elleni 3-1-es mérkőzésen a következő csapat kezdett. Balról: Nyilasi, Kiss, a békéscsabai Pásztor, Csongrádi, Törőcsik, Tóth J., Garaba, Paróczai, Kereki Mészáros, Bálint (MTI Fotó, KOVÁCS GYULA felv.)

Debrecen

Sínen a „Loki"

Az elmúlt egy esztendő során többször kiálthatott „bravó"-t az, aki igazán komolyan odafigyelt *Debrecen* sportéletére. A „hajdúváros" tavaly közel állt ahoz, hogy szétrobbanjon az örömtől, miután a harmincöt év erőfeszítései után végre teljesült a vágy: az NB I! Az ünneplés azután átmenet nélkül kemény, minden nehézséget legyőző munkába ment át. S arra is ritkán van példa, hogy különböző klubérdekeket olyan pompásan hangoljanak össze városi ügygyé, mint tették azt Kelet-Magyarországon!

A NAGY PRÓBA, az élvonal tehertétele a 15. helyre sodorta a csapatot, de gondoljunk csak bele: a DMVSC öt játékosának átadásával megmentette a Debreceni Kinizsit a kieséstől, s mellette még a DUSE is NB II-es maradt szép helyezéssel. Miskolcon kívül mutassanak még egy várost, mely ennyi csapattal vesz részt hazánk labdarúgásában!

Persze, mondhatja az Olvasó: „Inkább végeztek volna a középmezőnyben..." Mi a véleménye erről beszélgetőpartnerünknek, Fülöp Kornélnak?

— Így, a tabellára pillantva valóban vegyes érzéseket kelthet a csapat pozíciója, ámde — védekezési szándék nélkül! — hadd hívjam fel mindenki figyelmét arra: az általunk megszerzett 30 ponttal egy korábbi sorozatban akár 8. helyezettek is lehettünk volna. Nem akarok ezzel mást mondani, mint azt, hogy a 8—15. helyekre került csapatok váratlanul szoros küzdelemben értek célba.

A szakosztályelnököt sokan varázslóként emlegetik a városban 1975 óta tölti be ezt a szerepet. Azóta csendes, amolyan „fű alatti" tevékenység folyik a szakosztályban. Míg a korábbi években csak úgy tessék-lássék alapon igazoltak, az élvonalba kerüléskor már nem volt pardon. Valóságos csapaterősítési láz tört ki Nagyerdőben és környékén.

— Ez másként nem is lehetett! És hadd tegyem hozzá: teljes mértékben elégedettek lehetünk a jövevényeinkkel. Ősztől — terveink szerint — kapust, védőt és csatárt igazolva erősítünk. E posztok említésével egyszersmind elmondtam véleményemet a csapatrészek 1979—80-as minőségéről. Tökéletesen hozta magát védelmünk, büszkék lehetünk középpályásainkra, akik soraiban mindössze Menyhárt Ernő volt az, aki védőfeladatot is kapott mérkőzésenként. A többiek szinte csakis a támadásra kapták taktikai leckéjüket egy-egy mérkőzés előtt. És még ezzel együtt is kevés volt csatársorunk hatékonysága!

Kiugró pozitívumok, kontra nagy csalódások...?

— Láthatta az ország is a tv-ben, amint 4-1-re vertük a Vasast, vagy a Rába elleni 3-0-t is emlékeink „kellemes" rovatában találhatom. Olyan eredmény nem volt, ami megrengette volna a talajt a csapat lába alatt. Egyszerűen azért, mert mind a 34 találkozónk az akarás, az egyénnek a csapatért való maximális erőkifejtése jegyében zajlott. Noha akadt gyengébb teljesítmény is, az sohasem tunyaság, lazsálás miatt következett be.

???

— Az az igazság, hogy az őszi 16 és a tavaszi 14 pontunk között csak kettő a különbség, a bajnokság második szakaszában viszont jóval kevesebbet tudott „húzni" az együttes. Míg ősszel még 90, addig tavasszal már csak 60—70 perces volt a társaság. És itt a baj! Erőnlét... Volt vezető edzőnk, Teleki Gyula — anélkül mondom ezt, hogy a vizes lepedőt akarnám ráhúzni! — olyan típusú szakember, aki az egyénnek, amolyan „profiszemlélettel" túlzottan nagy szabadságot adott. Értendő ez az edzésekre, a magánéletre. Azt tartotta, hogy mindenki képes felmérni saját értékeit, hiányosságait, készüljön hát a csapat érdekeit szem előtt tartva úgy, amint az a tökéletes formához kell. Tavaszra bebizonyosodott, hogy többek indokolatlanul több szabadságot „vételeztek" maguknak, mint amit illett volna. Nem, ne értsék félre, kilengések, „ügyek" azért nem adódtak. De egyszer s mindenkorra tudomásul kell venniük: úgy kell élniük, dolgozniuk, ahogyan a város azt elvárja tőlük! Most, a 15. hely után megkerestünk minden játékost a szakosztályvezetés tagjaival. Órákon át beszélgettünk velük. Hiszem, hogy e beszélgetések előnyös hatásai a bajnoki mérkőzések során mind erőteljesebben jelentkeznek a játékban, az eredményekben.

Célok a „nagykorúság" időszakára, 1980/81-re?

— A szakmai értékelésen, edzőváltozáson még innen vagyunk, de hiszem, hogy legalább 3 hellyel feljebb rukkolunk majd. Olyan csatársort kell összekovácsolnunk, mely tudatosabban épít méltatlanul elhanyagolt szélsőink, a technikás *Jankovics és a* szélvészgyors *Tímár* adottságaira, s az úgynevezett „második hullám" is jóval gyakrabban ostromolja majd az ellenfél kapujának környékét, mint az elmúlt idényben. Támadni fogunk, kíméletet nem ismerve, s jelentősen csökkentenünk kell sok hazai döntetlenünk számát. Rengeteget kell gyakorolni ehhez a beállt, „catenaccio"-szerű védelem elleni támadójátékot, több variánst kell alkalmaznunk a támadásban, mint eddig. Csak így tarthatjuk meg nézőinket, akik rendkívül érzékenyen reagálnak jóra, rosszra.

1979 augusztusában így fogalmaztak Debrecenben: nyugodt, kiesési félelmektől mentes évet. Most? Kiesésről szó sem lehet, irány a középmezőny! Ehhez adott egy, a válogatottat is megjárt védő (Kiss), ugyanabban a sorban a „szőke szikla", emberileg legtöbbet nyújtó Garamvölgyi, a középpályán a lehiggadt Menyhárt és az idegen pályán is rettegve emlegetett excsepeli bombázó Somogyi. Elöl kevesebb a jelentős név, de pontosan tőlük függ a DMVSC jövője.

A bejáratáson túl van, most került igazán sínre a „Loki". Vélhetően sokkal alaposabban felfűtött kazánokkal.

Vasas—DMVSC 2-1. Török és Nérey „igézi" a labdát

Csepel

Keegant elfogadnánk...

Egészen töredelmesen bevallom, hogy nem számoltam utána az NB II történelemkönyvében, de talán nem túlzás, ha megkockáztatom azt a kijelentést: a Csepel 82 százalékos teljesítményével alighanem az éllovasok közé tartozik a második vonal mindenkori bajnokainak listáján. Arról van szó, hogy a maximálisan megszerezhető 78 pontból gyűjtött 62 adja azt a bizonyos 82 százalékot. Elbűvölően magas szám.

Nem kell rajta csodálkozni. A gyári piros-kékeket szinte katasztrófaként érhette, hogy annyi NB I-es év után, '79 kora nyarán búcsút kellett mondaniuk a *felsőháznak*. Ennek ellenére csak napokig és néhányan érezhették úgy, hogy ez valóban — katasztrófa.

Állandó kezdőcsapatukból 5 olyan rutinos egyéniség szedte az események hatására sátorfáját, s költözött más városokba a szigetről, akik bárhogyan is nézzük, meghatározói voltak a csapat mindennapjainak.

— Katasztrofális, gyászos, letargikus hangulat? — sorolja az akkori divatos csepeli jelzőket *Keszthelyi Mihály* vezető edző a visszakerülés utáni beszélgetés kezdetén. — Inkább úgy fogalmaznék: nem volt épp rózsás a hangulat szakosztályunkban. Somogyiék távozását még úgy-ahogy megértettem, de az már korántsem tetszett, hogy tehetséges, saját nevelésű fiatalunkat, *Tóthot* „elragadta" tőlünk a Tatabánya. Mindezzel együtt bázisszerveink önbizalmat nyújtó támogatásával szinte napok alatt megváltozott a hangulat, és az NB II-es szezon előtt és közben is *Varga*, *Geiger*, *Kelemen Guszti* hozzánk kerülésével némiképp betöltöttük játékosállományunk hézagait. Azután jött a korai baj, *Godán*, aki védőjátékunk meghatározója, gyorsan megsérült. S milyen a sors? Bajnokságot nyertünk úgy, hogy szinte mindvégig élen álltunk, s a külső szemlélő számára biztos bajnoki aranyéremmel foglaltuk vissza — szerintem jogos — helyünket az NB I-ben.

A második vonal jó és rossz oldalai

— Más profilt kellett mintáznom, hiszen az a csatársor, mely az NB I-ben meglehetősen keveset funkcionálthatott, s jobbára tétlenségre volt kárhoztatva, most főszereplővé lépett elő. Pontosabban: új szereposztás vált szükségessé. Szerencsére hamar belerázódtak, rúgták a gólokat rendületlenül, s így azon sincs sok csodálnivaló, hogy védelmünk kapta az NB II legkevesebb gólját, huszonkettőt. Nem volt éppen sétagalopp, amint azt egyes értékelők állítják. Az elején a nagy rivális Vasas Izzó sem hullajtotta pontjait... Az ötpontos előny birtokában, tavasszal még egy olyan szériát kellett átvészelnünk, amikor tíz meccsből nyolcolyat játszottunk idegenben, amikor házigazdáink a tabella első felén helyezkedtek el. Átvészeltük.

— Gazdagodott-e olyan vonásokkal Keszthelyi Mihály csapata, melyek az első osztályban is értékesek lesznek?

— Feltétlenül. Kilenc olyan emberünk van, akik majdnem végigjátszották változatlan összetételben az NB II-t. Ez olyan törzs, mely vállalhatja a terheket a magasabban kvalifikált ellenfelekkel szemben is. És harchoz, küzdelemhez szoktak játékosaink! Nekik nem volt a 38 között „langyos" csatájuk, a Csepelre mindenki egyaránt fente a fogát! A küzdőszellem mellett az állóképességben és gyorsaságban is bízom ősztől kezdve.

— Nocsak! A régi, csepeli panasz — a múltban sokszor mondták, hogy a „nagyok" bővebben halászhatnak az igazoláskor...

— Nem vádaskodom, de valami igazság azért van benne. Ön mondta! Keegant például tárt karokkal elfogadnánk a szigeten...

— Fiataljaik?

— Korszakot és játékot alapvetően megváltó tehetségünk sajnos nincs az ifiben, egy-két srácot természetesen vigyázó szemekkel figyelünk, s ha alkalom adódik, megkapják a lehetőséget.

— Mondják: alacsony növésűek a csepeli labdarúgók.

— Nem a testmagasság számít, hanem a szív. Az világos, hogy nem vagyunk olyan klasszisok birtokában, mint például az angol vagy belga labdarúgó-válogatott.

— Hallhatnánk valamit az NB I-ben várható új csepeli játékmegoldásokról — ha egyáltalán lesznek ilyenek?!

— Most még az igazolás előtt vagyunk, sok függ attól, kik erősítenek bennünket. Számokat mondjak, játékmegoldásokat? Azzal nem akarom fárasztani az Olvasót, az papírízű. De szívesen látunk mindenkit mérkőzéseinken, nézzék meg élőben, hogy mit fejlődtünk a kényszerűen „alul" eltöltött egy bajnoki év alatt.

— Valóban ennyire jól jött a kiesés? Ilyet ritkán hallani...!

— Ezt nem mondtam, de annyira összekovácsolódott a társaság, hogy szinte egy vérátömlesztéssel ér fel. Állományunk felerészben megjárta az NB I-et. Én is huzamosabb ideig tanulmányoztam a most befejeződött idényben leendő riválisainkat, s ennek alapján állíthatom, hogy nyugodt évben reménykedhetünk.

— Akkor talán a csepeli közönség visszaszokik a csapathoz?

— Ezt őszintén remélem, bár ahogy elnézem a labdarúgás népszerűségi listáját, nemcsak mi szégyenkezhetünk a csökkent érdeklődésért.

Keszthelyi Mihály 58 évesen most újra „kivirult". Szervez, mozgósít, óriási tapasztalata minden morzsáját most talán még kicsit névtelen, de az NB II-ben rettegett fiataljai jövőjébe fekteti. Nem csoda. Tősgyökeres csepeli ember. 1965 óta mindösszе az Egyetértésnél, az MTK-VM-nél és az MLSZ tisztségviselőjeként hagyott ki körülbelül fél évtizedet. Vasember a vasgyáriaknál.

A XXII. kerület Paragi Ferenc moszkvai gerelyes esélyei mellett a nyáron jogos örömmel beszélhet ismét NB I-es labdarúgóiról. S ha az akarat marad...

Két csepeli játékos légi harcban. Hegyi (8) és Tulipán (Konrády Attila felv.)

Nyíregyháza „Jó leckét kaptunk”

— Amikor megnyertük a bajnokságot az NB II Keleti csoportjában, olyan ígéretet kaptunk, hogy az NB I nyitányán, augusztus 9-én az egész ország megismerheti a Nyíregyháza együttesét. Ha minden terv valóra válik, akkor innen lesz az első őszi tévéközvetítés. Most 25 ezer néző fér el a lelátókon. Ha előérzetem nem csal, akkor minden hely foglalt lesz ezen a napon. S talán, remélem ez nem utópisztikus álom, gyakran telik majd meg a lelátó a most kezdődő idényben nálunk.

Mindezt *Temesvári Miklós,* a Nyíregyháza fiatal szakvezetője mondta el szinte egy szuszra nekünk, amikor a jövőről beszélgettünk nem sokkal a rajt előtt.

Fiatal, nagy tettek véghezvitelére alkalmas tehetséges edző, aki már eddig is bizonyított. És nemcsak a város csapatával, de Kelet válogatottjával is, amelynek szakvezetője volt, s nagyon ügyesen irányította az NB II-es válogatottat is az olasz B liga válogatottja ellen. Odakint, meg idehaza Veszprémben is.

Feladat, feladat hátán.

És az igazán nehéz időszak, a nagy vizsga most jön majd valójában.

Előbb azonban vegyük sorra a nyíregyházi sikerek titkát.

Ha egyáltalán volt ilyen, mi is lehetett az?

A magyar válogatott új szakvezetője, Mészöly Kálmán és segítőtársa, Mezey György

Ősz igen — tavasz nem!

— Nagyon akartuk az NB I-et — mondja Temesvári. *— Amikor a Debrecen NB I-es lett, valós számítások szerint a Szolnoki MÁV MTE és mi pályáztunk az elsőségre. A Szolnok elleni döntő mérkőzést már jó korán megnyertük, s ezzel olyan lélektani és pontelőnyt szereztünk, ami megalapozta már nagyon régen bejutási terveinket.*

— Ősszel jól ment a csapatnak, tavasszal már korántsem. Miért?

— Az előny sokakat megnyugtatott. Ugyanakkor az NB II-es válogatottban való helytállás, a sok utazás sokat kivett a csapatból. Hét-nyolc játékosunk állandóan ott volt a válogatott keretben. Hiába, mi még nem vagyunk alkalmasak arra, hogy több fronton is eredményesek legyünk. És itt volt az MNK is, ahol talpon maradtunk, s nem sok kellett ahhoz, hogy eljussunk a döntőig!

— Kik húzták a csapatot? Az idősebbek vagy a fiatalok?

— Nagyon sokat számított Buús, Czeczeli tapasztalata, Turtóczky Budapesten szerzett rutinja, de sorolhatnám tovább a neveket. Szinte alig akadt gyenge pontunk — NB II-es szinten. Egységes, jó szellemű gárda vívta ki a jogot az első osztályra.

— Mi az, amit NB I-es szinten tudnak? Pontosítva, mióta dolgoznak első osztályú követelményekkel Nyíregyházán?

— 1980 eleje óta, amikor már biztosra vettük a feljutást, NB I-es módszerekkel dolgoztunk a foglalkozásokon. Ugyanazt végeztük el, amit minden csapat, például a Dózsa, a Honvéd vagy a Vasas. Hogy mit tudunk már most „felső szinten”? Erre az a válaszom, hogy csupán erőnlétben érjük el jelenleg az NB I szintjét. Igaz, ez olyan alap, amire felépülhet a másik két jelentős tényező: a technikai és a taktikai tudás. Itt azonban sok a bepótolni való. És ez a két terület az, ahol nehezen tudunk majd előrenyomulni. De kell, mert bent akarunk maradni. Mondok egy nagyon egyszerű példát a taktikai fogyatékosságunkra. Nem szégyellem. Volt olyan meccsünk az NB II-ben, amikor az ellenféltől kiállítottak játékost. A csapat nem tudta egy ideig, erre miként kell reagálni, hogyan kell nagyon gyorsan kihasználni a felkínált lehetőséget. Az első osztályban sok minden új lesz és meglepő a számunkra. Erre időben fel kell készülnünk. De nem úgy, hogy azokkal mérkőzünk a rajt előtt, akikkel majd találkozunk az NB I-ben is.

A lelkesedés egyedül kevés lesz!

Döntő feladatnak tekintették a nyár folyamán Nyíregyházán, hogy a csapatot előkészítsék a magasabb követelményekre. A szakvezetés leszámolt a hamis illúziókkal. Kemény munkát követelt, elvárta, hogy mindenki gyorsan „kirázza” magából a tavaszi lezserséget, azt az eléggé tartós időszakot, amelyben csak gyéren jöttek a pontok. Mert, s ezt az edző nem győzte hangsúlyozni az őszi 31 ponthoz kevés volt a tavasszal begyűjtött 22.

Többször is szóba hozta a nekünk is nagyon tetsző döntést: nem szabad, hogy a csapatnál eluralkodjon a kényelmesség szemlélete. Ha úgy maradnak a dolgok, mint az NB II-ben tavasszal, akkor nem tudják felvenni a ritmust az NB I-ben, s akkor jön a kíméletlen ítélet: a kiesés. Most jó leckét kaptak tavasszal. Kérdés, tanult-e belőle mindenki?

A jövő egyik kulcskérdése ez.

A másik pedig: hogyan sikerül az erősítés.

A Nyíregyháza a felkészülés időszakában jórészt otthon tartózkodott, megszokott környezetben készült. Most eddig soha nem tapasztalt helyzetbe kerültek. Első alkalommal játszanak az élvonalban.

Mennyire hozza ki ez a csapatot nyugalmából, sikerül-e levetkőzni a gátlásokat?

Tudnak-e úgy játszani, mint ősszel, úgy, mint az MNK-találkozók többségén?

Ehhez hosszú távon a lelkesedés kevés lesz.

Vajon a felsőbb osztályhoz szükséges többletet begyűjtik-e ebben a rövid időszakban?

Kérdések, s megint csak kérdések.

Kaposvár

A Rákóczi ismét felverekedte magát a legjobbak közé, s ezért most érthetően *nagy az öröm Kaposvárott. A közönség* — amely egy időben elpártolt csapatától —, *most újra szívébe zárta a játékosokat.* Szeretettel beszélnek róluk a városban, s elismeréssel adóznak a vezetésnek, főleg dr. Puskás Lajosnak, *aki fiatalos ügybuzgalmával, lelkesedésével, felkészültségével, pszichikai ráhatásával sokat tett a dicsőségért.*

Újra rend és fegyelem van, a játékosok és a vezetők egyet akarnak. Ennek köszönhető a bajnokság is. A Rákóczi joggal büszkélkedhet azzal, hogy *egész éven át példásan harcolt,* s megbízható, egyenletes teljesítményt nyújtott, főleg ősszel. Mindezt a számok is ékesen bizonyítják. A kaposváriak 77%-*os teljesítménnyel zárták a bajnokságot,* otthonukban csupán egyszer kaptak ki(!), az Ajkától, idegenben pedig csak kétszer, mégpedig Szombathelyen, a Sabáriától és a Haladástól. A *hatvan NB II-s csapat* közül *ők rúgták a legtöbb(!) gólt,* s védelmük is kitűnt. És, hogy ez így van, azért sokat tettek a középpályások is. A *Rákóczi összeforrt, egységes csapat benyomását keltette.* A 91 gól felén védők és középpályások osztoztak, ami ugyancsak sokat mond.

A *játékosok fizikailag felkészülten léptek pályára, az erőteljes edzésmunka kedvezően éreztette hatását, még akkor is, ha átmenetileg némi letörtséggel, tompasággal párosult,* például az alapozást követő időszakban, aztán a tavasz kezdetén.

Az utóbbi időszak ingadozását azért sajnálják Kaposvárott, mert közben a csapat kiesett az MNK-ból, s ez mindenkit érzékenyen érintett. A két hullámvölgy után azonban a csapat biztosan vette az akadályokat, olyannyira, hogy a tavaszi idény második felében már biztosra vehető volt a bajnokság, lehetett tervezgetni az NB I-re.

A *neheze ugyanis ezután jön,* mert bármily dicséretes dolog az NB II-ben bajnokságot nyerni, az igazi nagy tettnek az élvonalban való helytállás számít, hiszen a második ligában szerény képességű együttesek játszanak.

Nem véletlenül mondta dr. Puskás

— A bentmaradás kiharcolása sokkal nehezebb feladatnak ígérkezik. A legjobbak sokkal többet tudnak, más, sokkal gyorsabb ritmusban játszanak, s ez a tény jelentősen megnehezíti azt, hogy a csapatjátékunk éppolyan folyamatos, gördülékeny és egységes legyen, mint az NB II-ben volt. Kevesebb idő marad majd a labda lekezelésére, továbbítására, a különféle megoldásokra, s az alkalmazkodás bizonyára keserves dolog lesz. Lelkileg is fel kell készülni arra, hogy véget-ért a sorozatos győzelmek időszaka. Ezt a játékosoknak, vezetőknek, szurkolóknak egyaránt tudniok kell, s összefogni, kitartani a bajban is. Mindez nem jelenti azt, hogy borulátó vagyok. Őszintén hiszem, hogy a csapat képes lesz elkerülni a kiesést, még akkor is, ha ez a harc feltehetően élesebb, hevesebb lesz, mint legutóbb volt. Azt hiszem, hogy a Csepel, Nyíregyháza, Kaposvár trió erősebb mint amilyen a PVSK, STC, MÁV Előre hármas volt. És ha ez a megállapítás igaz, hevesebb lesz a harc is. Valamennyiünknek többet kell adnia önmagából — a csapatért.

A bajnokságot nyert együttest, — megerősítették. — Hegedüs, Bíró, Konrád, Lingl, Szlovák, Nyitrai sokat segíthet a csapatnak, s azok, a kevésbé ismert játékosok is, akik alacsonyabb osztályú együttesekből kerültek Kaposvárra. Dr. Puskás érdekesen jellemezte őket: *„Ezek nem csillagok, de tehetséges, becsületes, jellemes emberek, akik majd nagyszerűen erősítik a mi kis közösségünket. És ez egyben biztosítéka is lesz fejlődésüknek."*

Kaposvárott egyébként bevezettek egy nagyszerű újítást. A szakosztály utánpótlás gárdájának legjobbjaiból *létrehoztak egy minőségi csoportot. A legtehetségesebb 10—18 éves játékosok mindennap gyakorolnak, mégpedig egy főfoglalkozású edző vezetésével,* aki szinte egész nap kint van a pályán, s így alkalmazkodni tud az iskolai tanrendhez is, a ráérő gyerekek mindig megtalálják. A velük való foglalkozás a lehető legtervszerűbben, s természetesen *differenciáltan* történik majd. A létszámuk húszra tehető. Ettől az újítástól azt remélik, hogy *meggyorsul, alaposabb lesz a fiatalok fejlődése, s közülük egyetlen tehetség sem kallódik majd el.* A jelenlegi ifjúsági játékosok közül egyébként *senkit sem küldenek el!*

A vezetésnek az az elhatározása, hogy *a legmesszebbmenőkig megvalósítja az OTSH állásfoglalásának rendelkezéseit, s ily módon tovább erősíti, szilárdítja a szakosztály rendjét, fegyelmét, s fejleszti a szakmai munkát.*

És azzal is mindenki egyetért — legfőképpen a vezető edző —, hogy maximális erőfeszítés szükséges a célkitűzések megvalósításához. A legkisebb széthúzás is megbonthatja azt az egységet, amely pillanatnyilag még a Rákóczi nagy erénye.

Megértés, egység!

A 4—21. oldalakon közölt cikkek szerzői: **Hollai Andrea** (MTK-VM), **Kemény György** (DVTK), **Németh Gyula** (Vasas, Tatabánya, Kaposvár), **Szabó Sándor** (Csepel, DMVSC), **Szűcs László** (PMSC, Videoton, Volán), **Varga Béla** (Honvéd, Rába ETO, Nyíregyháza), **Várkonyi Sándor** (FTC, Békéscsaba, Dunaújváros), **Zsengellér Zsolt** (Ú. Dózsa, ZTE).

A MÁV NTE-t legyőző együttes. Álló sor: Mészáros, Deákvári, Petrók, Havasi, Kanyar, Gulyás Sándor csapatkapitány. Guggol: Horváth, Czabula, Zentai, Fábián, Házi

Mit mutatnak a számok?

A nemrégen befejeződött bajnokságban ismét „divat" lett a pályákon a sárga és a piros lap, a játékvezetők ezekkel az egész világon használt és nagyon jól bevált módszerekkel figyelmeztették, illetve fegyelmezték a labdarúgókat. A nézők — annak ellenére, hogy jó ideig legfeljebb a nemzetközi találkozókon láthatták e sajátos figyelemfelkeltő módszereket, újra nagyon hamar megbarátkoztak a kis kártyákkal, s az első fordulóktól kezdve sokszor követelték — jogosan, vagy jogtalanul ez most mindegy — kórusban a „sárgát", vagy a „pirosat".

A következő összeállításban az 1979—80-as bajnokságban kiosztott figyelmeztetésekről, kiállításokról lesz szó.

ÖSSZESEN 331 SÁRGA

A tizennyolc csapat 306 bajnoki mérkőzést játszott, a 27 ezer 540 perc során a bírók összesen 331 alkalommal mutatták fel a fegyelmezetlenkedőknek a sárga lapos figyelmeztetést, s tizenhét ízben a piros lapot, ami a sportszerűtlen labdarúgó kiállítását jelentette.

A sárga lapok száma viszonylag kevés, hiszen alig jut átlagban egynél több mérkőzésenként, viszont, ha azt vesszük, hogy a több mint háromszáz lapot 197 játékosnak mutatták fel, akkor már érdekesebb a kép! Hát még akkor, ha azt vizsgáljuk, hogy az egyes csapatok hány sárgát kaptak, és ezek hány labdarúgót érintettek. Íme a lista (A= figyelmeztetett játékosok száma, B=sárga lapok):

	A	B
Bp. Honvéd	7	9
Ú. Dózsa	14	24
Vasas	13	25
Videoton	11	19
Tatabánya	12	23
FTC	13	31
PMSC	18	27
MTK-VM	12	18
ZTE	11	17
Dunaújváros	11	16
Volán	9	16
Diósgyőr	7	12
Rába ETO	8	14
Békéscsaba	13	20
Debrecen	9	15
MÁV Előre	10	19
Salgótarján	11	13
PVSK	8	13

A két negatív listavezető a PMSC, s a Ferencváros. A pécsiek szinte valamennyi játékosa kapott sárga lapot, míg a zöld-fehéreknél osztották ki szám szerint a legtöbbet a bírók. Nagyon érdekes megfigyelni, hogy a Bp. Honvéd, amelyik nemcsak bajnokságot nyert, hanem nagyon hosszú időn keresztül egyenletesen is játszott, nemcsak a legkevesebb sárga lapot kapta, hanem a piros-fehérektől kellett ilyen módon meginteni a legkevesebb játékost is. Feltűnő a budapesti csapatok sok lapja, hiszen a Dózsa, a Vasas több, mint húszat kapott, s a többi fővárosi együttes játékosai is sokszor iratkoztak fel a „listára".

A bajnokság során összesen tizenhét alkalommal állítottak ki a bírók, a legtöbbet a Tatabányából, szám szerint négy labdarúgót, de mivel Kovácsot kétszer is idő előtt küldték pihenni, így a bányászegyüttes összesen ötször volt kénytelen emberhátrányban játszani, sőt az is előfordult, kilenc emberrel fejezett be mérkőzést...

A 197 „sárga" labdarúgó közül 76 volt kénytelen egy, vagy két ízben sárga lap miatt kimaradni a csapatából. Ezen a téren is a Ferencváros az első, nyolc játékosukat kellett nélkülözniük a zöld-fehéreknek fegyelmezetlenség, vagy súlyos szabálysértés miatt.

MIKOR, MIÉRT, KIKET?

Tanulságos górcső alá venni azt a kimutatást is, ami azt ábrázolja, hogy a találkozóknak melyik szakaszában, hány sárga lapot mutattak fel a bírók, és érdekes az a felsorolás is, ami azt mutatja, hogy melyik poszton szereplő labdarúgót, s hogy milyen szabálytalanságért kellett meginteni.

A kilencven perceket negyedórás szakaszokra felosztva a következők tűnnek ki:

1—15.	27 sárga
16—30.	40 sárga
31—45.	62 sárga
46—60.	65 sárga
61—75.	73 sárga
76—90.	64 sárga

(Megjegyzés: az esetleges hosszabbításban adott sárga lapokat az utolsó negyedórához számítottuk.)

A második félidőkben tehát jóval többször szabálytalankodtak a pályán levők, érdekes viszont az, hogy a hajrában kevesebb sárga „esett', mint az utolsó előtti tizenöt percekben.

A kapusok közül nyolcat, a hátvédek közül 173-at figyelmeztettek, míg 88 középpályás és 62 csatár is kapott sárga lapot. Beszédért harminchétszer, durvaságért 257 alkalommal, kezezésért háromszor, úgynevezett „egyéb"-ért, tehát labdaelrúgásért, legyintésért stb. pedig 34 ízben mutatták fel a bírók a figyelmeztető kártyát.

HUSZONHÁROM JÁTÉKVEZETŐ

Az 1979—80-as bajnokságban huszonhárom játékvezető irányította a találkozókat. A legszigorúbb Jaczina volt: *harminc* sárga lapot adott, s két játékost ki is állított. Rajta kívül még nyolc bíró adott húsznál több sárgát.

A kiállításokban Mohácsi volt a legszigorúbb, ő tizenhat sárga lapja mellé öt pirosat is felmutatott, tehát az összes kiállítások majdnem egyharmadát ő „követte" el.

Gulyás László

TÖRŐCSIK ANDRÁS

„TESZT-LAPJA”

SZÁZSZOR EGY MONDAT

Akkoriban született, amikor a magyar labdarúgás történetének legszebb lapjai íródtak, amikor a labda bűvöletében élők világszerte tudták, hogy ki az a Puskás, Kocsis meg Bozsik. Ezért hát csak az elbeszélésekből ismeri a nagy elődöket, akikhez viszont már gyakran hasonlítgatták. Ennél nagyobb elismerés pedig aligha illetheti a népszerű „Törőt”, a 25 éve nevezetes napon világra jött Törőcsik Andrást.

Száz kérdés megválaszolása vár a népszerű fiatalemberre, olyasfajta formában, ahogy egy hónapja vetélytársa, s egyben jó barátja, Nyilasi Tibor tette. Először azonban a „névkártya”!

Adatok

Született: 1955. május 1-én Budapesten.
Magassága: 172 cm.
Súlya: 68 kg (volt már 75 is . . .)
Nevelőegyesülete: Budapesti Vasutas Sport Club.
Jelenlegi klubja: Újpesti Dózsa.
Első válogatottsága: 1976. október 13, Bécsben: 4-2, Ausztria ellen.

Vélemények

Kedvenc labdája: Tangó, de nem ám kőkeményre pumpálva
Pályája: Nem a zalaegerszegi . . .
Akkor tehát: Természetesen a Megyeri úti
A telt házról: Rég volt, szép volt . . .
Az üres lelátóról: Akár egy üres lakásban
A barátságos mérkőzésekről: A gól ott is gól
A tétmérkőzésekről: Rossz vesztesnek lenni
A külföldi szereplésekről: Csak eleinte ment fel a vérnyomásom
A Népstadion kettős rangadóiról: Nem nekem találták ki azokat
A válogatott mérkőzésekről: Öröm, ha a végén felhangzik a „Gyertek ide!”
A vidéki válogatott mérkőzésekről: Kapaszkodhat Budapest
A szövetségi kapitányok gyakori cserélődéséről: Ez van!
A magyar bajnokságról: Megérdemelte a Honvéd
A vidéki csapatokról: Elszántak, de még vehetnek néhány leckét
Fazekas búcsújáról: Nehéz lesz nélküle, de neki volt igaza
A külföldi szerződésekről: Nem rossz cél, de nem nekem való
Mészöly Kálmánról: Ha olyan lesz, mint a pályán . . .
Általában a magyar futballról: Nem vagyok szakember
A hazai edzésmódszerekről: Úgy látszik, vannak jobbak is
Az edzésekről: Tévedés ne essék, azért egyik sem szieszta
Az edzőkről: Nem csalódnak többet, mint mi játékosok
A játékosokról: Nem is vagyunk olyan rosszak
A hangulatról: Mérsékelt
A közhangulatról: Kevesen kedvelnek igazán minket

Általánosságban

A sok pénzről: Titok!
A szegénységről: Nem jó beleszületni
Takarékosságról: Garasoskodás nélkül mindenképpen szükséges
A nagyvonalúságról: Magyar szokás
A fukarságról: Az is
A lottóról: Könnyű győzelem
A totóról: Százhetven forintot kasszíroztam eddig
A lóversenyről: Nem értek hozzá
A tartozásról: Csak azt ne!
A kölcsönről: Még mindig jobb adni, mint kérni
A maszekokról: Ügyesek, de azért ők is tudják, hogy mi az a loholás
A borravalóról: Ha már elkezdtük . . .
Az éttermi kiszolgálásról: Protekciós vagyok
A magyar konyháról: Nehezen fér fel a világdobogóra
A bevásárlásról: Elvégzik helyettem
A sorbanállásról: Az előző válaszból adódik
A soronkívüliségről: Ezt irigylik a legjobban tőlünk

Ízlés

Válogatós: Miben lehetnék?
Tehát egyremegy minden?: No, azért az túlzás
A divatról: Rossz lennék diktátornak
A hajviseletről: Nem számítok törzsvendégnek a fodrászatban
Kedvenc ruhadarabok: Ha tehetem, külföldön vásárolok
Ételek: Sajnos a kalóriadúsak ízlenek a legjobban
Italok: A jó sörök
Szórakozóhelyek: Újabban kerülöm a nyilvánosságot
Szappan: Rexona
Desodor: Ugyanaz
Kölni: Brut Fabergé
Az utánzásról: Olykor elkerülhetetlen
Az önálló ötletekről: Ritkán akad
A különcökről: Mindenki valamiben az
A kedvencekről: Előbb-utóbb koloncok lesznek

Személyiségekről

A nagy elődökről: Jó lett volna Bozsiktól labdákat kapni
A régi idők futballjáról: Biztos kevesebbet „kaptak” a csatárok
A közelmúlt hősei: Sorrendben Beckenbauer, Cruyff, Rensenbrink és Gerd Müller
A legutóbbi VB „hangadói”: Kempes, Bettega, a Kerkhof fivérek
Újsütetű nagyságok: Hansi Müller, Krankl, Keegan, Antognoni, s persze Maradona
Lehet még kitűnni? Külföldön könnyebb, mint hazai pályákon . . .
Kedvenc sportolója: Akik erőlködés nélkül is célba érnek
Szóval nem is kell az akarat?: Kell, ha nem látszik
Akkor mégis kik?: Láttam tavaly a Népstadionban az amerikai Mosest futni a 400 m gáton

Egy nap története

Ébredés: Mindig nehezen
Hánykor?: Edzésnapokon 7-kor, szünidőben jóval később
Reggeli: Futtában
Utazás: Hosszadalmas, nem szeretem
Öltöző: Olykor pocsék dolog hozzákezdeni az egészhez
Edzés: Néha esőben is kellemes
Máskor: Az ellenkezője . . .
Edzés után: Valaki mindig vár
Ebéd: Megszoktam a meleget
Délutáni pihenő: Nincs mindig arra idő
Második edzés: A tizenévesek jobban kedvelik
Esték: A legtöbbször társaságban
Televízió: Előfordul, hogy elalszom
Ez kritika?: Nem, csak vallomás

Tervek

Meddig még: Öt évig legalább a pályán
Végig a Dózsában?: Miért mennék máshova?
Teendők a visszavonulásig: Valamit jól meg kellene tanulni!
Szakmát?: Lehet
Ki a tanácsadó?: Remélem, majd akad
Edzőként?: Bukás lenne a vége
Család: Előbb-utóbb eljön az alapítás ideje
Koncepció: Egy gyerek nem gyerek
Persze, ők majd a pályán folytatják: Letöröm a derekuk, ha nem
Álom: Nyolcvan nap a Föld körül
Futball nélkül?: Akkor már igen
Útvonal: Buenos Airest és az Északi-sarkot biztos elkerülöm
Családi ház: Valahol a budai hegyekben lenne igazán szép
Nagy kerttel?: Gyeppel és két kiskapuval
A garázsban: Mindegy, csak mindig induljon a motor
Nyugalom: Ha nem kell kórházba menni
Félelem: Most már semmitől
Középkor: Az is kor
Öregség: Lehet az is szép
Milyen lesz 2000 után?: Biztos nem rosszabb, mint most
Most jó?: Nekem igen.

Szalay Péter

Szavaztak az NB I vezető edzői

Törőcsik a legjobb, Tóth József kapta a legtöbb pontot

Régi, idényvégi hagyomány, hogy a Labdarúgás Szerkesztősége a bajnokság befejezése után, szavazás eredményeként közreadja az „ÉV CSAPATÁT", illetve az „ÉV JÁTÉKOSÁT".

A döntésre különböző formákat választunk. Az esztendők folyamán szavaztak az idény legjobb tizenegyére vezető edzők, csapatkapitányok, válogatott labdarúgók és a sajtó munkatársai is. Ezúttal csak a 18 vezető edző véleményét kértük ki, de ők is új kérdést kaptak. Nem az év csapatára kellett véleményt mondaniok, hanem a tizenegy posztra, továbbá az abszolút sorrendre hármas rangsort megadniok.

Így 104 játékos neve került a szavazólapokra, a hármas ranglistákból alakítottuk ki az egyes posztok sorrendjét is, ugyanakkor az elsőkből összeállt az „ÉV CSAPATA" is. Az első helyre jelölt labdarúgó 5 pontot kapott, a második hármat, a harmadik pedig egyet. Miután 18 vezető edző szavazott, egy poszton maximálisan 90 pontot lehetett volna kiérdemelni. Ez a pontszám egyetlen labdarúgónak sem sikerült, de Tóth József mindössze két ponttal maradt el ettől, Törőcsik pedig hattal. Már az ötvenen felüli pontszám is „teljes bizalmat" igazol, így Fazekas (75 pont), Paróczai (69), Kuti és Pásztor (67—67), Katzirz és Tóth A. (60—60), Kiss és Nyilasi (56—56), Csapó (56), Kovács J. (52) és Szántó (50) képességét is egyértelműen elismerték a szakemberek.

Legkevesebb jelölt balhátvédre akadt: összesen nyolc, míg a legtöbb játékos középhátvédben (15), középső középpályásban és középcsatárban (14—14) forgott.

A posztonkénti rangsorok több érdekességgel szolgáltak. Nyilasi, akit a vezető edzők két poszton is jelöltek, jobboldali és középső középpályásban sem tudott listavezető lenni, mert az előbbi helyen Pásztor — az utóbbin pedig Csapó több pontot kapott. Ugyanakkor Nyilasi összpontszáma több, mint Csapóé... Feltűnő, hogy Katzirz 13 ponttal többet kapott összeségében, mint Mészáros, hogy a legjobb középhátvéd fölényesen Kovács József lett, hogy bal oldali középpályán Tóth András biztosan „verte" válogatott vetélytársait, hogy balszélen Kuti első helyét senki sem tudta veszélyeztetni.

Amíg a posztokra 106 játékos neve került, „A LEGJOBB MAGYAR JÁTÉKOS" cím eldöntésére a vezető edzők mindössze 11 labdarúgót jelöltek. Amint az várható volt, Törőcsik András került a képzeletbeli „Aranylabdás" helyre, méghozzá fölényesen, a lehetséges 90 pontból 72 jutott neki, az utána következő Fazekasnak 30, a „bronzérmes" Pásztornak pedig 16.

A 18 vezető edző véleménye alapján az 1979—80. évi bajnokság legjobb csapata:

Katzirz 60,
Paróczai 69, Kovács J. 52, Kereki 47, Tóth J. 88
Pásztor 61, Csapó 39, Tóth A. 60.
Fazekas 75, Törőcsik 84, Kuti 67.

A B-együttes:

Mészáros 47,
Szántó 50, Kocsis 37, Garaba 46, Varga 27,
Nyilasi 27, Burcsa 32, Csongrádi 49,
Borostyán 33, Kiss 56, Fekete 22.

A C-válogatott:

Gujdár 24,
Török 24, Salamon 26, Tóth 29, Péter 15,
Pál 12, Tatár 12, Borsó 19,
(Csapó 16) (Nyilasi 29)
Bodonyi 20, Szabó 8, Tieber 20.

„A LEGJOBB MAGYAR JÁTÉKOS" szavazás eredménye: 1. Törőcsik András, 72 pont; 2. Fazekas László, 30; 3. Pásztor József, 16; 4. Nyilasi Tibor, 13; 5. Kovács József, 11; 6. Csapó Károly és Kiss László, 7—7; 8. Veréb György, 3; 9. Nagy II János, Paróczai Sándor és Tóth András 1—1.

Az egyes posztok ranglistája:

Kapus: 1. Katzirz, 60; 2. Mészáros, 47; 3. Gujdár, 24; 4. Veréb, 12; 5. Gáspár, 9; 6. Zsiborás, 6; 7. Kovács L., 2; 8—9. Dombai és Kovács A. (Csepel), 1—1.

Jobbhátvéd: 1. Paróczai, 69; 2. Szántó, 50; 3. Török, 24; 4. Tepszics, 6; 5—6. Martos és Szabó Gy., 4—4; 7. Végh, 2; 8—10. Királyvári, Kiss J. és Szimacsek, 1—1.

Középhátvéd: 1. Kovács J., 52; 2. Kocsis, 37; 3. Salamon, 26; 4. Turner, 10; 5. Kerekes, 9; 6. Toma, 7; 7. Kanász, 6; 8. Dunai, 4; 9—10. Lakatos és Láza, 3—3; 11—15. Giron, Judik, Szabó, Tallósi, Udvardi 1—1.

Beállós: 1. Kereki, 47; 2. Garaba, 46; 3. Tóth, 29; 4. Baranyi, 16; 5—7. Pál (Pécs), Rab, Udvardi, 5—5; 8. Nagy A., 4; 9. Kerekes, 3; 10. Komjáti, 2.

Balhátvéd: 1. Tóth J., 88; 2. Varga, 27; 3. Péter, 15; 4. Kutasi, 11; 5. Magyar, 11; 6. Horváth G., 5; 7. Kincses, 4; 8. Knapik, 1.

Jobb oldali középpályás: 1. Pásztor, 61; 2. Nyilasi, 27; 3. Csapó, 16; 4. Pál (Bp. Honvéd), 12; 5. Soós, 10; 6. Hannich, 9; 7. Nagy II, 8; 9. Müller, 6; 10. Barabás, 4; 11—12. Burcsa, Kovács B. 1—1.

Középső középpályás: 1. Csapó, 39; 2. Burcsa, 32; 3. Nyilasi, 29; 4. Tatár, 12; 5. Soós, 10; 6. Nagy A., 8; 7—9. Karsai, Nagy II és Pásztor, 6—6; 10. Dajka, 5; 11—14. Hannich, Kőhalmi, Mészöly, Müller 1—1.

Bal oldali középpályás: 1. Tóth A., 60; 2. Csongrádi, 49; 3. Borsó, 19; 4. Zombori, 9; 5. Csepregi (Békéscsaba), 8; 6. Nagy A., 5; 7—8. Dárdai, Póczik, 4—4; 9—12. Ebedli, Hermann, Rixer, Szabó (Videoton), 1—1.

Jobbszélső: 1. Fazekas, 75; 2. Borostyán, 33; 3. Bodonyi, 20; 4. Májer, 12; 5. Nagy I., 8; 6. P. Nagy, 7; 7. Szabó O., 5; 8—9. Bíró és Szűcs, 1—1.

Középcsatár: 1. Törőcsik, 84; 2. Kiss, 56; 3. Szabó, 8; 4. Szokolai, 3; 5. Kovács I, 2; 6—14. Dajka, Esterházy, Fekete (Ú. Dózsa), Fülöp, Horváth (PVSK), Schmidt, Soós, Szentes és Szűcs, 1—1.

Balszélső: 1. Kuti, 67; 2. Fekete (Ú. Dózsa), 22; 3. Tieber, 20; 4. Pogány, 19; 5. Pölöskei, 13; 6. Váradi, 10; 7. Kozma, 9; 8—9. Boda és Budavári, 1—1.

A posztokra kapott összpontszámok alapján a játékosok sorrendje:

1. Tóth J., 88 pont; 2. Törőcsik, 84 pont; 3. Fazekas, 75 pont; 4. Paróczai, 69 pont; 5—6. Kuti és Pásztor, 67—67 pont; 7—8. Katzirz és Tóth A., 60—60 pont; 9—10. Kiss és Nyilasi, 56—56 pont; 11. Csapó, 55 pont; 12. Kovács J., 52 pont; 13. Szántó, 50 pont; 14. Csongrádi, 49 pont; 15—16. Kereki és Mészáros, 47—47 pont; 17. Garaba, 46 pont; 18. Kocsis, 37 pont; 19—20. Borostyán és Burcsa, 33—33 pont; 21. Tóth (Dunaújváros), 29 pont; 22. Varga (Bp. Honvéd), 27 pont; 23. Salamon, 26 pont; 24—25. Gujdár és Török, 24—24 pont; 26. Fekete (Ú. Dózsa), 23 pont; 27. Soós, 21 pont; 28—29. Bodonyi és Tieber, 20—20 pont; 30—31. Borsó és Pogány, 19—19 pont; 32. Nagy A., 17 pont; 33. Baranyi, 16 pont; 34. Péter, 15 pont; 35. Nagy II, 14 pont; 36—37. Karsai és Pölöskei, 13—13 pont; 38—42. Kerekes, Májer, Pál (Bp. Honvéd), Tatár, Veréb 12—12 pont; 43—44. Kutasi és Magyar, 11—11 pont; 45—47. Hannich, Turner és Váradi, 10—10 pont; 48—51. Gáspár, Kozma, Szabó (Videoton) és Zombori, 9—9 pont; 52—53. Csepregi (Békéscsaba) és Nagy I., 8—8 pont; 54—56. Müller, P. Nagy, Toma, 7—7 pont; 57—61. Dajka, Kanász, Tepszics, Udvardi és Zsiborás, 6—6 pont; 62—65. Horváth G., Pál (PMSC), Rab, Szabó O., 5—5 pont; 66—72. Barabás, Dárdai, Dunai, Kincses, Martos, Póczik és Szabó (Tatabánya), 4—4 pont; 73—75. Lakatos, Láza és Szokolai, 3—3 pont; 76—80. Komjáti, Kovács I. (Tatabánya), Kovács L. (Volán), Szűcs, Végh, 2—2 pont; 81—104. Bíró, Boda, Budavári, Dombai, Ebedli, Esterházy, Fülöp, Giron, Hermann, Horváth (PVSK), Judik, Királyvári, Kiss J. (Debrecen), Knapik, Kovács A. (Csepel), Kovács B. (MTK-VM), Kőhalmi, Mészöly, Rixer, Schmidt, Szabó (MÁV Előre), Szentes, Szimacsek és Tallósi, 1—1 pont.

Boskovics Jenő

Katzirz

Paróczai

Kovács J. (jobbról)

Kereki (jobbról)

Tóth J. (előtte Tóth A.)

Pásztor (mellette Nyilasi)

Csapó

Tóth A. (jobbról)

Fazekas (jobbról)

Törőcsik (balról)

Kuti

Az edzők szavazatai	Kapus	Jobbhátvéd	Középhátvéd	Beállós	Balhátvéd
Friedmanszky Zoltán	Gujdár	Szántó	Kerekes	Garaba	Tóth J.
FTC	Mészáros	Török	Dunai	Nagy A.	Magyar
	Zsiborás	Szimacsek	Udvardi	Rab	Péter
Kovács Imre	Katzirz	Paróczai	Kocsis	Kereki	Tóth J.
Rába ETO	Gujdár	Szántó	Kovács J.	Tóth	Magyar
	Gáspár	Végh	Judik	Baranyi	Kincses
Lantos Mihály	Katzirz	Paróczai	Kovács J.	Baranyi	Tóth J.
Videoton	Mészáros	Török	Kocsis	Kereki	Horváth
	Gujdár	Végh	Salamon	Garaba	Péter
Mezey György	Mészáros	Paróczai	Turner	Kereki	Tóth J.
MTK-VM	Gáspár	Szántó	Kocsis	Garaba	Varga
	Katzirz	Tepszics	Salamon	Komjáti	Péter
Mészöly Kálmán	Mészáros	Paróczai	Kocsis	Garaba	Tóth J.
Vasas	Katzirz	Szántó	Kerekes	Kereki	Varga
	Zsiborás	Török	Kanász	Nagy A.	Horváth
Ondrik István	Katzirz	Paróczai	Salamon	Kereki	Tóth J.
Békéscsaba	Zsiborás	Szántó	Láza	Kerekes	Kutasi
	Gáspár	Királyvári	Dunai	Tóth	Knapik
Novák Dezső	Katzirz	Török	Kovács J.	Tóth	Tóth J.
Dunaújváros	Gáspár	Paróczai	Kanász	Baranyi	Varga
	Gujdár	Szántó	Giron	Garaba	Péter
Palicskó Tibor	Katzirz	Paróczai	Kovács J.	Kereki	Tóth J.
ZTE	Mészáros	Szabó	Toma	Garaba	Magyar
	Zsiborás	Szántó	Kanász	Tóth	Péter
Rónai István	Katzirz	Török	Kovács J.	Tóth	Tóth J.
PVSK	Mészáros	Szántó	Kocsis	Rab	Kincses
	Kovács A.	Paróczai	Tallósi	Garaba	Kutasi
Sárosi László	Mészáros	Paróczai	Kocsis	Kereki	Tóth J.
Volán	Veréb	Martos	Kovács J.	Garaba	Varga
	Kovács L.	Szántó	Toma	Komjáti	Kutasi
Szabó Géza	Veréb	Szántó	Kovács J.	Tóth	Tóth J.
Diósgyőr	Gujdár	Paróczai	Salamon	Garaba	Kutasi
	Katzirz	Szabó	Kocsis	Baranyi	Magyar
Szentmihályi Antal	Katzirz	Szántó	Kocsis	Udvardi	Tóth J.
Tatabánya	Mészáros	Paróczai	Lakatos	Tóth	Péter
	Dombai	Kiss J.	Turner	Garaba	Magyar
Szőcs János	Katzirz	Paróczai	Salamon	Pál	Varga
PMSC	Veréb	Szántó	Toma	Garaba	Tóth J.
	Gujdár	Török	Kanász	Kereki	Péter
Szőke Miklós	Mészáros	Paróczai	Kovács J.	Baranyi	Tóth J.
MÁV Előre	Katzirz	Szántó	Salamon	Garaba	Varga
	Veréb	Török	Szabó	Kereki	Péter
Teleki Gyula	Gujdár	Tepszics	Salamon	Garaba	Tóth J.
Debrecen	Katzirz	Szántó	Kovács J.	Kereki	Kutasi
	Mészáros	Paróczai	Kocsis	Baranyi	Péter
Tichy Lajos	Gujdár	Paróczai	Kocsis	Garaba	Tóth J.
Bp. Honvéd	Mészáros	Szántó	Kovács J.	Kereki	Varga
	Katzirz	Török	Kerekes	Rab	Péter
Dr. Varga László	Mészáros	Paróczai	Kovács J.	Kereki	Tóth J.
Salgótarján	Katzirz	Török	Turner	Garaba	Péter
	Gáspár	Martos	Kocsis	Tóth	Varga
Várhidi Pál	Katzirz	Szántó	Kovács J.	Tóth	Tóth J.
Ú. Dózsa	Mészáros	Paróczai	Salamon	Kereki	Varga
	Kovács	Török	Turner	Garaba	Horváth

J. Középpályás	K. Középpályás	B. Középpályás	J. csatár	K. csatár	B. csatár	Abszolút
Nyilasi	Pásztor	Csongrádi	Fazekas	Törőcsik	Kozma	Törőcsik
Csapó	Karsai	Tóth A.	Borostyán	Kiss	Pölöskei	Nyilasi
Soós	Müller	Borsó	Májer	Fülöp	Tieber	Fazekas
Csapó	Nagy A.	Csongrádi	Fazekas	Törőcsik	Tieber	Törőcsik
Hannich	Burcsa	Tóth A.	Nagy I.	Kiss	Kuti	Csapó
Pásztor	Nyilasi	Borsó	Szabó O.	Horváth	Budavári	Tóth A.
Pásztor	Burcsa	Tóth A.	Fazekas	Törőcsik	Kuti	Fazekas
Karsai	Soós	Csongrádi	Májer	Kiss	Tieber	Törőcsik
Pál	Nyilasi	Dárdai	Bodonyi	Szabó	Fekete	Kovács J.
Pásztor	Burcsa	Tóth A.	Fazekas	Törőcsik	Pogány	Törőcsik
Pál	Nagy A.	Csongrádi	Bodonyi	Kiss	Kuti	Kuti
Karsai	Nyilasi	Zombori	Borostyán	Szokolai	Váradi	Fazekas
Pásztor	Nyilasi	Csongrádi	Bodonyi	Kiss	Kuti	Pásztor
Soós	Dajka	Zombori	Borostyán	Törőcsik	Váradi	Nyilasi
Barabás	Csapó	Csepregi	Nagy I.	Esterházy	Pölöskei	Kiss
Pásztor	Csapó	Zombori	Fazekas	Törőcsik	Pogány	Fazekas
Müller	Tatár	Csepregi	Nagy I.	Kiss	Kuti	Törőcsik
Burcsa	Kőhalmi	Csongrádi	P. Nagy	Fekete	Kozma	Pásztor
Csapó	Nagy II	Tóth A.	Fazekas	Törőcsik	Kuti	Törőcsik
Pál	Tatár	Borsó	Bodonyi	Kiss	Pölöskei	Nyilasi
Nyilasi	Mészöly	Csongrádi	Borostyán	Szűcs	Pogány	Nagy II
Nyilasi	Nagy A.	Tóth A.	Borostyán	Törőcsik	Kuti	Törőcsik
Soós	Burcsa	Csongrádi	Májer	Kiss	Váradi	Kovács J.
Hannich	Pásztor	Szabó	Fazekas	Szokolai	Fekete	Nyilasi
Pásztor	Csapó	Tóth A.	Fazekas	Törőcsik	Kuti	Fazekas
Nagy II	Nyilasi	Borsó	P. Nagy	Kiss	Fekete	Törőcsik
Müller	Dajka	Csongrádi	Nagy I	Soós	Boda	Csapó
Pásztor	Nyilasi	Tóth A.	Fazekas	Törőcsik	Kuti	Fazekas
Soós	Csapó	Borsó	Májer	Kiss	Pogány	Törőcsik
Pál	Tatár	Csepregi	Bodonyi	Szentes	Váradi	Pásztor
Pásztor	Nyilasi	Tóth A.	Fazekas	Törőcsik	Kuti	Kovács J.
Karsai	Burcsa	Nagy A.	Borostyán	Szabó	Pölöskei	Veréb
Nagy II	Tatár	Csongrádi	Szabó O.	Kiss	Pogány	Fazekas
Pásztor	Csapó	Csongrádi	Fazekas	Kiss	Tieber	Törőcsik
Barabás	Burcsa	Csepregi	P. Nagy	Szabó	Kuti	Csapó
Hannich	Soós	Hermann	Májer	Törőcsik	Pogány	Fazekas
Pásztor	Csapó	Borsó	Borostyán	Törőcsik	Kuti	Törőcsik
Hannich	Nyilasi	Dárdai	Szabó O.	Kiss	Pölöskei	Pásztor
Pál	Soós	Tóth A.	Fazekas	Kovács I.	Fekete	Nyilasi
Nyilasi	Csapó	Tóth A.	Fazekas	Törőcsik	Fekete	Törőcsik
Nagy II	Burcsa	Csongárdi	Borostyán	Kiss	Kozma	Fazekas
Hannich	Tatár	Nagy A.	Májer	Szabó	Kuti	Kovács J.
Pásztor	Nyilasi	Tóth A.	Borostyán	Törőcsik	Kuti	Törőcsik
Csapó	Burcsa	Póczik	Fazekas	Kiss	Pogány	Kiss
Müller	Hannich	Ebedli	Bíró	Szokolai	Váradi	Nyilasi
Nyilasi	Soós	Csongrádi	Fazekas	Törőcsik	Kuti	Törőcsik
Pál	Karsai	Tóth A.	Borostyán	Kiss	Fekete	Fazekas
Müller	Burcsa	Nagy A.	Bodonyi	Dajka	Váradi	Paróczai
Pásztor	Csapó	Csongrádi	Fazekas	Törőcsik	Fekete	Törőcsik
Nyilasi	Burcsa	Borsó	Bodonyi	Kiss	Kuti	Pásztor
Nagy II	Dajka	Póczik	Szűcs	Kovács J.	Tieber	Kovács J.
Pásztor	Csapó	Tóth A.	Fazekas	Törőcsik	Tieber	Törőcsik
Nyilasi	Tatár	Csongrádi	Bodonyi	Kiss	Fekete	Pásztor
Kovács B.	Nagy II	Rixer	Borostyán	Schmidt	Kuti	Nyilasi

A VI. EB döntőjének jegyzőkönyve

Elődöntő A-csoport NSZK—Csehszlovákia 1-0 (0-0). Róma, 15 000 néző. V.: Michelotti (olasz). NSZK: Schumacher — K. H. Förster, Cullmann, Briegel — Kaltz, Stielike, H. Müller, B. Förster, Dietz — Rummenigge, K. Allofs. Csehszl.: Netolicka — Barmos, Ondrus, Jurkemik, Gögh — Vizek, Kozák, Panenka, Stambachr — Nehoda, Gajdusek. Csere: B. Förster h. Magath a (61.), Gajdusek h. Masny a (66). Gólszerző: Rummenigge az 56. p.-ben. **Hollandia—Görögország 1-0 (0-0).** Nápoly, 20 000 néző, V.: Prokop (NDK-beli). Hollandia: Schrijvers — Wijnstekers, Krol, Hovenkamp — Stevens, Haan, W. van de Kerkhof, Van der Korput — Vreijsen, Kist, R. van de Kerkhof. Görögo.: Konsztantinou — Kirasztasz, Firosz, Kapszisz, Joszifidisz — Ardizoglu, Terzanidesz, Livathinosz, Kuisz — Mavrosz, Kosztikosz. Cs.: Schrijvers h. Doesburg (15.), Vreijsen h. Nanninga (szünetben), Ardizoglu h. Anosztopulosz (67.), Kosztikosz h. Galakosz (77.). G.: Kist 11-esből (64.) **NSZK—Hollandia 3-2 (1-0).** Nápoly, 20 000 néző. V.: Wurtz (francia). NSZK: Schumacher — Kaltz, K. H. Förster, Stielike, Dietz — Briegel, Schuster, H. Müller — Rummenigge, Hrubesch, K. Allofs. Hollandia: Schrijvers — Wijnstekers, Krol, Van der Korput, Hovenkamp — Stevens, Haan, W. van de Kerkhof — Rep, Kist, R. van de Kerkhof. Cs.: Hovenkamp h. Naninga (szünetben), H. Müller h. Nagath (65.), Kist h. Thijssen (71.), Dietz h. Matthaus (85.). G.: K. Allofs (20., 53., 65.), Repp 11-esből (80.), W. van de Kerkhof (85.). **Csehszlovákia—Görögország 3-1 (2-1).** Róma, V.: Patridge (angol). Csehszl.: Seman — Barmos, Ondrus, Jurkemik, Gőgh — Vizek, Kozák, Panenka, Berger — Nehoda, Masny. Görögo.: Konsztantinou — Kirasztasz, Firosz, Kapszisz, Joszifidisz — Terzanidesz, Livathinosz, Kuisz — Anasztopulosz, Mavrosz, Kosztikosz. Cs.: Berger h. Licka (19.), Terzanidesz h. Galakosz (szünetben), Kosztikosz h. Xanthopulosz (57.), Nehoda h. Gajdusek (72.). G.: Panenka (5.), Anasztapulosz (13.), Vizek (25.), Nehoda (62.). **Csehszlovákia—Hollandia 1-1 (1-0).** Milánó, 8000 néző. V.: Ok (török). Csehszl.: Netolicka — Ondrus, Barmos, Jurkemik, Vojacek, Gögh — Kozák, Panenka, Vizek — Nehoda, Masny. Hollandia: Schrijvers — Wijnstekers, Krol, Hovenkamp — Thyjssen, Poortvilet, Van der Korput, W. van de Kerkhof — Rep, Nanninga, R. van de Kerkhof. Cs.: R. van de Kerkhof h. Kist (15.), Nanninga h. Haan (szünetben), Masny h. Licka (65.), Panenka h. Stambachr (88.). G.: Nehoda (16.), Kist (60.). **NSZK—Görögország 0-0.** Torino, 14 000 néző. V.: MacGinlay (skót). NSZK: Schumacher — Kaltz, Stielike, K. H. Förster — Briegel, H. Müller, Cullmann, B. Förster — Rummenigge, Hrubesch, Memering. Görögo.: Pupakisz — Gunarisz, Ravusszisz, Nikolu, Xanthopulosz — Ardizoglu, Livathinosz, Nikoludisz, Kuisz — Galakosz, Mavrosz. Cs.: B. Förster h. Votava (szünetben), Nikoludisz h. Kudasz (65.), Rummenigge h. Del' Haye (65.), Mavrosz h. Kosztikosz (79.).

Elődöntő B-csoport Anglia—Belgium 1-1 (1-1). Torino, 15 000 néző. V.: Aldinger (NSZK-beli). Anglia: Clemence — Neal, Watson, Thompson, Sansom — Coppel, Brooking, Keegan, Willkins — Johnson, Woodcock. Belgium: Pfaff — Gerets, Millecamps, Meeuws, Renquin — Van der Eycken, Van Moer, Cools — Van der Elst, Van der Bergh, Ceulemans. Cs.: Johnson h. Kennedy (63.), Coppel h. McDermott (80.), Van Moer h. Mommens (87.). G.: Wilkins (25.), Ceulemans (28.). **Olaszország—Spanyolország 0-0.** Milánó, 65 000 néző. V.: Palotai (m.) Olaszo. Zoff — Gentile, Scirea, Collovati, Cabrini — Causio, Tardelli, Antognoni, Oriali — Bettega, Graziani. Spanyolo.: Arconada — Tendillo, Alesanco, Gordillo — Zamora, Asensi, Migueli, Saura — Dani, Quini, Satrustegui. Cs.: Dani h. Juanito (53.). Cabrini h. Benetti (57.). **Belgium—Spanyolország 2-1 (1-1).** Milánó, 10 000 néző. V.: Corver (holland). Belgium: Pfaff — Gerets, Meeuws, Millecamps, Renquin — Cools, Van Moer, Van der Eycken — Van der Elst, Van den Bergh, Ceulemans. Spanyolo.: Arconada — Tendillo, Miqueli, Alesanco, Gordillo — Saura, Asensi, Zamora — Juanito, Quini, Satrustegui. Cs.: Asensi h. Del Bosque (37.), Van Moer h. Mommens (73.). Tendillo h. Carrasco (80.), Van den Berg h. Verheyen (83.). **Olaszország—Anglia 1-0 (0-0).** Torino 71 0000 néző. V.: Rainea (román). Olaszo.: Zoff — Gentile, Scirea, Collovati, Oriali — Causio, Antognoni, Benetti, Tardelli — Graziani. Bettega. Anglia: Shilton — Neal, Thompson, Watson, Sansom — Wilkins, Coppel, Kennedy, Keegan — Woodcock, Birtles. Cs.: Birtles h. Mariner (76). Causio h. G.: Baresi (86.). G.: Tardelli (79.). **Anglia—Spanyolország 2-1 (1-0).** Nápoly, 14 000 néző. V.: Linemayr (osztrák). Anglia: Clemence — Anderson, Watson, Thompson, Mills — McDermott, Wilkins, Brooking, Hoddle — Keegan, Woodcock. Spanyolo.: Arconada — Uria, Alesanco, Olmo, Gordillo — Saura, Cardenosa, Zamora — Juanito, Santillana, Cundi. Cs.: Juanito h. Dani (szünetben), Cardenosa h. Carrasco (szünetben), Hoddle h. Mariner (77.), Anderson h. Cherry (82.). G.: Brooking (18.), Dani 11-esből (48.), Woodcock (62.). **Olaszország—Belgium 0-0.** Róma, 60 000 néző. V.: Garrido (portugál). Olaszo.: Zoff — Benetti, Scirea, Gentile — Causio, Antognoni, Collovati, Tardelli, Oriali — Graziani, Bettega. Belgium: Pfaff — Gerets Meeuws, Renquin — Cools, Van Moer, Millecamps, Mommens, Van der Eycken — Van der Elst, Cleumans. Cs.: Antognoni h. G.: Baresi (35.), Oriali h. Altobelli (szünetben), Van Moer h. Verhoeyen (48.), Mommens h. Van den Berg (78.).

A 3. helyért: Csehszlovákia—Olaszország 1-1 (0-0). 11-es rúgásokkal 9-8. Nápoly, 25 000 néző. V.: Linemayr. Csehszl.: Netolicka — Ondrus, Barmos, Jurkemik, Vojacek, Gőgh — Kozák, Panenka, Vizek — Nehoda, Masny. Ol.: Zoff — Gentile, Scirea, Cabrini — G. Baresi, Tardelli, Collovati, Bettega — Causio, Graziani, Altobelli. Cs.: Vizek h. Gajdusek (65.), Bettega h. Benetti (84.). G.: Jurkemik (55.), Graziani (74.).

Az 1. helyért: NSZK—Belgium 2-1 (1-0). Róma, 55 000 néző. V.: Rainea. NSZK: Schumacher — K. H. Förster, Stielike, Dietz — Kaltz, Schuster, H. Müller, Briegel — Rummenigge, Hrubesch, K. Allofs. Belgium: Pfaff — Gerets, Millecamps, Meeuws, Renquin — Cools, Van Moer, Van der Eycken, Mommens — Van der Elst, Ceulemans. Cs.: Briegel h. Cullmann (55.). G.: Hrubesch (10. és 72.), ill. Van der Eycken 11-esből (72.).

Aranyjelvényesek

Átütő sikere volt az „Aranyjelvényesek az olimpiára" akciónak, amely az Edzett Ifjúságért Mozgalom édesgyermekeként jelentkezett, — színrelépése idején, amolyan kísérletképpen. A valóban elismerésre méltó teljesítmények és főként a rendszeres sportbeli felkészülést igénylő követelmények a magyar fiatalok körében — sőt az időseknél is — nagy érdeklődést keltettek. A meghirdetést követően tízezrek tettek kísérletet arra: esetleg sikerült nekik is a kiírt követelményeket teljesíteni. Annak ellenére végig lobogott a lelkesedés lángja, hogy a területi próbákon a jelentkezők minegyike rajthoz állt ugyan még a futóversenyeken, de később a kétségtelenül nagyobb felkészülési rendszerességet igénylő futásban, majd úszásban, továbbá a technikai jártasságokat követelő vízi túrázásban elég sokan „elvéreztek". A kerékpáros próbák újabb kísérletezőket emeltek ki a sorokból. Végül, a néhány hónappal ezelőtt zárult országos teljesítmények lemérését követően már csak néhány ezer maradt a bátor indulókból. Ők azonban kétségtelenül a legjobbak, az igényeknek leginkább megfelelők voltak. A sorsolás azután közülük választotta ki azt a szerencsés kétszázat, aki résztvevője lehet — nézőként — a XXII. Nyári Olimpia szovjetunióbeli eseményeinek.

Úgy gondoljuk azonban, hogy e csatározás igazi győztesei nem csak ők, hanem azok a további ezrek voltak, akik megkóstolták — vagy olykor régi sportolókról lévén szó — ismét megízlelték a rendszeres sportolás, a bizonyos teljesítmények elérésének igazi zamatát, amely további elkötelezettséget is jelenthetett esztendőkre, vagy még hosszabb életszakaszra. Olyanokra gondolunk, akiket egészségi állapotuk, magas szintű munkabírásuk — éppen a rendszeres sportolás következtében — jóval a hazai átlag fölé emel, akik fizikai felkészültség dolgában jóval meghaladják a magyarországi átlagot. Ők a legtöbbet nyerték, amit ember nyerhet: egészséget, magas fokú teherbírást, — jó közérzetet, vidámságot, jó kedvet!

A nagyfokú aktivitás, a várakozást valóban felülmúló érdeklődés, a folytatást igénylő közvélemény szinte követelő módon várja a folyamatosságot. A KISZ Központi Bizottságának illetékesei nem is késlekedtek sokáig, s „Aranyjelvényesek ötpróbája" címen meghirdették az újabb tömegsport akciót.

Módosultak a nemrég zárult akció feltételei, szerény jutalmak ösztönözhetik is a folytatást igénylőket, az újabb jelentkezőket a bekapcsolódásra. Módosulnak az Edzett Ifjúságért Mozgalom követelményszintjei is, s nagyjából azonos szinten lesznek a nemrég zárult Aranyjelvényesek az olimpiára akció megyei szintű igényeivel. Lesz az EI-nek „Edzett vagyok" kategóriája, amely mintegy első lépcsőfokát is jelenti az Aranyjelvényesek ötpróbájának. Szerves része marad tehát az akció az Edzett Ifjúságért Mozgalomnak, s az országos próbák a rendszeres felkészülés mintegy ráadásai lesznek. Folyamatos lehetőséget biztosít majd a sportolni vágyók — de a versenyszerű sportolás igényeit nem támasztók — mozgásigényének kielégítésére, a magas szintű edzettség biztosítására. Az akcióban az úttörő korból már kinőtt, tehát a 14. életévüket betöltött fiatalok vehetnek részt.

EB-tanulságok

A „mini VB", ahogyan az olaszországi VI. Labdarúgó Európa-bajnokság bekerül az évkönyvekbe, elsősorban arról adott bizonyságot, hogy a nyolcas döntőbe került válogatottak szakvezetői, csapatuk kialakításánál általában a múlt és a jövő között ingadoztak. Erre talán legjellemzőbb példa:

Enzo Bearzot olasz szövetségi kapitány

egy pillanatra sem tudta feledni az argentínai VB-n nagyszerű érdemeket szerzett játékosait, s ezek még gyengébb bajnoki formájukkal is élvezték a bizalmát (Bettega, Causio, Cabrini stb.). S mi lett ennek a vége? Óriási csalódás. Az azzurri válogatottnak a hazai környezetben joggal várt első helye eléggé gyorsan elúszott, de még érem sem jutott az itáliai fiúknak.

Jan Zwartkruis, a holland szakvezető

is hasonló cipőkben járt. Benne is minden bizonnyal a Buenos Aires-i szép napok emléke élt, nemigen számolt az eltelt két évvel. Úgy gondolta, kártalaníthatja játékosait az immáron kétszer is elvesztett világbajnoki aranyéremért egy európai elsőséggel. A kudarc ebben a körben is nagyon nagy lett, az egyetlen győzelem a Görögországgal szembeni, 11-essel kiharcolt eredménnyel született meg.

Bearzot és Zwartkruis tehát a „múlton" bukott el,

Kubala László, a spanyolok szövetségi kapitánya

pedig a jövőbe vetett hitében, 1982-re tervezett csapatával. De a történeti hűség kedvéért megjegyzendő, hogy ezért a jövőért végső fokon már nem ő lesz a felelős, hanem utódja, Santamaria. Kubala ugyanis az EB befejeztével megvált 11 éve tartó szövetségi kapitányi tisztségétől, s a jövőben a Barcelona szakmai munkáját irányítja. A katalán együttessel igyekszik mind jobb eredményt elérni a spanyol bajnokságban, s csapatát még jobban kivezetni az európai küzdőtérre.

A csehszlovák

dr. Josef Venglos még mélyebbre nyúlt vissza: nagyjából 1976-os Európa-bajnokságot nyert csapatához. Amíg a már említett kapitányoknál az eredménymérleg 25:75 százalékos lett, Venglos esetében ez 75:25 százalékra fordult, az európabajnoki bronzérem megszerzésével. Lényegében a Görögország elleni 3-1 hozta meg számukra a 3. helyért játszás jogát, azt már viszont nem lehet tőlük elvenni, hogy a dobogóért játszott mérkőzésen önmagukat múlták felül, s ha végül is, 1976-os sorozathoz hasonlóan megintcsak a 11-es rúgásokkal kerekedtek ellenfelük fölé, ismételten bizonyságát adták futballsportjuk európai „elsőbbségének".

Anglia

külön fejezetet érdemel. Az NEB-döntő előtt aligha akadt szakember a kontinensen, aki ne jósolta volna a fináléba jutásukat. Főleg azután, amikor ismertté vált, hogy Keegan és Woodcock is Ron Greenwood rendelkezésére áll. Hát akkor mi is történt ezzel az együttessel? Valahogyan nem jött össze az EB-sorozatra. Lényegében megcsinálták azt, amit a többi esélyes csapatok, de a döntő pillanatokban megtorpantak, elveszítették azokat az erényeiket, amelyek oly sokszor sikerük záloga volt. Talán az angol játékosokon mutatkozott meg leginkább az 1979/80-as idény fáradtsága, a bajnoki, kupa, ligakupa, válogatott mérkőzések, brit bajnokság igénybevétele. Nincsen rá pontos statisztikai adat — pedig sokat mondana — de az angol futballisták többsége mögött 60—70 mérkőzés állt, míg először léptek pályára az olaszországi, igazi nyárban. Emellett játékstílusuk nagyon gyorsan kiismerhetővé vált, s azon ott kutyafuttában már nem igen tudtak módosítani. Mindenesetre szakvezetőik mélyebb értékelése szükséges ahhoz, hogy Anglia válogatottja az utóbbi tíz évben — 1974 és 1978-as VB, 1972, 1976 és 1980-as EB — miért nem tud rangjának, s a világ labdarúgásban ténylegesen elfoglalt helyének megfelelően szerepelni.

Görögország

válogatottja hatalmas előrelépést mutatott már azzal is, hogy a Szovjetuniót és Magyarországot megelőzve került el az olaszországi döntőbe. Itt azután mindent kiadott magából. Hollandiát hatalmas küzdelemre késztette, ezzel természetszerűleg felőrölte a helytálláshoz szükséges erejét, így Csehszlovákiával szemben gyorsan meg kellett adniok magukat. Az, hogy az Európa-bajnok NSZK-val 0-0-ás döntetlenre végeztek, inkább már a nyugatnémetek „előbbre" készülésével magyarázható, semmint a görög csapat példátlan helytállásával. A dicséret azonban így is kijár nekik.

Akarva-akaratlanul jutunk el vég-

A belga Ceulemans gólja Anglia ellen

Nehoda (Csehszlovákia) a hollandok kapuját veszi be

sősorban a döntő két résztvevőjéhez. Először

Belgiumról.

Az esélytelenek közé tartozott. A fogadó irodákban szóba sem került, ott ugyanis az NSZK—Anglia, NSZK—Olaszország és NSZK—Hollandia döntőre tették a legtöbb pénzt. S Guy Thys csapata végül is „belopakodott". S bár az Anglia elleni 1-1-e méltán keltett feltűnést, mindenki inkább arra gondolt, hogy „vak tyúk is talál szemet"... Amikor azonban az olaszok ellen kitűnően bemutatkozott Spanyolországot 2-1-gyel kényszerítették térdre, a nemzetközi labdarúgó világ bizony már felfigyelt rájuk, de mégis úgy vélték, hogy az olaszok elleni mérkőzéssel majd csak véget ér váratlanul jól sikerült szereplésük. Aztán 0-0-ra játszottak, s az NSZK válogatottjának lettek az ellenfelei a döntőben. Pedig ez a csapat igazán nem vonultatott fel nagy neveket az olasz városokban. Lényegében csak itt tudódott ki, hogy Pfaff ma talán Európa egyik, ha nem éppen legjobb kapusa, s hogy a Gerets—Renquin hátvédpánt ma a világon mindenki elfogadná, hogy a 35 éves Van Moor, ma talán a kontinens egyik legnagyobb labdarúgó stratégája, s vannak olyan játékosaik, akiket ma a világ akármelyik élcsapatában szívesen látnának. Pl.: Meeuws, Cools, Ceulemans, Mommens, hogy ne soroljuk tovább...

S a végére maradt

az NSZK.

Ha van valahol következetesség, az ennél a válogatottnál látszik meg leginkább. Mind a szövetségi kapitányok, mind a játékosok kiválasztásánál. 1978-ban az argentínai VB-vel Helmut Schön, az eddigi legeredményesebb nyugatnémet szakvezető befejezte tevékenységét, s posztját az általa „nevelt" Jupp Derwall vette át. S hogy milyen eredménynyel? 1978. október 11-től az NSZK válogatottja nem szenvedett vereséget, pedig 20 mérkőzés áll mögötte; 16 győzelem és 4 döntetlen, s ennek egyik eredményeként Európa-bajnoki siker. Természetes, hogy az előzetes eredmények alapján mindenki az NSZK-t tartotta az EB legnagyobb favoritjának, de ahogyan az előzetes bizalomnak megfelelés végső fokon ilyen könnyedén sikerült, amögött sok minden rejlik. Elsősorban az NSZK labdarúgó bajnokságának, a Bundesligának igen magas színvonala, a játékosok legmodernebb képzése, a fegyelem, a szakvezetők nem mindennapi képességei, az eseményekre, a döntő fontosságú találkozókra való fizikai és pszichikai felkészítés, az önfegyelem, a győzni akarás, a semmibe soha bele nem nyugvás — mindezek a tényezők, amelyek az NSZK labdarúgó-válogatottját ismét a dobogó legfelsőbb fokáig vitték.

Kevés ország futballsportja tudta áthidalni olyan nagyszerű játékosok kiválását, mint az NSZK. Mairerrel, Beckenbauerral, Breitnerrel, Vogtssal, Overathtal, Gerd Müllerrel, s a többiekkel mindenki természetesnek vette a nyugatnémet sikereket.

Hoffer József

Az olasz védelem legjobbja Scirea, az új spanyol tehetséget, Zamorát szereli

Meeuws és Van den Bergh között Keegan, a belga—angol mérkőzésen

Az Európa-bajnok NSZK-válogatott

AZ ÉLVONALBA AJÁNLOM...

Lapunk júniusi számában hirdettük meg AZ ÉLVONALBA AJÁNLOM akciót.

Mint ismeretes, ennek az a célja, hogy felhívja az illetékesek figyelmét azokra a 18—24 éves életkorú játékosokra, akik a labdarúgó-bajnokságok alsóbb régióiban — vagyis az NB II-nél alacsonyabb osztályokban — rúgják a labdát, ám olyan tehetségről, képességről tesznek tanúbizonyságot, amellyel — megfelelő továbbképzés után — esetleg az élvonalban is megállhatnák a helyüket.

A labdarúgás történetében minden korszakban számtalan példa volt rá az egész világon, így természetesen nálunk is, hogy a községek kiscsapataiból, kisebb és nagyobb városok kisegyesületeiből, egyik napról a másikra, valósággal berobbantak a legelső vonalba olyan fiatalok, akik egészen rövid időn belül kiemelkedő szerephez jutottak.

A nemrégiben lezajlott Európabajnokság küzdelmeiben például egy egész csapatra való játékos akadt, akik nem is olyan régen, még olasz, belga, NSZK-beli, görög kiscsapatokban sajátították el a futball tudományát. Aminthogy oldalakon sorolhatnánk mi is a neveket, a legendás hírű Orth Gyuritól, Turay Suttyótól kezdve, Hidegkúti Nándin, Budai Lacin, Sándor Csikaron, Berendi Palin, Bundzsák Dezsőn, Fenyvesi Mátén, Bene Ferin, Mátrai Sanyin, Farkas Jancsin keresztül Garaba Imréig — hogy kapásból csak néhányat említsünk meg —, akik nemcsak a bajnoki aranyéremig, hanem a válogatottságig is elvitték.

Nem kétséges, hogy ma is tucatszám akadnak olyan tehetségek, akik sokkal többre hivatottak annál, mint hogy száz, százötven vagy még ennél is kevesebb lelkes szurkoló elismerését arassák le hétről hétre, valamelyik községi, kisvárosi vagy kerületi kisegyesület csapatában, valahol a járási, megyei, avagy a budapesti bajnokságban.

Tévedés ne essék: ezek a szavak távolról sem akarják lebecsülni az alacsonyabb osztályú bajnokságokat, hiszen sokat, nagyon sokat kell tenni azért, hogy az ott szereplő, becsületesen küzdő csapatokba bekerüljön valaki. De nagy baj lenne, ha azokban fejezné be pályafutását az a labdarúgó, aki tehetségénél, képességénél fogva, esetleg meghatározója lehetne a hazai élvonalnak, esetleg a magyar válogatott játékának!

Ezért kell mindenkinek — akinek szívügye a magyar labdarúgás — mindent elkövetnie azért, hogy ne kallódjon el a szürkeségben, a nagy tömegben, egyetlen labdarúgó sem, aki többre hivatott!

Alig néhány nap múlt el azóta, hogy megjelent a Labdarúgás júniusi száma, máris érkeznek a levelek, amelyek örömmel üdvözlik az akciót, s közlik azoknak a játékosoknak a nevét, akik — véleményük szerint — megállnák a helyüket az élvonalban.

Csak úgy mutatóban, hadd írjuk le néhányuk nevét.

A legelső levél így szól:

„Az élvonalba ajánlom *Pancsuska* Jánost, aki 18 éves, 170 cm magas. Az átlagosnál gyengébb testalkatú ugyan, de kitűnő irányítókészséggel rendelkező, jól cselező, igazi középpályás, ideális csapatjátékos. Motor a pályán, lelkesedésével is kiemelkedik. A váci járási bajnokságban szereplő Galgavölgye SE labdarúgója."

Egy másik levél **Gáspár** Lajosra, a K. Húsos 19 éves, 190 cm magas *volt* jobbszélsőjére hívja fel a figyelmet, aki valamilyen nézeteltérés miatt nem szerepel. A levél írója kivételes képességűnek tartja.

A *fehérgyarmati* szurkolók háromoldalas levelükben magasztalják *Papp* Gusztáv ***középhátvéd*** képességeit. Így fejezik be soraikat: „Guszti most Csengerben vagy Nyírbátorban fog katonáskodni. Elképzelni is rossz, hogy egy ilyen futballista a megyei II. osztályba jöjjön vissza játszani. Keressék fel őt, nem fognak benne csalódni. Mintegy 2—300 gyarmati szurkoló vágya ez, a nemes célért, a magyar futball jövőjéért."

Egy másik hosszú levélből:

„*Salczer* József 19 éves, 182 cm magas, jó felépítésű, 78 kg-os játékos. A bal oldalon szinte minden poszton játszik: balhátvéd, középpályás, balszélső. Ragyogóan lő, hosszú leadásaival pontosan megtalálja társait. Kiváló a rúgótechnikája, lát a pályán, technikailag jól képzett. Jelenleg a Komáromi AC labdarúgója. Sajnos, itt nincsenek meg a továbbfejlődésének feltételei."

Felsőzsolcáról ez a jellemzés érkezett:

„*Eszlári* János 21 éves, nőtlen, 186—189 cm magas, Hejőcsaba megyei I. osztályú csapatában, mint jobbhátvéd szerepel. Meggondolt szolid, nemdohányzó, rendes fiú, aki jól beilleszkedik a kollektívába. Alakra Nyilasi Tiborra hasonlít."

Egy *Mátraderecskén* lakó szurkoló bal oldali középpályásra hívja fel a figyelmet. Többek között ezt írja:

„*Juhász* József most Nagybátonyban szakmunkástanuló, vas- és fémszerkezeti lakatos szakmát tanul, a FŰTŐBER vállalathoz köti 3 éves szerződése. Jelenleg a megyei I. osztályban Mátraderecske csapatában játszik. Mint bal oldali középpályásnak, a támadások segítésében van nagy része. Rengeteget mozog, fáradhatatlan."

E néhány szemelvény a sok levélből igazolja, hogy akciónk már a megjelenést közvetlenül követő napokban is nagy érdeklődést keltett, széles körben egyetértéssel találkozott.

Legközelebbi számunkban újabb, részletesebb közléssel jelentkezünk, s az MLSZ vezetésével karöltve kidolgozzuk a legjobb módszert is arra, hogy az ajánlott labdarúgókat, kitűnő szakemberek — köztük a Tanácsadó Testület tagjai is — megtekinthessék majd a bajnoki mérkőzések során.

Reméljük, ez az akció, amely folyamatos lesz, meghozza a kívánt eredményt, s a felfedezők együtt fognak majd örülni a felfedezettekkel és a magyar labdarúgás minden barátjával együtt.

Utánpótlás ... Akiknek utódjait világszerte keresik, egykori sztárok a kamera előtt: Bobby Moore, Grosics, Pelé

„Még az én varázserőm is kevés..."

— Van magánál egy százas?

— *Van. Tessék.*

— Köszönöm. Figyelje a kezem. Én most a maga százasát apró darabokra tépem. Nem zavarja?

— *Már, hogy az ördögbe ne zavarna!* — mondom kissé epésen.

— Ne idegeskedjen. Több is veszett Mohácsnál! A százforintos darabjait belerakom ebbe a kendőbe és jól összerázom. Fújjon rá!

— *Most már fújhatom...*

— Nyugi, nyugi. Most szétbontjuk a kendőt, no nézd csak itt van egyben a százasa.

Felsóhajtok:

— *Hát ezt, hogy csinálta?*

— Nem figyelt? Az orra előtt csináltam.

Úgy látszik valóban nem látok az orromnál tovább, mert Rodolfó mester trükkjének megoldására sehogyan sem tudtam rájönni.

Nem véletlenül.

A kiváló bűvész — *Kiváló művész.*

●

Ritka jubileum előtt áll: ötven esztendeje bűvészkedik a hetven esztendő küszöbén álló világhírű mágus.

A magyar labdarúgás házatáján is elkelne egy Rodolfóhoz hasonló nagy varázsló, aki csodát tenne...

— *Mit tüntetne el, illetve, mit varázsolna elő a labdarúgásunk nagy színpadán?*

— Hmm, ehhez most még az én varázserőm is kevés lenne. De benne vagyok a játékban. Nem titok, mindenki tudja rólam, hogy nagyon szeretem a pénzt. Mégis, amikor fellépek, legyen az akár egy ingyenes jótékonycélú előadás, sohasem gondolok arra, hogy a produkciómért pénzt kapok. Egyszóval: *ingyen* sem tudok *másképpen* bűvészkedni, *mint pénzért.* A labdarúgóink se a beígért „dohányra" gondoljanak mérkőzés közben, mert az csak megbénítja őket. Magáért a játék szépségéért küzdjenek elsősorban. Sajnos egyesek pénzért még bundázásra is hajlamosak, ezt a legutolsó dolognak tartom. Nemcsak a közönséget, magukat is becsapják. Félreértés ne essék, semmi pénzt nem irigyelek a futballistáktól. Keressenek sokat, hiszen *nekik viszonylag rövid pályafutásuk alatt kell azt összeszedniük, amit másnak egy fél életen keresztül.* Ha profi módon csinálják a dolgukat, magas színvonalú előadást nyújtanak, mindent megérdemelnek. *Elővarázsolnám tehát a labdarúgás szeretetét.* Sohasem felejtem el Sándor Csikar egyik nyilatkozatát, amelyben azt mondta: „Nem voltam nagy tehetség, mindent a szorgalmamnak köszönhetek." *A gyakorlás örömét* plántálnám bele a játékosokba.

— *Milyen közös vonást lát a bűvészet és a labdarúgás között?*

— Mindkettőnél nagyon lényeges a gyors helyzetfelismerő képesség. A bűvésznek és a futballistának is a pillanat tört része alatt kell cselekednie. Én a színpadról állandóan figyelem a közönség reagálását. A játékosnak ugyanígy illik „látni a pályán". A labdarúgó és a bűvész is *örök harcban áll* a közönséggel. Itt is, ott is szeretnének rájönni a trükkre. Csakhogy hiába mutatja be *Törőcsik,* hogy hogyan cselez; vagy én, hogy milyen módon tüntettem el a kártyát — nem képesek utánozni. Sok-sok gyakorlás, tehetség kell ahhoz, hogy eljussanak a nagy „titokhoz".

— *Azért a bűvész és a labdarúgó közönsége kicsit más...*

— Bizony más. A bűvésznek is lehet rossz napja, de őt ennek ellenére sem fütyüli ki a publikum. A labdarúgók felé már élesebben jut el a kritika. Nem irigylem őket. A lelátóról dühöngeni, kritizálni könnyű dolog. Megnézném magamnak azokat a nagyhangú szurkolókat, hogy vajon húsz méterről betalálnának-e az üres kapuba? Sajnos nálunk egy meglehetősen csúnya, durva szurkolási mód van terjedőben. Pedig az *igazi szurkoló* az ellenfelet is *tiszteli.* Az embert ne az indulatai, hanem az esze vigye előre.

— *Ön is futballozott valamikor?*

— Vajon van-e valaki Magyarországon, aki nem? Persze, hogy én is kergettem a labdát a Nagyfuvaros utcai srácokkal együtt. Csakhogy hamar rájöttem arra, hogy *a kezem ügyesebb, mint a lábam.* Jó pár évig bokszoltam és judoztam. Kénytelen voltam ezeket az önvédelmi sportokat elsajátítani, mert az éjszakai fellépések után sokszor szükségem volt arra, hogy elhárítom a pofonokat, illetve visszaadjam.

— *Melyik csapatnak szurkol?*

— Nincs kedvenc csapatom. A jó labdarúgást szeretem, bárki is művelje azt. Régebben jártam mérkőzésekre, sokszor még feketén is vásároltam jegyet. Mostanában inkább a tv képernyőjéről nézem az összecsapásokat.

●

Búcsúzom Rodolfótól. Kisér az ajtóig.

Ott megkérdezi:

— Mit gondol milyen kártyalap van a zakója belső zsebében?

— *Az enyémben?* — csodálkozom — *Tudtommal semmilyen, nem hordok kártyát magammal.*

— Ha netán hordana, melyik lapot választaná?

— *Mondjuk a piros ászt* — vágom rá.

— *Nézze, meg azért a* zsebét, hátha van benne valami...

Nem bízom a dologban, de azért belenyúlok a zakóm belső zsebébe.

Benne van a kártya.

Éppen a piros ász.

Máig sem értem, hogy tudtam kitalálni...

Kemény György

Ami egyszer véget ért, az már csak múlt időben emlék...

Az NB II-ben 1979—80-as évben játszott 1139 mérkőzést — a Balassagyarmat—Nyíregyháza mérkőzés elmaradt — 2 289 700 néző látta, ez 2010-es átlagot jelent találkozónként. A Keleti csoport mezőny mellett tartott ki leginkább a közönség — össznézőszám: 958 000; átlag 2501 — s tulajdonképpen nem rossz a Nyugat látogatottsági mutatója sem (877 600; 2309), ám a Középcsoport mérkőzésein esetenként még a pénztár kinyitása, a pénztáros órabére is a ráfizetés rovatot növelte... A 340 találkozón írd és mondd 484 040-en voltak jelen, azaz egy mérkőzést átlagban 1168 néző tekintett meg...

Az adatok önmagukért beszélnek, s kitűnően látják el „aláfestő zenével", „kísérőszínekkel", azt a hangosfotót, amit a második vonal — alkotás gyanánt — az esztendő végén az asztalra tett! A legjobb szándéktól vezérelve is csak kínos-keserves kutatómunka eredményeként lelhettünk biztató jelenségekre, örvendetes folyamatokra, amelyek úgy bújtak meg a toronymagasra növekedett hibahegy-óriások lábainál, hogy csak a véletlenül beléjük botló fedezhette fel őket. Nem akadtak pregnáns jellemzők, hiányzott a határozott szakmai vonalvezetés, az igazi alkotókedv, a többrevágyás, a belülről fakadó becsvágy.

Játék helyett játszadozás volt, izgalmak helyett az előre mindent pontosan kiszámíthatóság uralkodott...

Öröm, vagy újabb csalódás?

Ami egyszer véget ért, az már csak múlt időben emlék, így aztán az emlékezet rostáján is egyre inkább kihullhat majd az NB II-es bajnokság minden filmkockája. Az örök optimisták, az igazi szurkolók persze rendíthetetlenek — szerencsére — s máris a hamarosan kezdődő új bajnokságban hisznek, abban reménykednek. Hogy az majd meghozza végre a felemelkedést, visszaadja elveszített rangját ennek a „kopott" mezőnynek. Úgy van ez valahogy, mint amikor az életre szólni látszó nagy szerelem csalódással, mély kiábrándulással végződik ugyan, ám máris él a remény: a következő majd szebb, jobb, megértőbb, harmonikusabb lesz, s ami mindig alaptétel: hű ahhoz, aki hisz benne, épít rá! Ez az úgynevezett „új", azaz a „nagy Ő", a néhány nap múlva rajtoló pontvadászat, amelyből a nézők most már igazán nem szeretnének kiábrándulni... Ilyenkor persze nem árt mérlegre tenni, alaposabban megvizsgálni azon tünetcsoportokat, amelyek együtthatása eredményeként az új bajnokság jobbnak ígérkezik, mint „az a rongyos régi..."

Nos, őszintén szólva — a futballszurkolókat nem szabad becsapni, mert arra a legérzékenyebbek — a kép ezúttal sem túl biztató. A cikk leadásának időpontjában — június utolsó napjaiban — még nem dőlt el: a három NB I-es kieső a PVSK, az STC és a MÁV Előre melyik csoportba nyer majd besorolást, ám talán nem nagy a tévedés lehetősége, ha megjósoljuk, a PVSK a Nyugat, a MÁV Előre a Közép, az STC pedig a Kelet mezőnyét erősíti majd ősztől. Feltételezzük e képletet, s nézzük milyen lehet az új besorolást követően az egyes csoportokon belül kialakult helyzet, hogyan változhatnak, miként módosulhatnak az erőviszonyok?

A SZEOL AK ugrásra kész...

Nem nehéz megállapítani: a budapesti csapatokra építkező Középcsoport szakmai színvonal tekintetében ezúttal is a sor végén kullog majd. Itt nem lehet számítani jelentős erőeltolódásra, nagy kérdés, hogy a MÁV Előrében egyáltalán van e még erő, elhivatottság, akarat újra nekivágni a felújítás kiharcolásának. Ha nincs, akkor a csoportban egyetlen gárda marad, amely okkal-joggal pályázhatja meg az élvonalat, ez a csapat a SZEOL AK. A Tisza partján jelentős változások játszódtak le az elmúlt bajnoki év során. Új vezető edzővel, *Kovács József*fel vágtak neki a bajnokságnak, s nem a kampányjellegű, megalapozatlan, szalmaláng sikerre törekedtek, hanem 12 hónapot áldoztak arra, hogy ütőképes, egységes csapatot alakítsanak ki. Voltak kudarcok, akadtak részsikereik, győzelmektől díszített sorozatokat vereségekkel szomorított szakaszok váltottak, de a végeredmény: Szegeden ma ugrásra kész csapat várja ellenfeleit... Köszönhető mindez annak, a szakmailag megalapozott, átgondolt munkának, amit Kovács József a SZEOL AK-nál eddig végzett. Régi jó szokásához híven — így juttatta annak idején a Bp. Vasas Izzót is az NB I-be... — nagy erőfeszítések árán bár, de alapvetően áthangolta gárdáját a támadójellegű labdarúgásra. Otthon rendszeresen négy csatárral játszanak, a védők számára kötelező az „egy az egyben" játék, s mindez több, mint dicséretre méltó. Ellenlábas se égen, se földön nem mutatkozik, jelentős csapatnak ígérkezik ugyan az újonnan alakult Váci Vasas Izzó, de nem valószínű, hogy a gyökeres átalakulás, formaváltozás után mindjárt az első évben szava legyen a bajnoki cím eldöntésének kérdésében. A többiek? Döntő többségükben jó képességű gárdák, ám helyzetüknél, játékosállományuknál, lehetőségeiknél fogva nem kergethetnek NB I-es álmokat...

Zöld út a Haladásnak?

A Nyugati csoport is nélkülözi az úgynevezett nagy terveket szövögető gárdákat, tulajdonképpen a *Hala-*

Ketten a Csepelből: Tarnóczi és Wéber
(KONRÁDY ATTILA felvétele)

dás VSE az egyetlen, amelynek határozott célja a visszakerülés. Legutóbb a *Kaposvár* túl nagy falatnak bizonyult számukra, hiába űzték, kergették a kaposváriakat, képtelenek voltak igazán potenciális vetélytársakká válni. Ezúttal „egyedül maradtak", senkit sem lepne meg, ha ők nyernék a Nyugati csoport bajnokságt. Már csak azért sem mert náluk minden feltétel adott, igazán nem kellene mást tenniük, mint esélyességüket valóra váltani... Kérdés: melyik másik csapat tud tilalomtáblát állítani a vasi zöld-fehérek útjába. Mire lesz képes az önbizalmát vesztett *PVSK;* igazán jó csapattá érik-e a minden meglepetésre képes *Nagykanizsai Olajbányász;* komolyan akarja-e egyáltalán az NB I-es jogot az ősszel mindig remeklő, előkelő pozícióba jutó, ám tavasszal hasonló menetrendszerességgel hirtelen összeomló *Komló?* Nagyon távolról, nagyon érintőlegesen veszélyeztetik csak ezek a csapatok a Haladás VSE útját, amely nagy valószínűleg szerint ilyen töltésű környezettől körülölelten a Nyíregyháza helyzetét élvezi majd csoportján belül...

Új nagy esélyes: Hódmezővásárhely!

Mint minden bajnoki rajtnál, úgy ezúttal is eljut az esélylatolgató a megállapításig: a Keleti csoport bajnokesélyese a *Szolnoki MÁV MTE...* A Tisza-parti gárda azonban annyiszor döntötte már halomba mindenkinek az elképzelését, vezetőinek konkrét tervét, szurkolóinak egyre erősebben körvonalazódó álmát, hogy ezúttal már csak nagyon „halványan" merjük leírni a csapat neve mellé az esélyes szót... Hasonló a helyzet az *Eger* esetében, amely jelentős átalakuláson ment keresztül az utóbbi időkben, de még mindig joggal elvárható lenne tőle a meghatározóbb szerep eljátszása. Új nagy esélyes viszont a *Hódmezővásárhely* csapata! A Nyíregyháza árnyékában kevesebb fény jutott nekik, de erejüket, felkészültségüket, tudásukat már így is jelezték a mezőny többi tagja felé... *Szigeti* Ferenc edző és segítőtársa *Rozik* Miklós kitűnő munkát végzett az elmúlt esztendő során. Az egykori PMSC játékos — a Népsportban a félév játékosa címet is elnyert — *Bálint dr.* vezényelte gárda olyan közönségbázist érezhet a háta mögött, amelynek buzdítása, lelkesítése pontok sorát eredményezheti majd. Nem ritka náluk a 6—7000-es nézőszám sem, Vásárhelyről egyetlen csapat kivételével nem is tudott győzelemmel távozni senki...

Ezekben a hetekben már minden érdeklődő előtt jól körvonalazódtak — Sőt gyakorlatában is megmutatkozott — az OTSH labdarúgással kapcsolatos állásfoglalásának megvalósulási jegyei. A második vonal esetében az, hogy a mezőny felvevő helye lett az élvonalból lefelé áramló futballistáknak, olyan játékosoknak, akikre az NB I-ben a húszas keret kialakításakor nem tartott igényt klubjuk szakvezetése. Újabb jelentős kérdés: mit profitál majd az NB II az élvonalban történt létszámcsökkentésből? Elvileg gazdagodnia kellene, hiszen sorai megerősödtek, ám az erősödési folyamatot nem lehet mindig a szakmai kérdések felvonultatásával jellemezni. Most még senki sem tudhatja bizton, hogy jól választott-e, olyan labdarúgót kötött e soraiba, aki valóban, szívvel, hittel, akarattal tenni is akar új csapatának sikereiért... Nemcsak átmeneti, „ha más nincs, ez is jó" megoldásnak tartja, nincs e benne tüske, sértődöttség régi klubja, vagy éppen az egész labdarúgás iránt? A versenyszellemnek mindenesetre feltétlenül fokozódnia kellene, hiszen az állásfoglalás hatályba lépésével az NB II életébe egy olyan szabályozó rendszert kapcsol be, amely nagy mértékben ösztönöz a jobb, minél nívósabb teljesítésre! A nagyobb akarásra, odaadásra mindenütt elengedhetetlen szükség lesz, hiszen az új élet új normákat, követelményeket állít a csapatok elé... Változik a jutalmazási rendszer, s fordul a kocka abban a kérdésben is, miszerint a következő bajnoki esztendőre tervezett létszámcsökkentés miatt az eddigieknél is több csapatnak kell majd búcsúznia az NB II-től...

Lakat T. Károly

Idényzárás

Már a bajnoki cím birtokosaként lépett pályára Varsóban az utolsó fordulóban *Bytom* város csapata, a *Szombierki.* Ötpontos előnyéből a Legia Varsó csak kettőt tudott lefaragni, viszont a fővárosi együttes a 2-0 arányú győzelemmel két legyet is ütött egy csapásra. Egyrész a bajnokot legyűrni mindig jeles fegyvertény, másrészt — a lényegesebbnek természetesen ez bizonyult — így sikerült jobb gólkülönbséggel végül is felkapaszkodni a harmadik helyre!

Sok jóban, szépben, örömben a lezárult idényben sem volt részük a lengyel labdarúgás híveinek. A bajnokság mérsékelt színvonalát jól tükrözte a lengyel válogatott — beleértve az olimpiait is — meglehetősen gyatra szereplése. Több olyan csapat is a bajnokság középmezőnyében végzett, amely nem is olyan régen még rangos szerephez jutott a nemzetközi kupákban is. A Wisla Krakkónak még sikerült az ötödik helyet kiharcolnia, de a Górnik Zabrze, a Lech Chorzow mind lejjebb került, sőt a Stal Mielec alig tudta elkerülni a kiesést.

„Gyenge csatársorok és gyenge védelmek küszködése" — így jellemezte egy lengyel szakember az első osztályú bajnokságot. S hogy ez a megjegyzés mennyire találó, azt mi sem mutatja jobban, mint a Szombierki Bytom adott és kapott góljainak száma. A bajnok csapat csatárai 30 mérkőzésen 42 gólt lőttek, ezzel szemben védelme 26 gól hozott össze! Az éllovast követő együttesek gólkülönbsége pedig — azonos pontszám mellett — sorrendben 8, 7 és 6! A szoros eredményt és kevés gólt hozó mérkőzések túlnyomó többségére nem a nagy küzdelem, az izgalom volt jellemző, hanem a lanyha, lagymatag játék, a mezőnyben való ti-li-toli" játszadozás.

Az új bajnok év kezdete előtt nagy a fogadkozás, hogy ezentúl majd minden másképpen lesz. Ezt várják, sőt elvárják a szurkolók, akiknek az utóbbi években főleg a keserűségből jutott ki. A hullámvölgyben levő lengyel labdarúgás már a VB selejtezőkön bizonyítani szeretne.

Büntető dömping

Bizonyára sokáig az emlékezetünkben maradnak a labdarúgó EB *Anglia—Spanyolország* mérkőzésén megadott 11-esek. Mindkettőt a spanyolok javára ítélte a nagyvonalúan bíráskodó osztrák *Linemayr* és kétség sem férhet hozzá, hogy jogosan! Az elsőt a szünet után csereként beállt *Dani* rövid nekifutás után kíméletlenül bevágta a bal alsó sarokba, majd a második esetnél ismét ő állt oda ítéletvégrehajtónak. Nagyon fifikusan ugyanoda lőtte a labdát, mint röviddel előtte. Linemayr azonban nem ítélt gólt, hanem megismételtette a büntetőt, mert szerinte Dani az elrúgás előtt egy pillanatra megállt. (Ezen már lehetne vitatkozni a tv visszajátszása alapján!) Harmadszorra a spanyol 7-esnek már nem volt mersze ismét a bal sarkot célbavenni, a jobb oldalra tartó félmagas lövését viszont *Clement* kapus parádés vetődéssel hárította.

Elég ritka dolog tétmérkőzésen egy csapat javára szinte egymás után két büntetőt ítélni gáncsolásért, pedig a 16-oson belüli vitathatatlan szabálysértés megtorlása nincs időponthoz kötve. Nálunk is mindinkább a szabályok betűihez és szellemének tartják magukat a játékvezetők, s nem mérlegelnek, ha egy védőjátékos a büntetőterületen belül követ el szabálytalanságot. Ezt tette a *jugoszláv* labdarúgó-bajnokság egyik mérkőzésén *Bocsovics* játékvezető, aki nem kevesebb, mint négy 11-est ítélt meg. „Ha úgy adódott volna, még néhányszor a büntetőpontra mutatok" — mondotta a találkozó befejezése után, amikor a szokatlanul nagyszámú 11-esről kérdezték. Az említett mérkőzést egyébként a *Radnicski* és a *Celik* csapatai vívták egymással, a négy büntető — három a hazaiak és egy a vendégek javára — mindegyike góllal végződött. Külön érdekesség, hogy a Radnicski részéről a válogatott kapus *Pantelics* futott neki mindháromszor a labdának és egyszer sem hibázott!

NB I 1979–80

	Bp. Honvéd	Ú. Dózsa	Vasas	Videoton	Tatabánya	FTC	PMSC	MTK-VM	ZTE	Dunaújváros	Volán	DVTK	Rába ETO	Békéscsaba	DMVSC	MÁV Előre	STC	PVSK	Játszott	Győzött	Döntetlen	Vesztett	Gólok	Pontok
Otthon (pont)	29	29	31	28	24	26	23	22	25	23	22	24	22	26	18	19	12	14						
Idegenben (pont)	19	16	13	15	16	13	13	12	9	10	11	8	10	6	12	3	8	1						
1. Bp. Honvéd	●	5-0	3-2	2-0	4-0	1-1	1-1	2-2	1-1	2-2	5-2	0-0	3-0	5-3	1-0	2-0	3-2	1-0	34	19	10	5	67-38	48
2. Ú. Dózsa	1-2	●	4-3	2-4	2-1	4-1	3-2	4-0	3-2	4-3	2-0	3-2	2-1	9-2	6-2	6-1	2-2	3-1	34	19	7	8	86-64	45
3. Vasas	3-3	4-2	●	5-1	2-2	1-1	2-1	3-0	3-1	4-1	2-0	2-1	3-2	5-0	2-1	5-0	2-0	2-1	34	17	10	7	75-52	44
4. Videoton	1-0	0-0	1-0	●	2-1	2-2	1-2	4-2	3-0	4-1	2-1	3-1	2-0	1-0	1-1	0-0	2-0	6-0	34	18	7	9	65-45	43
5. Tatabánya	2-3	2-0	3-3	1-1	●	1-1	2-0	1-1	1-1	2-0	1-1	1-0	0-2	2-0	2-1	4-1	3-0	5-0	34	14	12	8	55-40	40
6. FTC	2-2	7-1	0-1	2-5	2-1	●	3-1	2-2	3-0	4-2	0-1	3-1	5-2	3-0	3-1	1-0	1-0	6-1	34	14	11	9	70-51	39
7. Pécsi MSC	0-0	1-1	1-1	7-1	1-1	2-1	●	0-1	7-2	3-0	2-2	2-0	1-2	4-2	1-2	2-0	1-0	5-0	34	13	10	11	57-40	36
8. MTK-VM	2-1	1-3	2-1	2-0	1-0	1-1	1-1	●	2-2	1-1	3-1	1-4	0-0	2-0	0-1	0-0	4-0	3-2	34	12	10	12	48-50	34
9. ZTE	1-2	2-1	1-1	3-2	2-2	3-0	2-1	1-1	●	4-2	1-1	2-2	3-2	2-2	1-1	2-0	2-0	2-1	34	11	12	11	52-56	34
10. Dunaújváros	0-1	1-1	3-1	0-3	2-2	2-4	1-1	5-2	1-1	●	3-0	3-2	3-0	3-0	1-1	3-0	2-0	4-1	34	11	11	12	60-59	33
11. Volán	2-1	1-1	0-0	1-0	1-3	1-6	1-2	2-0	3-2	3-2	●	0-0	3-2	2-1	2-3	1-0	2-2	1-0	34	12	9	13	43-57	33
12. Diósgyőr	2-1	1-2	4-0	1-1	1-2	3-0	2-0	2-0	1-0	2-1	0-2	●	0-0	2-1	2-0	2-0	1-2	2-0	34	12	8	14	47-42	32
13. Rába ETO	1-2	2-1	1-1	2-5	2-3	3-1	1-0	3-2	1-3	2-3	4-1	3-1	●	4-1	3-1	4-1	1-1	2-1	34	14	4	16	59-62	32
14. Békéscsaba	3-3	1-1	2-2	2-1	2-0	2-2	2-0	1-0	3-1	1-1	1-1	2-2	3-1	●	2-2	5-1	3-1	2-0	34	10	12	12	54-67	32
15. Debrecen	0-1	2-3	4-1	1-1	0-0	0-0	1-1	0-2	0-0	0-0	1-2	2-1	3-0	2-2	●	2-0	1-0	2-2	34	8	14	12	39-45	30
16. MÁV Előre	0-0	1-4	2-2	3-0	0-0	1-1	0-2	0-0	1-0	1-1	3-1	1-0	1-2	1-2	1-0	●	2-2	3-0	34	6	10	18	28-60	22
17. Salgótarján	0-2	3-4	3-4	0-1	0-1	0-0	1-1	1-3	1-0	0-1	2-1	1-1	1-4	1-1	0-0	3-3	●	4-0	34	5	10	19	35-59	20
18. Pécsi VSK	2-1	1-1	1-2	0-4	1-3	3-1	0-1	0-4	1-2	2-2	0-0	1-1	1-0	0-0	1-1	1-0	0-2	●	34	4	7	23	25-78	15

Hetvennyolcadszor fejeződött be a bajnokság, a Bp. Honvéd hatodszor lett bajnok. Az FTC 22, az MTK és az Ú. Dózsa 18, a Vasas és a Bp. Honvéd 6, a Csepel 4, a BTC 2, a Nagyváradi AC és az ETO 1 alkalommal bizonyult a legjobbnak.

Amióta 18-as a létszám az NB I-ben, a Vasas 53, az Ú. Dózsa előbb 51, majd 52 ponttal lett bajnok. A Honvédnak ezúttal 48 is elég volt. Kiesett a Salgótarján, amely a vidéki csapatok közül a legtöbbször szerepelt az élvonalban. Ezúttal harmichetedszer. Viszont most került először az élvonalba a Nyíregyháza.

1978—79-ben 1 843 800, 1979—80-ban 2 094 000 néző, azaz az átlagos nézőszám 6025-ről 6843-ra emelkedett. Ha azonban megemlítjük, hogy az 1978—79-ben kiesett Csepel, Haladás és Izzó helyére a Debrecen, a Volán és a Pécsi VSK került, s főleg azt, hogy Debrecenben átlagon felüli volt a nézőszám, akkor már nem is látszik jelentősnek az emelkedés. A második világháború előtti utolsó „békeévben", azaz 1938—39-ben 2748 néző jutott egy-egy NB I-es találkozóra. 47—48-ban már 3929, 48—49-ben 5308, majd mind több és több. Különösen nagy ugrás jelentkezett 1953-ban, a Népstadion megnyitása után. Ekkor már 10 ezer fölé került az átlagos nézőszám. Hazánkban 1959—60-ban voltak a leglátogatottabbak az NB I találkozói. Ekkor 14-es volt a létszám, s a 182 mérkőzésen 2 649 000 néző jelent meg, átlagban 14 554 jutott egy-egy találkozóra. Régebben a Népstadionban kettős mérkőzésen nem volt ritka a 80 000-es nézőszám, sőt még ennél több néző is összeverődött. Akadt olyan bajnokság, amikor 48 mérkőzést játszottak a Népstadionban. Ma? Május 17-én a Népstadionban: Ú. Dózsa—Vasas (4-3), FTC—Bp. Honvéd (2-2) összesen 20 000 néző előtt.

A hetvenes évek bajnoka az Újpesti Dózsa. Összeadtuk 11 bajnokság eredményeit. Kezdtük az 1970 tavaszán játszott egyidényessel, s itt a helyosztó mérkőzéseket is beszámítottuk, folytattuk a 71—72. évivel, s itt a jutalompontokat is bevettük, s bezártuk az 1979—80. évivel. Nyolc egyesület csapata mind a *tizenegyben* részt vett, azaz mindegyik 330 mérkőzést játszott. Az eredmény:

1.	Újpesti Dózsa	496 pont
2.	Bp. Honvéd	436 pont
3.	Ferencváros	432 pont
4.	Vasas	413 pont
5.	Videoton	375 pont
6.	Tatabánya	342 pont
7.	MTK (MTK-VM)	335 pont
8.	Rába ETO	313 pont

(Az Ú. Dózsa nyolc, az FTC, a Vasas és a Bp. Honvéd egy-egy bajnokságot nyert.)

Tízszer vett részt: 9. DVTK, 288, 10. Csepel, 282, 11. Salgótarján, 278. *Kilencszer:* Pécs, 256, Haladás, 215. *Nyolcszor:* Zalaegerszeg 237 (itt már azért nem adunk sorszámot, mert a ZTE nyolc bajnokságban több pontot szerzett, mint a Haladás kilencben). *Hétszer:* Szeged. 139. *Hatszor:* Békéscsaba, 167. Dunaújváros, 158 (a kettőt nem szabad összehasonlítani, mert a Dunaújváros sokkal kevesebb mérkőzést játszott, mint a Békéscsaba). Szerepelt még: Komló, Egyetértés, Kaposvár, MÁV Előre, Eger, Dorog, Bp. Vasas Izzó, Volán, Debrecen, Pécsi VSK. *A 11 bajnokság közül az Újpesti Dózsa nyolcat, a Ferencváros, a Vasas és a Bp. Honvéd egyet-egyet nyert meg.*

Innen-onnan... Mint pályaválasztó, 77—78-ban az Ú. Dózsa és az MTK-VM, 78—79-ben az FTC és a Pécsi MSC, 79—80-ban pedig a Vasas, a Bp. Honvéd és a Békéscsaba nem kapott ki. Minden évben mások... *Az őszi idény befejezése után az FTC a 2. helyen állt, csak a tavaszi eredményekkel a 9... 79—80-ban csak hat fővárosi szerepelt az NB I-ben, fővárosi nem esett ki, viszont egy (Csepel) feljött, s így a 80—81. évi bajnokságban 7 budapesti és 11 vidéki indul... 79—80-ban két vidéki városnak (Pécs és Székesfehérvár) volt két-két NB I-es csapata, most viszont kettő egyiknek sincs...*

Mattanovich Béla

LABDARÚGÁS
Az OTSH lapja

Szerkeszti a szerkesztő bizottság
Felelős szerkesztő: **Tabák Endre**

Szerkesztőség Budapest VI., Népköztársaság útja 47. 1061 Telefon: 420-542. Kiadja: az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Dr. Petrus György igazgató. Kiadóhivatal: Budapest VI., Révai u. 16. Tel.: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivatalnál, a kézbesítőnél, a posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI Budapest, József nádor tér 1. 1900) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96 162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj félévre 48 forint, negyedévre 24 forint.

INDEX 25 501
HU ISSN 0133—1221

Egyetemi Nyomda 80.3730 Budapest, 1980

Felelős vezető: Sümeghi Zoltán igazgató

LABDARÚGÁS

Űrhajósunk, Farkas Bertalan labdát „dedikál" bajnokcsapatunknak, a Bp. Honvédnak

